C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_47-Trestan.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_47-Trestan
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2002
Modification Date: 15.8.2002
Last Backup Date: 15.8.2002
Modification Number: 305

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE

TRESTANCEM NA EDENII

ČÁST PRVNÍ

PAST

1
Proces

Ed Tand snad už po tisící dosedl na pryčnu, která mu sloužila za lůžko. Zabořil hlavu do dlaní a bručel: "To není možné. To se mi jen zdá a jednou se musím probudit!"
Kousl se do rtů, až cítil sladkou chuť krve, ale nic se nezměnilo. Takže nespí.
Už tři dny byl zavřený v cele se studenými a hladkými stěnami z metaloplastu. V pravidelných intervalech mu dovnitř strkali dávku potravin. Cela byla věčně osvětlená a nedalo se v ní ani pořádně spát.
Určitě se zjistí, že je to omyl. Jenže kdy? Betelgeuze nemůže čekat na téhle zatracené planetě věčně.
Vtom se dveře otevřely a Ed plný naděje vstal. Na prahu stál dozorce s nehybným obličejem a s termickou pistolí v ruce. Hlavní kývl na vězně, aby ho následoval. Další dozorce čekal na chodbě.
"Jdeme. Při sebemenším podezřelém pohybu tě sejmeme."

Šli nekonečnou, uměle osvětlenou chodbou bez oken. Zatkli ho na astroportu a uzavřeným vozem odvezli do jakési budovy, z níž jen letmo zahlédl průčelí. Jsme patrně v podzemí Hlavní správy, pomyslel si.
První dozorce otevřel jedny dveře a strčil ho dovnitř. Celou jednu stěnu zabírala elektronika. Za stolem seděl přísně se tvářící muž v černé uniformě. Ukázal na křeslo.
"Posaďte se. Jsem Jan Revill a odpovídám za bezpečnost na Procyonu III. Jste obviněn z pašování phimu."
Tand sebou trhl, jako by dostal elektrickou ránu. Tahle droga se objevila zhruba před dvěma roky. Nikdo nevěděl, odkud pochází, a chemikům se dosud nepodařilo analyzovat její složení. Když se brala po malých dávkách, tak zpočátku vyvolávala příjemné, lehce erotické sny. Po určitém počtu dávek byl její účinek už stálý. Člověk na ní závislý zapomínal na reálný svět, přestával pracovat, jíst a časem umřel vyčerpáním.
Žádná odvykací kúra zatím neměla úspěch. Pár takových nebožáků udrželi několik měsíců při umělém životě, ale už nikdy nenabyli vědomí.
"To není pravda!" vykřikl Ed. "Já ani nevím, jak to svinstvo vypadá!"
"Moji lidé však našli phim ve vaší kabině."
"To není možné, pane! Přísahám vám, že jsem nevinen!"
Revill pokrčil rameny a ukázal na jeden přístroj. "Tohle je elektronický soudce, ten jediný v Pozemské unii může vynést rozsudek."
Klasické soudce už před mnoha lety vystřídal obrovský počítač, který byl umístěn na Zemi a propojen s terminály v každé kolonii.
Policista ukázal na mikrofon na stole. "Začneme s výslechem. Udejte svou identitu."
"Ed Tand, narozen v New Yorku na Zemi, dvacet tři let. Před třemi lety jsem s vyznamenáním absolvoval Astronautickou akademii..."
Na to období vzpomínal s pýchou. Přijali ho sice jen z úcty k jeho otci, který se nevrátil z jedné mise. Pílí si však získal úctu profesorů. Matka zahynula při dopravní nehodě a promoce se už nedočkala.
"Dál?" zeptal se Revill netečně.
"Dva roky jsem sloužil jako aspirant na Kentauru. Před třemi měsíci mě povýšili na poručíka a převeleli k dálkovému průzkumu na Betelgeuze."
Pro Eda Tanda to bylo vyznamenání. K dálkovému průzkumu dávali jen ty nejlepší z nejlepších.
"Složení posádky?"
"Na průzkumných lodích nebývá příliš velká. Velitelem byl plukovník Dave Rohm, starý veterán, a byla to jeho poslední mise. Jeho zástupcem byl Mortimer Darf."
"Znáte se blíž?"
"Kamarádili jsme spolu na Akademii, i když je o dva roky starší. Pak byl v posádce ještě Bar Gals, zástupce Společnosti pro galaktický průzkum, a radistka Line Cermová."
Když vyslovil její jméno, trošku zčervenal. S půvabnou blondýnkou se setkal před pár měsíci na astroportu. Okouzlila ho svým přímým, rovným jednáním. Line pocházela z bohaté bostonské rodiny a on byl jen poručíček, takový nýmand, který se jí nesměle snažil dvořit. Zasnoubili se krátce před odletem a po návratu se měli brát.
"Dále pět řadových astronautů, správní chlapi, šli by za velitelem třeba do pekel." Už neřekl, že se s lodníky spřátelil a že ho vzali mezi sebe. Něco takového se jen tak každému důstojníkovi nepodařilo.
"Takže na palubě byli určitě jen samí přátelé," konstatoval Revill.
"Řekl bych, že ano."
"Jak probíhal let?"
"Měli jsme prozkoumat soustavu Regulus. Let subprostorem proběhl bez problémů a my se vynořili poblíž jakéhosi slunce. Obíhalo kolem něj šest planet a ta čtvrtá byla pozemského typu. Po nezbytném dálkovém průzkumu jsme přistáli. Zjistili jsme, že atmosféra je dýchatelná a podnebí mírné. Bylo by to ideální místo pro založení kolonie už proto, že ona planeta oplývá značným nerostným bohatstvím."
"Je obydlená?"
"Nikoli humanoidy. Viděli jsme tvory podobné medvědům. Měli krátkou namodralou srst."

"Takže nějaká zvířata," konstatoval policista.
"Totéž tvrdili Darf a Gals a byl to důvod naší první hádky. Já si totiž myslím, že jde sice o primitivní, ale přesto inteligentní bytosti, které ovládají řeč. Bohužel jsem neměl dost času, abych je víc prozkoumal, protože jsme už zase museli letět."
"Co si o tom myslel plukovník Rohm?"
"Myslím, že se mnou souhlasil."
"Vyprávějte mi o zpáteční cestě."
"Krátce po přechodu do subprostoru velitel onemocněl."
"Co mu bylo?"
"Robot zjistil silné ozáření."
"Jak je to možné?" podivil se Revill.
"To nevíme. Asi neopatrnost při kontrole jaderného pohonu." "A co se stalo pak?"
"Jeho stav se stále zhoršoval. Nakonec si nás svolal a v přítomnosti posádky mě jmenoval velitelem lodi."
"Proč zrovna vás? Služebně nejstarší byl přece Darf."
"Mě to taky překvapilo, ale plukovník trval na svém. Mortimer to vzal sportovně a já se nastěhoval do velitelovy kabiny."
"Co bylo s Rohmem dál?"
"Krátce nato zesnul a dali jsme ho do boxu."
"Proč jste přistávali na Terranii III, když jste měli letět přímo na Zemi?"
"Jeden motor se z neznámých důvodů porouchal, takže jsem musel nařídit přechod do normálního vesmíru. Naštěstí byla poblíž Terranie."
Revill nahlédl do materiálů.
"Mechanici na Terranii III žádnou závadu na motorech nezjistili. A co když jste tu závadu jenom předstírali, abyste mohli převzít drogu?"
"To je přece nesmysl!" bránil se Ed. "Z astroportu jsem neudělal ani krok, veškerý čas jsem strávil s mechaniky."
Policista se opět podíval do poznámek.
"Asi vám vynechává paměť, mladý muži," pokáral ho. "Povečeřel jste ve městě se slečnou Cermovou a navštívili jste několik podniků."
Ed si vzpomněl, že si večer před startem, když bylo vše hotovo, dopřál pár hodin odpočinku. Line chtěla povečeřet na nějakém klidném místě.
"Promiňte, málem jsem na to zapomněl. Slečna Cermová vám jistě potvrdí, že jsem se s nikým nesetkal."
"A pak jste už chtěli letět přímo na Zemi," pokračoval policista.
"Ano, pane, ale tentýž motor měl zase poruchu."
"A proto jste zavítali na naši planetu. Zvláštní, že ani naši specialisté na nic nepřišli."
Na to neměl Tand co říct.
"Kdo z posádky měl přístup do velitelovy kabiny?"
"Jen já. Magnetický klíč má pouze velitel. Ten mi plukovník předal současně s pravomocemi."
"Takže si pořád neumíte vysvětlit, jak se vám ten phim dostal do kabiny?"
"Ne, pane!"
Policistův obličej na okamžik zlidštěl.
"Poslyšte, Tande, jste ještě mladý a jsem si jist, že by vám jeden přestupek prominuli. Nemá však smysl, abyste se tak zatvrzoval, to vám může být osudné. Měl byste projevit snahu a spolupracovat. Stačí, když nám povíte, kdo vám to dal, a hlavně komu jste to měl předat."
"Já vám přísahám, že o tom nic nevím!" vybuchl Tand.
"Vláda je značně zneklidněna. Ta droga dělá velkou paseku," pokračoval laskavě Revill. "Nutně potřebujeme vědět, odkud se bere, pochopte."
Ed chápal, ale nemohl pomoci.
"Řeknu vám na rovinu, že za přechovávání drogy jsou velice tvrdé tresty. Máte jedinou šanci - spolupracovat."
Mladý poručík jen vzlykl. "Nic nevím. Nic!"

Policista pokrčil rameny. "No dobře. Rozhodne soudce." Otevřely se dveře a vstoupil dozorce. "Odveďte vězně do cely."

2
Odlet

Následujících dvanáct hodin Tand nezamhouřil oka a ustavičně si opakoval: "To není možné. Buď jsem se zbláznil, nebo jsem obětí nějakého spiknutí."
Když za ním přišel Revill, seděl na lůžku a hlavu měl zabořenou do dlaní.
"Počítač vynesl rozsudek," oznámil mu suše policista. "Dostal jste maximum, dvacet let tábora. Teď vás převedou do oddělení pro odsouzené. Tam si počkáte na transport."
Zdrcený Ed se bez odporu nechal vést labyrintem chodeb do jiného sektoru.
"Svlékněte se," řekl dozorce a podával mu černou kombinézu s bílým číslem.
Pár minut nato ho strčili do cely, která se nijak nelišila od předešlé.
Tři dny jen tak ležel, nehýbal se, nejedl a skoro nepil. A pak mu hlavou bleskla myšlenka. Line! Ona ví, že je nevinen, a miluje ho! Jakmile se dostane na Zemi, jistě udělá všechno možné. Zajde za velitelem Akademie, pak za přáteli jeho otce, zapojí své příbuzné, její rodina je přece dost vlivná. Určitě dosáhne revize procesu. Jistě, bude to chtít nějaký čas. Dejme tomu čtyři měsíce. Ne, musí přece počítat s byrokracií. Nějaký čas to potrvá. Takže půl roku až osm měsíců. Osm je maximum. Podíval se na hodinky, které mu nechali.
"Za osm měsíců jsem volný," šeptal si. "Musím to nějak přežít."
Tato slabá naděje ho povzbudila. Vstal z lůžka. Byl tak zesláblý hlady, že se mu podlomily nohy. Nějak se dostal do sanitárního bloku. Osprchoval se, oholil se a potom se najedl. Nakonec upadl do hlubokého spánku.
Dalších deset dnů myslel jenom na Line. Cvičil, jak mu to jen omezený prostor cely dovoloval, a opět usínal únavou.
Jednoho rána, krátce po snídani, ho navštívil dozorce a nařídil mu, aby šel s ním. Vyjeli výtahem do přízemí a tam ho naložili do zavřeného vozu, který okamžitě odstartoval.
Za pět minut zastavili na astroportu u staré dopravní lodě, která končila svou kariéru transportem vězňů. Eda oslnil Procyon. Ani se nestačil podívat, jestli Betelgeuze už odletěla, protože ho dozorce hnal k nástupnímu můstku. Zakrátko vletěl do kabiny v podpalubí, kde už byli zavření tři odsouzení. Byli starší než on, měli několikadenní strniště a vypadali naprosto otupěle.
Ed neměl náladu na nějaké navazování známostí a šel se natáhnout na jediné volné lůžko.
"Tady velitel King!" ozvalo se z reproduktoru. "Za půl hodiny startujeme. Držte se pokynů, pokud nechcete chcípnout jako psi, což ostatně jste. Letíme do Polluxu, kde nalodíme další vězně, potom přímo na Edenii. Obíhá kolem Polárky a stane se vaším novým domovem."
Ed si vzpomněl, co je učili na Akademii. Před dvaceti lety se jedna expedice dostala k Polárce. Obíhalo kolem ní osm planet a pouze jedna byla pozemského typu. Měla tak příjemné podnebí, že ji nazvali Edenia. Později se zjistilo, že je chudá na nerosty, a Společnost pro galaktický průzkum o ni ztratila zájem. Vláda se nicméně rozhodla, že na ní založí kolonii, a vyslala na planetu průzkumníky.
Kolonisté se tady usadili, netušíce nic zlého. Až jednoho dne byl jeden kolonista napaden dvoumetrovým hmyzem, připomínajícím pozemskou kudlanku nábožnou. Popadla ho a odnesla.
Během následujících dní se ukázaly další "kudlanky" a každá odletěla s jedním kolonistou. Kolonie začala organizovat obranu. Kudlanky útočily zcela nečekaně a vždy si odnesly svou oběť. Letecký průzkum nepřinesl žádné výsledky, protože většinu planety pokrývala neproniknutelná džungle. Situace byla zakrátko neudržitelná a kolonisty museli repatriovat.
Před pěti lety dostalo ministerstvo geniální nápad. Trest smrti byl už dávno zrušen a vězňové byli využíváni k nepříliš důležitým pracím. Proč je nenavézt na Edenii a nevyužít k potírání kudlanek? Jakmile od nich planetu vyčistí, bude možné ji opět kolonizovat. A tak vznikl tábor na Edenii.
"Pozor, start!" ozvalo se.
Ed si mechanicky připnul magnetické pásy a natáhl se na lůžko. Prudká akcelerace ho přesto překvapila.

Tahle rachotina neměla kompenzátor gravitace.
Sotva se vzpamatoval, už hlásili: "Přechod do subprostoru za deset sekund!"
Mozek odsouzených zahalila černá mlha a omdleli. Tand se probral jako první. Odpoutal se a posadil se.
Cesta se nudně vlekla a přerušovalo ji pouze pravidelné přidělování stravy. Následovalo mezipřistání na Polluxu, ale hned pokračovali k Polárce. Ed už začal ztrácet pojem o čase.
Konečně loď zahájila přibližovací manévr. Přešla na oběžnou dráhu a nakonec přistála na malém astroportu.
Vězně vyvedli z cely. Museli mhouřit oči, po dvaceti dnech umělého osvětlení je denní světlo oslnilo. Bylo jich celkem třicet, stáli na můstku a připomínali vyděšené stádečko.
Ed si všiml, že astronauti zůstávají v lodi. Výstupy byly otevřeny a z nich vyjížděly automatické traktůrky s nákladem. Kolem lodi se rozestoupilo asi deset ozbrojených mužů. Odsouzených si nevšímali, zato ostražitě sledovali oblohu.
"Dělejte!" zařval najednou jeden z dozorců. "Padejte k tamtý budově, jestli nechcete, aby na vás zaútočily!"
Vběhli do jakéhosi hangáru. Uprostřed na bedně stál nařvaný chlápek v uniformě a kolem něj dozorci. V rohu už čekalo dvacet trestanců, kteří zvědavě pozorovali nováčky.
"Jsem Bili Wess a velím tyhle planetě," představil se chlápek na bedně. "A jestli mě neznáte, tak mě brzo poznáte. V lágru se nemáte čeho bát, je obehnanej elektromagnetickou kupolí. Nemáme tam cely ani ploty. Můžete si chodit, kam chcete. Musíte však dodržovat pravidla, který za chvíli dostane každej z vás. Jakýkoli porušení řádů se trestá samotkou."
Velitel se nadechl a pokračoval: "Máte jedinej problém - sehnat si potravu. Ten se dá řešit jediným způsobem, a to lovem kudlanek. Poznáte je snadno. Jsou veliký, zelený a útočí jedině zezadu. Ta, kterou přehlídnete, vás dostane. Až jednu z těch potvor zabijete, všimnete si, že na pravým kusadle má něco jako deseticentimetrovej trn. Je žlutej. Ten uříznete a předáte dozorci. Dostanete za něj čtyři dávky potravin a dva zásobníky po deseti trhavejch střelách. A tak to půjde pořád dál až do konce vašeho trestu, pokud se ho dožijete."
Velitel se na okamžik odmlčel a dopřál nováčkům, aby důkladně strávili informaci.
"Pro začátek vás přidělíme do hotových čet. Pak se zařiďte, jak chcete."
Přehlušil ho ohlušující rámus. To startovala loď.
Velitel se otočil k mazákům.
"Vyberte si," řekl.
Asi třicetiletý snědý obr s nízkým čelem vystoupil jako první. Pomalu si nováčky prohlížel a potom ukázal na Eda Tanda.
"Beru si tady toho, šéfe. Nahradí Yvana a bude na cimře s Magorem."
Velitel přikývl na souhlas. "Fajn, Joe."
Obr kývl na Eda. "Pojď."
Tand ho rezignovaně následoval. Už se stmívalo. Přešli rozlehlý dvůr obehnaný přízemními baráky.
"Tohle je nejklidnější místo," řekl mazák Joe a ukázal na tři schody, které vedly na zastřešenou galerii.
"Cimry jedna až pět jsou můj rajón. Je nás deset i s tebou a velím já. Jasný?"
"Jasný," opakoval poslušně Ed.
"Budeš na pětce," pokračoval spokojeně obr. "Tvůj spolubydlící je cvok, ale není zlej. Prostě si ho nevšímej. Vyrážíme zejtra za úsvitu."
"Můžu dostat něco k jídlu?" otázal se zdvořile Ed. "Naposled jsme jedli ráno."
"Ještě jsi nemakal, takže co bys žral. Líp se loví s prázdným žaludkem," odbyl ho Joe.
Ed se ovládl a zamířil do své světnice. V koutě tam seděl na bobku muž. Vlasy měl bílé jako sníh a hustý plnovous. Byl hubený a v seprané kombinéze se skoro ztrácel. Ani nevzhlédl. Čmáral na zeď jakási čísla a symboly.
Ed se na jeho výtvor se zájmem podíval, nepochopil však, oč jde. Ten magor si ho stejně nevšímal, a tak pokrčil rameny a natáhl se na lůžko.
Zřejmě usnul, protože ho probudil jakýsi hluk. Magor stál u jeho postele a díval se na něj.
"Promiňte, díval jsem se, jak spíte," pravil s úsměvem. "Vypadáte dost mladý na vězně."

Ed mu chtěl vysvětlit, jak se na Edenii dostal, ale Magor si dal prst před rty.
"Pst! Tady nikdo o své minulosti nemluví. Příliš to připomíná svět, který jsme opustili, a nedělá to dobře duši. Takže Joe vás vzal do party. Dávejte si na něj pozor, je to surovec, klidně vás utluče k smrti, když se mu postavíte."
Tand se posadil. "Kdo jste?"
"Dřív jsem se jmenoval Abe Raf, ale tady mi všichni říkají Magor, asi proto, že jsem jiný."
Ed ukázal na pokreslenou stěnu. "Co je to?"
"Řeším takovou legrácku a myslím, že ji brzo vyřeším." Magor se uhodil do čela. "Jistě máte hlad."
"Přesně tak. Joe mi jídlo odmítl."
"Chce vás zlomit, aby vás snáz ovládal." Chvíli šmátral v koutě místnosti a vytáhl konzervu.
"Mám takovou tajnou zásobičku," vysvětloval a tvářil se jako kluk, kterému se povedl dobrý vtip.
Když se Ed najedl, stařec mu plechovku odebral. "A teď už spěte, čeká vás perný den," řekl docela laskavě.

3
První lov

Za úsvitu Joeova parta přešla dvůr a vstoupila do menší budovy. Pod dohledem šedovlasého seržanta si vyzvedli automatické pušky. Byl to starý model, který armáda už dávno nepoužívala, ale mezi lovci a sportovními střelci byl dosud oblíbený. Úřady z obavy před vzpourami vybavily trestance těmito zbraněmi, zatímco dozorci měli mnohem nebezpečnější termomety.
Seržant si všiml Tanda.
"Á novej. Tady máš pušku. Umíš s ní zacházet?"
"Myslím, že jo," zabručel Ed.
Na Akademii je cvičili v ovládání všech zbraní od nože až po těžké dezintegrátory. Patřil mezi elitní střelce.
Seržant mu podal zásobník. "Šetři s nima, nikdo ti nepůjčí," poradil mu.
Ed zkušeným pohybem vrazil zásobník do pušky a dozorce se na něj usmál. "Vsadil bych se, že jsi na cimře s Magorem. Taky ti nabízel bohatství, když mu pomůžeš utýct?"
"Ne, spal jsem jak pařez."
"Tak ho neposlouchej. Pozdějc stejně budeš spát jinde."
"Jde se!" zavelel Joe. "Mladej dělá zadáka."
***
Už dvě hodiny šli zelenou planinou, která by uživila početná stáda dobytka. Joe kráčel hrdě v čele. Pochodovali dost svižně a Eda překvapilo, že jim starý Raf stačí.
Zakrátko dorazili k lesu.
"Dávejte si bacha," zavrčel Joe. "Ty svině tady můžou bejt každou chvíli."
Ed napjatě svíral pušku. Náhle měl pocit, jako by za ním zašuměl vzduch. Raf něco vykřikl a Ed se otočil. Doslova ztuhl hrůzou.
Bylo to ještě horší, než si představoval! Zelená příšera s dvěma membránovitými křídly se na něj vrhala a chtěla ho popadnout do obrovských kusadel. Ozval se výstřel a trojhranná hlava se rozletěla.
Tělo dopadlo vedle Tanda tak těsně, že ho jedna noha sekla do obličeje. Roztřásl se hrůzou. Ten netvor měl dobré dva metry.
"Tak co je, srabe! Na co čekáš? Ušmikni trn a sem s ním!"
Ed sevřel zuby, aby překonal odpor a strach, přistoupil k netvoru a dýkou uřízl podivný žlutý trn.
"Tady je," řekl klidně a podával dozorci trofej, z níž ještě vytékala nazelenalá tekutina. S uspokojením konstatoval, že se mu aspoň netřese ruka.
Joea očividně otrávilo, že se nováček bojí méně, než očekával. Převzal trn a vyštěkl: "Jde se, nechrníme!"
Pokračovali v pochodu až do poledních hodin a potom Joe nařídil přestávku. Opřel se zády o strom a polovina mužů se musela rozestavit do půlkruhu a hlídat. Ed a Raf zatím odpočívali s druhou skupinou.
Stařec využil toho, že byli poněkud stranou ostatních, a zašeptal: "Zkoušku jste úspěšně zvládl. Nováčci

se zpravidla nervově zhroutí. To jste nic necítil, než jsem vykřikl?"
"Ale ano. Jako by se zachvěl vzduch."
"Výborně. Ten pocit si zapamatujte. A nezapomeňte se hned otočit a rovnou střílejte."
Joe jim zlomyslně zkrátil odpočinek a dal příkaz k pochodu. Asi po hodině cesty na ně zaútočilo několik kudlanek najednou. Ed stále ještě dělal zadáka a otočil se včas. Zasáhl kudlanku doprostřed těla, kulka ji rozervala vejpůl a kolem se rozstříkla zelenkavá tekutina. Ostatní zatím dostali další tři. Poslední se dala na chvatný útěk. Joe po ní vystřelil, ale minul ji.
"Už je moc daleko," zavrčel zklamaně.
Ed pečlivě zamířil a vystřelil. Netvor dopadl sto metrů od nich.
Chlapi pochvalně zabručeli.
"Když jsi tak chytrej, jdi si pro trn sám!" řekl záštiplně Joe.
"Jdu s ním," přihlásil se honem Raf.
"Říkal jsem, že půjde sám," opakoval obr.
Ale stařec jako by ho neslyšel. Šel za Edem, protože dobře věděl, jaká nebezpečí číhají na člověka, který je sám.
Když se vrátili k ostatním, Joe vyrval Edovi trofej z rukou a zavelel: "Vracíme se, lov byl dobrej."
Na zpáteční cestě zabili ještě jednu kudlanku. Chlapi jásali, toho dne jich dostali celkem sedm.
Když se vrátili do tábora, Joe pyšně hodil trofeje před seržanta.
"Zdar, Bude! Proměň nám to za ty tvý šmejdy!" Seržant pečlivě odpočítal dávky potravin a zásobníky a předal je Joeovi.
Muži vrátili zbraně do zbrojnice a seržant přistoupil k Edovi, který ještě pečlivě čistil pušku. "Rád tě zase vidím, mladej. Dostal jsi zabrat?"
"Tak trošku. Nikdy bych nevěřil, že takové mrchy existují."
"Zásobník si nech," doporučil mu Bud. "Spotřeboval jsi hodně?"
"Dva náboje, ale dvě jsem dostal."
Bud uznale pokýval hlavou.
"Buďte opatrnější," pošeptal mu Raf. "Bud je dobrej, ale ne všichni dozorci jsou jako on. Nikdy nesmíte oslovit dozorce jako první. Musíte počkat, až se vás zeptají. Na to pozor, je to takovej chyták na nováčky."
"Díky, dám si na to pozor."
Joe mezitím na dvoře shromáždil své lidi. Konzervy a munici položil na zem a vzal si třetinu. "Zbytek si rozdělte," řekl.
"Proč to dělá?" zeptal se Ed překvapeně Rafa.
"Jako kápo si bere vždycky třetinu."
"A vy ho necháte?"
"Na to je moc silnej, než abysme se bouřili."
"Tak proč se na něj nevybodnete?"
"Jiná četa nás nevezme ze strachu před Joem, a abychom lovili sami, na to odvahu nemáme."
"Nechápu, proč hamouní tolik munice. Sám ji nikdy nespotřebuje."
"Kšeftuje s ní. V lágru totiž kvetou takový menší kšeftíky. Některý chlapi za pár nábojů dělají dokonce děvky!"
Muži si rozdělili zbytek a odebrali se na světnice.

4
Roztržka

Ed Tand byl v táboře už měsíc a skoro každý den chodil na lov.
Z minulého života mu zbyly jen hodinky. Počítal tak pozemské dny i o něco kratší dny na Edenii. Měly dokonce i buzolu, takže se dokázal stále lépe orientovat.
Joe se k němu i nadále choval nepřátelsky, Ed se však nedal vyprovokovat, i když musel strpět lecjakou křivdu.

Ze starého Rafá se vyklubal skvělý parťák. Eda by bylo zajímalo, odkud je a co vlastně provedl. Byl to velice vzdělaný člověk a znal spoustu věcí. Proč mu říkají Magor?
I toho dne dělal Ed zadáka.
Pocítil lehké zachvění vzduchu. Prudce se otočil a vypálil. Ani se nestačil sehnout pro trn a už se vzduch zachvěl podruhé. Na partu útočilo nejmíň deset těch stvůr. Tři čtyři sestřelili, ale další popadla muže kousek od Joea a odletěla s ním. Slyšeli jeho zoufalý řev.
"Zachraň se, kdo můžeš!" vykřikl Joe a šel příkladem.
Tato zoufalá metoda mívala občas výsledky. Když kudlanky viděly, jak se muži rozptylují, málokdy se za nimi pustily.
Všichni se dali na útěk a Ed je chtěl napodobit, ale vtom si všiml, že se jedna kudlanka vrhla na Rafa a chystá se s ním vznést. Instinktivně vystřelil a hlavu jí roztříštil napadrť. Útočník a oběť dopadli na zem. Raf zřejmě omdlel, protože se nehýbal.
Ed střílel dál a složil ještě šest potvor. Dvě uletěly. Naštěstí! V zásobníku mu zbýval už jen jediný náboj! Doufal, že teď bude mít trochu klidu. Ze všeho nejdřív vyměnil zásobník a potom přistoupil k Rafovi. Stařec otevřel oči, ale byl ještě v šoku. Ed ho odtáhl ke stromu. Omyl mu bledý obličej a vyčistil mu rány na ramenou.
"Okamžitě toho nechte," zašeptal Raf, "a chopte se pušky. To je nesmysl takhle riskovat!"
Ed ho poslechl, sebral zbraň a postavil se metr od něj. "Můžete chodit?"
"Zkusím to."
Stařec se opřel o strom a pokusil se vstát. Zasténal a opět klesl k zemi.
"Nejde to. Asi jsem si vymkl kotník. Nechte mě tady a zmizte. Dejte mi mou pušku. Radši to skončím sám."
"To ne," zavrtěl hlavou Ed. "Oni se vrátí."
"S tím nepočítejte. Myslí si, že jsme mrtví, a Joe se tomuto místu pro jistotu obloukem vyhne."
"V tom případě vás ponesu."
"To se do lágru nedostaneme nikdy. Když nebudete mít volné ruce, abyste mohl střílet, ty mrchy vás okamžitě dostanou. Udělal jste všechno, co se dalo, ale musíte vědět, kdy přestat." Ed chvíli zoufale přemýšlel.
"Něco mě napadlo!" zvolal. "Povídal jste přece, že nikdy neútočí v noci!"
"To je pravda."
"Takže počkáme do setmění a pak vás odnesu." Raf se smutně pousmál. "Je to ušlechtilý nápad, mládenče, ale jak v té tmě najdeme cestu?"
Teď se pro změnu zasmál Ed.
"Jen klid, mám buzolu a sledoval jsem cestu pro případ, že by mě tu Joe nechal. Párkrát to už přece udělal, ne? Teď klidně spěte a sbírejte síly."
Odpoledne se líně vleklo a Ed sestřelil ještě tři kudlanky. Před setměním odřezal trny. Bylo jich už čtrnáct!
Když se úplně setmělo, rozhodli se, že vyrazí. Ed chvíli s buzolou zkoumal směr, pak si hodil Rafa na ramena a vydal se na cestu. Šel tak hodiny, zarputile, s jedinou myšlenkou: nesmíš se zastavit. Nakonec se svalil vyčerpáním a nemohl popadnout dech. Z posledních sil se zvedl a oddechl si. Nedaleko už bylo vidět světla tábora. Byl tak vyčerpaný, že si jich předtím vůbec nevšiml! Rafa nesnesitelně bolela poraněná ramena a kotník a byl napůl v mrákotách.
Ed se doplahočil k bráně.
Seržant Bud mu vyběhl naproti.
"Už jsem si myslel, že se nevrátíte! Joe nám vykládal, že vás kudlanky odnesly přímo před jeho očima."
"Jak utíkal, nestačil se pořádně dívat," vzdychl si Ed. "Raf je raněnej a potřebuje ošetřit."
"Odnesem ho na marodku," rozhodl Bud.
Položili Rafa do regenerátoru a napojili na něj různé elektrody.
"A můžem jít," prohlásil Bud. "Roboti se o něj postarají a pak se uvidí."
Vyšli na dvůr. Bud pohlédl na Eda.
"Jste unavenej," řekl, "ale než si půjdete lehnout, vydám vám zásoby. Ale že jste toho přines, takovej

úlovek jsem ještě neviděl!"
Zřejmě měl chuť si popovídat, protože pomohl Edovi s konzervami a zásobníky až na světnici.
"Hlavně si dávejte pozor na Joea," zašeptal. "Zejtra bude mít vztek."
Ed už ho nevnímal. Svalil se na lůžko a usnul jako špalek.
Ráno se po celém táboře roznesla novina, že se Raf s Edem vrátili, a navíc s neuvěřitelným úlovkem.
Když Ed vyšel ze světnice, upřely se na něj oči všech.
Ale to už stál před ním Joe.
"Tak co bude, mladej? Kdy mi doneseš, cos v noci vyfasoval?"
Kdyby byl Ed sám, nejspíš by kapituloval. Musel však myslet na Rafa, který se dá dohromady až za několik dnů. Bude ty zásoby potřebovat.
"Máte nárok za kusy, které jste dostali. Pokud se nemýlím, byly tři. Víc ne."
"Kápo bere všechno," prohlásil Joe.
"Raf a já už k vám nepatříme," odpověděl zčistajasna Ed.
"A to si myslíš, že vás vezme jiná parta?" zasmál se zle Joe.
"Vystačíme si sami. Teď už vím, co je to ta vaše pomoc!"
Po takové urážce Joe zesinal vzteky. Ostatní vězňové očekávali rvačku a utvořili kolem nich kruh.
Velitel lágr si hloučku všiml a zavolal si seržanta Buda, který vše zpovzdáli sledoval.
"Co se děje, seržante?"
"Ale Joe to zase zkouší na nováčka."
"Tak ho nechte. V tomhle nad něj není. Aspoň nám ušetří práci."
"Rozkaz, pane," vzdychl si seržant, "ale budeme mít dalšího na marodce."
"Pokud nechce chcípnout hlady, tak se hodně rychle uzdraví," prohlásil velitel a odešel.
"Říkal jsem ti, že v naší partě velím já!" pokřikoval Joe. "A teď ti ukážu, jak trestám neposlušnost."
Prudce k Edovi přistoupil a chtěl ho udeřit do brady. Ed uskočil a vrazil Joeovi pěst do ledvin. Mazák zařval bolestí.
Ed v duchu poděkoval instruktorům z Akademie.
Joea jeho pohotová reakce překvapila, ale hned se chystal k dalšímu útoku. Teď už byl opatrnější. Když usoudil, že vzdálenost je dobrá, vyjel levačkou, po níž následovala pravačka, ta měla celý zápas ukončit, jen kdyby dorazila k cíli. Jenomže Joe opět udeřil do prázdna a sám schytal takovou ránu do oka, že chvíli neviděl. Vztekle zachrčel a myslel na vraždu.
Zuřivě se na Eda vrhl, popadl ho kolem pasu a sevřel ho ze všech sil. Ed měl pocit, že mu zpřeláme všechna žebra. Stěží dýchal, ale nepokoušel se vymanit. Místo toho chytil Joea za krk, stiskl mu tepny a hrtan.
Stáli tak dvě dlouhé minuty. Nakonec obr podlehl. Celý zfialověl a málem už nedýchal. Pustil Edův pas a snažil se ho chytit za zápěstí, aby je odtrhl od krku. To se mu už nepodařilo. Zrak mu zastřel rudý závoj. Pak sevření povolilo a do plic mu vniklo trochu vzduchu. Jen nejasně vnímal drtivý úder do čelisti a další a další.
Neobratně si kryl obličej. Tím si však odkryl břicho a brzy se mu chtělo zvracet. Rány teď přicházely jakoby ze všech stran. Pomalu klesal k zemi. Chvíli měl pocit, že se mu hlava vznáší, a potom se propadl do hluboké černé jámy.
Ozval se jásot. Vězňů, kteří by neměli s Joem špatné zkušenosti, bylo pramálo. Ed si otřel zpocené čelo a masíroval si bolavá žebra.
V té chvíli zasáhl Bud. Uvědomoval si, že Joe je velitelovým miláčkem, a nechtěl, aby byl Ed potrestán.
"Tak co je!" rozkřikl se na vězně. "Jde se na lov, ne? Vy dva, odneste Joea na cimru. Tande, vy si jděte odpočinout!"
Muži se pomalu rozcházeli. Ed se vrátil na světnici. Natáhl se na pryčnu a okamžitě usnul.
Večer ho vzbudil Raf. Rány na rameni se mu už zajizvily, ale ještě kulhal. Ed mu pomohl na lůžko a dal mu najíst.
"Takže jsme odkázáni sami na sebe," řekl mu a vysvětlil, co se seběhlo.
"Stejně by to tak dřív nebo pozdějc dopadlo," vzdychl si Raf. "Jen abyste nelitoval."

5

Krutá pravda

Když jim došly zásoby, vydali se na lov. Díky Edově zručnosti nikdy netrpěli hlady. Ed Tand si uvědomil, že dlouhé cesty až do loveckého pásma Rafá vyčerpávají, a tak zkusil novou taktiku. Už se přesvědčil, že kudlanky útočí pouze za dne, a rozhodl se, že přespí přímo v lovišti. Nebyla zima, zbudovali si přístřeší z větví a mohli přespávat venku.

Navykli si zůstávat venku vždy několik dní a do tábora se vraceli jen pro zásoby nebo aby si odpočinuli. Jednoho dne se Raf začal zajímat o okolní kameny a pustil se do jakýchsi nekonečných výpočtů.

Ed Tand byl na jeho podivínství už zvyklý a na nic se ho nevyptával.

Tak míjely měsíce a nic zvláštního se nedělo. Ed každý večer myslel na Line a na to, co asi podniká na jeho záchranu. Jednoho dne si spočetl, že je na Edenii přesně rok, a propadl zoufalství. Stále se kojil nadějemi, domníval se, že za všechno mohou byrokratické průtahy.

Náhle si uvědomoval krutou realitu. Soudní počítač nikdy nezruší rozsudek, to se ještě nestalo. Zůstane tady ještě devatenáct let. To nepřežije. Zatím měl štěstí, ale jednou si ho nějaká kudlanka odnese.

Následující dny prožíval jako ve snách.

Když si večer lehal do přístřešku, věděl, že zase neusne. Raf si brzy všiml, že se s jeho mladým přítelem něco děje.

"Ede," zašeptal, "když už nemůžete spát, vyprávějte mi svůj příběh. Třeba se vám uleví."

A tak Ed Tand vyprávěl. Stařec mu dvě hodiny mlčky naslouchal a tvářil se, že nevidí, jak Edovi tečou po tvářích slzy.

"Chudáku," řekl, když Ed skončil. "A co si o těch zvláštních modrých medvědech myslela Line?"

"Považovala je za obyčejná zvířata a posmívala se mi, ale myslím, že jsem ji přesvědčil."

"Představuji si, že je moc hezká," řekl na to Raf. "A když jste se stal velitelem lodi, neukázal jste jí novou kabinu?"

"Jednou, po přistání na Polluxu. Ještě teď ji vidím, jak si sedla na postel a natáhla po mně ruce. Zřejmě jsem na nějaký čas zapomněl na své nové povinnosti."

"Nešťastníku," hlesl Raf.

Ed se na něj upřeně zadíval. "Vy jste pochopil něco, co mi stále ještě nedochází. Tak proboha mluvte!"

Rafovi se moc nechtělo, ale nakonec se dal přesvědčit.

"Veškeré vaše neštěstí pochází od těch modrých medvědů a galaktických ustanovení," vysvětloval. "Pokud astronauti objeví planetu, která není obydlena inteligentními bytostmi, mocná Společnost pro galaktický průzkum na ní začne po libosti těžit. Zaplatí objevitelům a často je zainteresuje na těžbě. A naopak - je-li ten svět obydlený, pak s ním ministr galaktických věcí musí navázat kontakt a uzavřít smlouvu a dbát na to, aby domorodce nikdo příliš nepoškozoval."

Raf se odmlčel a pokračoval:

"To vše nastrojili vaši přátelé Darf a Gals. Těmi inteligentními medvědy byste je připravili o zisk. Překážel jste."

Ed chtěl něco namítnout, ale stařec ho vůbec nepustil ke slovu.

"To si myslíte, že takový starý veterán jako plukovník Rohm by byl tak neopatrný a nechal se ozářit? Byl chladnokrevně zavražděn, tipoval bych to na Darfa, který měl možnost poškodit ochranné panely. Než Rohm zemřel, určitě sepsal hlášení, které ti dva zničili. Právě proto vás Rohm jmenoval svým nástupcem místo Darfa. Doufal, že se tak hlášení dostane na místo určení. A proto museli odstranit i vás. Pro Darfa nebyl problém poškodit motory nedaleko obydlených světů a před přistáním dát zase všechno do pořádku. Jak si jinak vysvětlit, že mechanici na nic nepřišli?"

Odmlčel se, a když Tand nic neříkal, pokračoval: "Při nuceném přistání nebylo pro Galse jako zástupce Společnosti nic těžkého opatřit si phim. A při dalším přistání vás udal. Potom se Darf ujal velení Betelgeuze, vymazal celé hlášení a vy si můžete být jist, že na oné planetě se už dávno těží."

"A co Line?" špitl Ed.

"Do vaší kabiny vešla pouze jedna jediná osoba."

Ed Tand propukl v pláč. Zhroutil se mu celý svět. Dlouho plakal a potom si představil Darfa a Galse. Zmocnila se ho tak silná nenávist, že se jí až dusil.

"Je mi líto, že jsem vám to musel říct. Byl jste zoufalý, ale teď jsem ve vás zasel cit, který jste zřejmě předtím neznal - nenávist. Kéž vám pomůže snášet další zkoušky!"
"Přísahám vám, že má pomsta bude strašlivá!" vrčel Ed. "Odkroutím si trest, ale pak si nedám pokoj, dokud nepotrestám všechny, i kdyby mě to mělo stát život."
Stařec mu stiskl rameno. "Možná to až tak dlouho nepotrvá."
"Jak to?"
Raf mu ukázal jakýsi kamínek.
"Tohle je hornina na Zemi neznámá. Chybějí mi přístroje, abych zjistil její složení, ale vyzařuje mimořádně silnou elektromagnetickou energii. Jen se podívejte, jak vám pobláznila střelku. A všiml jsem si, že místy se vyskytuje opravdu hodně."
"Jak to, že na to ještě nepřišli?"
"Protože úlomky jsou všelijak rozházené a účinky jejich elektromagnetických polí se vzájemně ruší. Ale jestliže je rozložíme podle určitého systému, můžeme do vesmíru vyslat silnou elektromagnetickou vlnu."
"A co z toho?"
"Dříve či později ta vlna zachytí nějakou loď a přinutí ji k nouzovému přistání. My se pokusíme vniknout na palubu anebo se zmocníme záchranného člunu, to v případě, že by loď byla poškozena příliš. A dostaneme se na nějakou obydlenou planetu."
"A co když tím ohrozíme posádku?"
"Možná," odvětil chladně Raf. "Ale to není naše věc. Myslíte si, že lidé, kteří vás sem dostali, si zaslouží váš soucit? Jestliže se chcete pomstít, musíte být tvrdý."
"Máte pravdu," řekl Ed a sevřel pěsti. "Kdy se do toho dáme?"
Stařec mu dlouho vysvětloval, jak je třeba kameny rozložit. Ed jeho matematice sice plně neporozuměl, ale důvěřoval mu. Pochopil pouze to, že má postavit jakousi šroubovitou věž.
"To potrvá měsíce," postěžoval si.
"Možná i roky, ale na jiné řešení jsem nepřišel."
Zasnili se a potom se Ed zeptal:
"Jestli se jednou dostaneme na svobodu, co budete dělat vy?"
"I já se chci pomstít," pravil stařec. "Budu velice mocný a celý svět bude o mně mluvit."
Ed na chvíli zapochyboval o jeho rozumu.
"Ne, nejsem cvok," ujišťoval ho stařec, jako by mu četl myšlenky. "Slyšel jste někdy o Fjodoru Solnikovovi?"
"Nebyl to ten geniální a trochu nekonformní vědec, co ho zabili v laboratoři?"
"Správně. Byl jsem jeho asistentem a obvinili mě, že jsem ho zabil. Bránil jsem se, ale počítač mě stejně odsoudil. Měl jsem příliš přitěžujících okolností."
"A kdo to tedy udělal?"
"Společnost pro galaktický průzkum."
"Proč?"
"Fjodor totiž přišel na něco závratného. Laser přece znáte, ne?"
Ed mlčky přikývl.
"Takže víte, že má omezení co do vzdálenosti. Nu a Solnikov přišel na to, jak jeho energii miliónkrát znásobit. Abyste si to dokázal představit... Fjodor udělal pokus. Z pozemské laboratoře namířil na neobydlenou část Měsíce. Pustil ten superlaser na desetinu sekundy a vypálil do Měsíce díru. Měla průměr jeden metr a hluboká byla padesát metrů. Ověřili jsme si to o pár dní později. Podnikli jsme menší výlet."
"To by ale mohla být strašlivá zbraň! Potřebovala velký generátor?"
"Právě že ne. Fjodor zkonstruoval mikrogenerátor na řízenou jadernou reakci."
"Proč se o to nezajímala armáda?"
"Navázal předběžné kontakty s generálním štábem. Bohužel došlo k úniku informací a Společnost zasáhla. Nejdřív Solnikovovi nabídli celé jmění, jen když prodá svůj vynález jenom jim. Odmítl a chtěl jednat přímo s vládou, protože věděl, že ten vynález od něj chtějí odkoupit jen proto, aby se už nikdy nepoužil."

"Oč tedy Společnosti šlo?"
"Společnost už měla monopol na civilní a vojenské lodě a dále na výrobu jaderných zbraní. Fjodorův vynález, který byl relativně levný, by znehodnotil všechny útočné i obranné jaderné střely jakékoli lodi. Byly by zbytečné. Umíte si představit, jaká by to byla pro Společnost ztráta? A tak se rozhodli Solnikova zlikvidovat a s ním i jeho vynález."
Stařec se odmlčel a pohled se mu zatoulal do dáli.
"Ušetřím vás podrobností. Vpadli do laboratoře, zneškodnili mě a Solnikova zabili. Zbraň se jim však získat nepodařilo. Solnikov se obával atentátu, a proto několik dní předtím podnikl sám cestu na speciální lodi. Nikdo se nikdy nedozvěděl, kam prototyp zbraně a plány schoval. Na jeho stole našli několik chvatně načmáraných slov: doga, malý Napoleon, hrozný, Slunce, revoluce, Kateřina, Stalingrad."
"Domnívali se, že jde o nějaký kód, ale žádný počítač ho nerozluštil. Vojenská rozvědka mě dlouho vyslýchala, nasadili i psychosondu, ale nic nezjistili. Měsíc ten výslech trval, byla to hrůza... A nakonec mi dali doživotí."
"A jak se chcete stát mocným?"
Raf se zašklebil. "Já si totiž myslím, že jsem Fjodorovu zprávu rozluštil. Před dvěma lety jsem to nahlásil, ale považovali mě za cvoka. Hlupáci! Jednoho dne za svou hloupost tvrdě zaplatí!"

6
Rafova smrt
Od chvíle, kdy Ed Tand přísahal, že se pomstí, uplynulo devět měsíců a denně svůj slib obnovoval. Raf pečlivě vybral jedno místo. Tam shromažďovali ony kameny a stavěli z nich věž. Aby vyzařovaná energie nerušila přístroje zásobovací lodi a nevyvolala tak předčasný poplach, stařec vymyslel cosi jako pojistky.
"Až nadejde ta chvíle," vysvětloval, "stačí je všechny najednou odstranit a systém bude plně funkční."
V táboře pobývali stále méně, pouze si v něm doplňovali zásoby. Díky znalostem, kterých nabyli o kudlankách, se už dokázali vyhnout nebezpečným oblastem anebo je úspěšně lovili.
Řada trestanců se pokoušela navázat s Tandem přátelství a doufala, že se dostane k němu do party, protože dosahoval nejlepších výsledků, ale vždy narazili na slušné, ale rozhodné odmítnutí.
Jednoho večera odpočívali u zamaskovaného přístřešku, když Raf náhle dostal prudkou zimnici. Ed rozdělal oheň, ale teplo starci nepomohlo. Snažil se ho proto několik hodin masírovat, ale jeho tělo prochládalo stále víc. Raf ho nakonec sám zastavil.
"To nemá smysl," vzdychl si, "přišla moje hodinka."
"Nemůžete mě přece opustit!"
"Ne že bych chtěl, ale nemá smysl vzpouzet se osudu. Musíte stavbu dokončit sám a potom trpělivě čekat. Neztrácejte odvahu! Může to trvat léta, než se do pasti chytí nějaká loď."
Stařec se posadil a prudce dýchal.
"A teď poslouchej," zatykal Edovi poprvé. "Prozradím ti mé tajemství. Solnikov věděl, že všechny jeho poznámky dají do počítače. A proto nepoužíval kód, ale mnemotechnickou pomůcku. Jak už jsem říkal, napsal tahle slova: doga, malý Napoleon, hrozný, Slunce, revoluce, Kateřina, Stalingrad."
"Nechápu."
"Stačí jen trošku přemýšlet a uvědomit si, že Fjodor byl původem Rus a že se vyznal v dějinách. Co je doga? Pes. A jaký pes? Velký pes. A jak se jmenuje nejjasnější hvězda ve Velkém psu?"
"Sirius."
"Takže je třeba hledat v této soustavě. Má osm planet a z nich je pouze jedna pozemského typu. Kolem ní je pásmo asteroidů. Na jednom z nich ten přístroj určitě schoval."
"Ale na kterém? Jsou jich stovky!"
"Poslouchej a zapamatuj si čísla. Malý Napoleon se říkalo císaři Napoleonu III. To máme tři. Ivan IV. byl ruský car a říkalo se mu Hrozný. Ludvíku XIV. zase král Slunce. Bolševická revoluce byla roku 1917. Kateřinou myslel carevnu Kateřinu II. a k bitvě u Stalingradu došlo roku 1942. Takže máme 3-4-14-19-17-2-19-42. To jsou kosmické souřadnice asteroidu. Stačí je naprogramovat do jakéhokoli palubního počítače a je to. Opakuj!"

Ed sevřeným hrdlem vyjmenoval čísla a byl si jist, že je nikdy nezapomene.
Krátce nato Raf zemřel. Ed vyhloubil nožem jámu a do ní druha uložil.
Když zahrnoval hlínou hrob, už svítalo. Od této chvíle osaměl se svou stále vzrůstající nenávistí.

7
Samotka
Velitel Wess se na trestance zahleděl krutýma modrýma očkama. Ed jeho pohled vydržel.
"Za nepravdivé hlášení, za urážku velitele a vraždu spoluvězně vás odsuzuji na půl roku samotky."
Ed nehnul ani brvou, třebaže věděl, že velitel ho tak vědomě odsuzuje k trestu smrti.
Wess se obrátil k seržantu Budovi.
"Seržante, proveďte rozkaz!"
Seržant Bud nevěděl, co bylo v tom zapečetěném dopise, který mu před deseti dny předal Ed Tand. Požádal ho, aby jej dal veliteli. Ale i kdyby v něm bylo cokoli, velitel má provinění nejdříve nahlásit soudnímu počítači a teprve pak Tanda trestat.
Trest spočíval v tom, že vězeň byl zavřen do malé, temné a zvukově izolované cely. Dostal potraviny na celou dobu trestu a potom se za ním zabouchly dveře. Od té chvíle tam ten nešťastník seděl v senzorické deprivaci, hluchý, slepý a bez možnosti měřit čas, a čekal, až se dveře znovu otevřou.
Bud se zastavil před celou v podzemním patře hlavní budovy a vešel do ní s Edem.
"Podívej. Tady máš sto osmdesát tři dávek a tamhle je hajzlík a sprcha."
Ed si pečlivě prohlédl svůj nový domov a snažil se vštípit si do paměti každičký detail.
"A teď sem dej hodinky," natáhl dozorce ruku. "Je to bohužel rozkaz."
Tand si je odepnul. "Dávejte mi na ně pozor," řekl prostě. "Přijdu si pak pro ně."
Bud nebyl schopen slova, jen přikývl. Pomyslel si, že Ed ani neví, co říká.
"Odvahu, chlapče," zabručel, když zavíral dveře.
Nastala tma a Ed znovu přísahal pomstu a na seznam si připsal i Wesse.
Dotápal k lůžku a přemýšlel. Raf byl už pět měsíců po smrti, ale on tvrdošíjně pokračoval v jeho díle. Práce postupovala jen pomalu, protože musel kameny hledat dost daleko v oblastech plných kudlanek. A tam objevil něco strašného. Považoval za svou povinnost informovat velitele, a tak se dostal do téhle cely.
Přísahal si, že to bylo naposled, co se zajímal o osud svých bližních! Raf měl pravdu, když říkal, že lidé jsou horší než kudlanky. Teď však musí udělat všechno pro to, aby přežil. Mechanicky si prohledal kapsy a zjistil, že mu zbyl nůž, který Bud z nepozornosti nebo ze soucitu přehlédl.
Když pro něj přišli, nestačil se ani nasnídat. A tak si otevřel jednu dávku.
První problém bude počítání času, uvažoval.
Do dna prázdné konzervy udělal dírku a konzervu naplnil vodou. Pak počítal odkapávání. Věděl, že jeho srdeční rytmus má sedmdesát tepů, a tak se pokusil odhadnout dobu, za jakou se konzerva vyprázdní.
Uběhlo dvacet dní. Denně dlouhé hodiny cvičil. Až ho propustí, chtěl být v té nejlepší kondici.
Stále přemýšlel o tom, jak by rozdělal oheň. Na žádné řešení však nepřicházel. Jednoho dne se nožem pustil do podlahové krytiny. Byla z plastiku, který absorbuje veškeré zvuky a snadno se řeže. Brzy však narazil na plastotitan, tvrdý jako kámen.
Často po hodinách usilovné práce zjistil, že vyrýpal pouze pár čtverečních centimetrů a dostal se do hloubky dvou milimetrů.
Jednoho dne konečně narazil na skálu. Když se mu podařilo odkrýt dostatečně velkou plochu, prudce škrtl o kámen a vyskočila maličká jiskřička, která ho přesto oslnila.
Po třech měsících naprosté tmy mu připadala jak zářící hvězda!
Uběhly čtyři měsíce, pět měsíců a Ed byl stále naživu. Velitel na něj už dávno zapomněl.
Poslední měsíc byl nejhorší. Ed chvílemi propadal zoufalství, chvílemi ho přepadala nesnesitelná úzkost. Pokud si špatně propočítal čas, pak špatně hospodařil s potravou a umře hlady. Kolik dní asi vydrží bez jídla? Ale nenávist a touha po pomstě mu dávaly sílu. Když mu zbývalo už jen deset denních dávek, rozhodl se, že bude jíst jen jednou denně.
Jednoho dne se Bud ohlásil k Wessovi.

"Veliteli," řekl, "odsouzený Tand je v cele už šest měsíců."
Wess se podíval do záznamů.
"Skutečně. To už bude po něm. Ať to tam někdo vydezinfikuje. A kdyby byl přece jen náhodou naživu, pošlete ho okamžitě na lov a za úlovek mu dáte jen poloviční dávky."
Bud měl poprvé v životě chuť protestovat, nadechl se, ale velitel jen mávl rukou a propustil ho.
Otvírání dveří Eda probudilo. Vyskočil z lůžka a hned nato ho oslepilo slabé světlo z chodby.
Seržant na něj užasle hleděl. Vězeň pohubl, zbledl, měl dlouhý černý vous, ale žil. A v očích mu i nadále plál onen děsivý chladný svit.
"Nasaď si to," řekl šeptem a podal mu černé brýle a chrániče na uši.
Bylo to zapotřebí, protože už prosté šeptání týralo Edovy bubínky. Ed vstal. Bud ho chtěl podepřít, ale k jeho překvapení Ed stál pevně na nohou.
Zvláštní člověk, pomyslel si dozorce.
Ed se ještě naposled podíval na to, co bylo po šest měsíců jeho celým světem. Za černými skly nebylo vidět, jak se mu blýská v očích. Běda těm, které již odsoudil!
"Můžeš na cimru a oholit se. Ale velitel chce, abys šel už dneska na lov."
Ed to nijak nekomentoval. Na světnici ho čekalo nepříjemné překvapení. Byla vyrabovaná, všechny věci mu ukradli. Našel pouze jeden náboj, který se zakutálel pod lůžko.
Zamyšleně si s ním pohazoval a potom ho strčil do kapsy. Dvě hodiny si zvykal na denní světlo a běžné zvuky. Osprchoval se, oholil se a vyšel na dvůr.
U Buda si vyzvedl pušku.
"Řekl bych," poznamenal seržant, "že tě obrali o všecko. Mysleli, že se už nevrátíš..."
A podal mu jeden zásobník.
"Ber a do večera se vrať s jedním trnem. Byl bych nerad, kdyby mi velitel udělal kontrolu a zjistil, že mi chybí zásobník."
"Dík," řekl Ed. "Máte ještě moje hodinky?"
"Tady je máš," usmál se seržant a vytáhl hodinky z kapsy. "Jsem rád, že ti je můžu vrátit. A dávej si pozor! Za půl roku se toho hodně změnilo. Těch potvor nikdy nebylo tolik a nikdy nebyly tak divoký. A nikdy jsme neměli takový ztráty. Není dne, aby to někdo neodnes. I Joe už to má za sebou, a to si myslel kdovíjakej není chytrák... Asi by ses měl na nějakej čas přidat k nějaký partě. Hodně chlapů by tě rádo vzalo mezi sebe."
Ed beze slova odešel.
Bud čekal celý den a nebylo mu do zpěvu. Nějaká kontrola byla málo pravděpodobná, ale kdyby mu na to přišli, jistě by ho čekal trest. Byl na Edenii už od samého založení tábora a doufal, že tady neskončí, že ho časem přeloží na pohostinnější planetu.
Všechny čety se už vrátily a některé dost prořídlé. Konečně spatřil Eda. Ten před něj mlčky vyrovnal deset trnů. I po půlroce si zachoval potřebné reflexy: co rána, to zásah.
Druhého dne za svítání odešel z tábora. Nejdřív se vypravil ke kamenné stavbě. Prorůstala jí už tráva.

8
Vládní zmocněnec

Velitel Wess zmačkal zprávu, kterou dostal od velitele zásobovací lodě, a stiskl tlačítko interfonu.
"Pošlete sem Ivanova."
Za pár minut vstoupil podsaditý mladík s krátce zastřiženými světlými vlasy a zasalutoval. Poručík Ivanov se přihlásil na Edenii dobrovolně. Doufal, že si tak kádrově polepší a bude rychleji postupovat.
"Zásobovací loď právě vystoupila ze subprostoru a King mi dal vědět, že má na palubě vládního zmocněnce. Nějakýho Tylera. Prý je to významný zoolog. Vyšší místa se diví, že navzdory stále většímu počtu odsouzených se nám stále ještě nepodařilo Edenii vyčistit. A taky se vyskytly nějaký námitky proti tak vysokým ztrátám. Ještě že neznají skutečný čísla."
"Naopak by vám měli poděkovat," poznamenal poručík. "Phimu nikdy nebylo tolik jako v poslední době. Když jsem byl ještě na Zemi, byla to už celosvětová epidemie. Nebýt zdejších ztrát, tábor by pro všechny ty dealery ani nestačil."

Velitel souhlasně pokyvoval hlavou a poručík pokračoval:
"Policie bohužel dostane pokaždé jen malé ryby. Stále ještě neví, kdo drogu vyrábí, a naši ctění vědátoři nemůžou zjistit její složení."
"Ten Tyler bude prý studovat kudlanky," přerušil ho Wess.
"Takže musí dostat doprovod. Vypadá to na pár dní v přírodě a pěšky."
"Tak mu dejte terénní vozidlo nebo helimob," navrhl poručík.
"To nemá smysl. Zkoušeli to už tenkrát kolonisti, ale zvuk stejně jako smrad ty mrchy odrazuje a neukážou se." Wess se na chvíli zamyslel. "Expedici budu velet já a vy mi budete dělat pobočníka. Když bude Tyler spokojenej, podá vládě příznivé hlášení, což je vždycky dobrý pro povýšení. Nemám pravdu?" Spiklenecky se na sebe usmáli.
"Zavolejte Buda. Vezme ještě šest chlapů. To by mělo stačit."
Když se seržant dozvěděl, oč jde, jen si povzdychl a nasadil ustaraný výraz. "Měli bychom vzít s sebou jednoho odsouzeného," navrhl.
"Proč se tahat s tou verbeží?" namítl poručík. "S termomety ty mrchy pohodlně zaženeme. Už se na to docela těším. Aspoň uvidím kousek Edenie. Řekl bych, že se zdejší nebezpečí přeceňuje. Vězňové jsou zbabělci a všechno nafouknou."
Bud očividně poručíkův názor nesdílel a obrátil se k Wessovi. "Termomety kudlanky spálí a neřekl bych, že ten vědec ze škvarků něco vyzkoumá. Potřebujeme obyčejnou pušku, ale nikdo z našich s ní neumí kloudně zacházet."
"To máte pravdu," uznal velitel. "A koho navrhujete?"
"Eda Tanda," odpověděl Bud bez váhání.
Uplynuly už čtyři roky, co ho Wess dal na samotku, a už dávno na něj zapomněl.
"Proč zrovna jeho?"
"Je to nejstarší z vězňů. Vydržel už šest let, a to je co říct. Navíc jako jediný strávil hodně nocí mimo a jeho zkušenosti by se nám mohly hodit."
"Copak se nemusí vracet do tábora?" podivil se Ivanov.
"Řády to nevyžadují," vysvětloval seržant. "Tand tvrdí, že si tak ušetří dlouhou a zbytečnou cestu, a navíc se tím zvyšuje výkon. A určitě je to pravda, protože i když už je čtyři roky na polovičních přídělech, nikdy mu nechybělo jídlo a dosahuje obdivuhodných výsledků."
"Je dneska v táboře?"
"Ano, pane, včera jsem ho viděl."
"Takže mu zakažte odcházet. Půjde s námi a já na něj dohlídnu. Třeba se najde něco, za co bychom ho šoupli na pár měsíců do díry," dodal velitel Wess zlomyslně.
Bud na okamžik zalitoval, že se o Edovi vůbec zmiňoval.
Velitel strávil zbytek dne přípravami na přijetí experta.
Zoolog byl vyzáblý dlouhán přísného výrazu, asi tak čtyřicetiletý. Zkrátil zdvořilosti a rovnou přešel k věci.
Vyžádal si od Wesse počet zabitých kudlanek a údaje o lidských ztrátách. Potom se vyptával na podrobnosti. Velitel o kudlankách prakticky nic nevěděl a prožil si krušné chvilky. Zmocněnce uspokojila teprve informace o chystané expedici.
"Vynikající! Vyrazíme hned zítra," rozhodl a víc už vyčerpaného Wesse neotravoval.
Druhý den dopoledne Bud a šest dalších dozorců čekali na vězeňském dvoře na zmocněnce a jeho doprovod. Tand stál stranou. Šest let tábora ho poznamenalo. Nikdo by v něm nepoznal mladého poručíka z Betelgeuze. Zhubl, ale svaly měl jako z ocele. Rysy jeho obličeje se změnily, v tváři se mu zračily těžké zkoušky, kterými prošel, a v očích měl znepokojivý ocelový lesk.
Konečně se objevili Tyler s Wessem a Ivanovem.
"Poletíme helimobem," vysvětlil velitel Tylerovi. "Vysadí nás v džungli pětadvacet kilometrů odtud. Tam přespíme a hned ráno se dáme do díla."
Tyler přikývl a vlezl do stroje. Wess se pak obrátil ke stále nehybnému Tandovi.
"Řády zakazují odsouzeným používat jakékoli dopravní prostředky. Aspoň se projdete, to vám prospěje."

"Rozkaz," pravil odsouzený. Hned po startu Bud protestoval.
"V noci nás Tand nikdy nenajde. Vždyť jste přece souhlasil, aby šel s námi!"
"Nějaká zábava být musí, ne?" zasmál se Wess. "Když tam do rána nebude, dám ho najít helimobem. Ale po návratu půjde za neuposlechnutí rozkazu na měsíc do díry."
Helimob přistál na volném prostranství v lese. Muži rozdělali oheň a sesedli se k němu. Najedli se, Ivanov rozdělil hlídky a ostatní se uložili ke spánku.
Spali však jen důstojníci a Tyler, ostatní nezamhouřili oka a při sebemenším zvuku byli na nohou. Dozorci z vlastních zkušeností moc dobře věděli, jak jsou kudlanky nebezpečné, a považovali tuto expedici za naprosté šílenství.
Wess vstal v báječné náladě, i když se cítil trochu polámaný.
"Nástup," zahlaholil vesele. "Dělo se něco?"
"K žádné mimořádné události nedošlo, veliteli."
"Odsouzený ještě nedorazil?"
Dozorci zavrtěli hlavou jako jeden muž.
"Volal jste mě, pane?" ozvalo se náhle.
Všichni sebou trhli. Tand stál metr od nich, pušku měl pod paží a hlaveň skloněnou k zemi. Nikdo ho neslyšel přicházet.
"Kdy jste přišel?" obořil se na něj Wess.
"V noci, pane. Viděl jsem oheň."
Velitele zamrazilo. Ten chlap mě mohl klidně podříznout a ti pitomci by si toho ani nevšimli, pomyslel si.
"Takže vzhůru na cestu!" zavelel.
Wess vykročil nazdařbůh do porostu a ostatní následovali za ním. Ve své nevědomosti se domníval, že stačí, když prostě půjdou, a na kudlanky někde musí narazit.
Vzadu kráčel Tand. Tempo se časem podstatně zmírnilo. Dozorci nebyli zvyklí na tak dlouhý pochod a veliteli se stýskalo po pohodlné pracovně.
Ozval se výstřel a všichni sebou trhli. Tand dostal jednu kudlanku. Když k němu došli, právě odřezával trn.
Tyler se hned vrhl k mrtvé kudlance. Asi hodinu ji zkoumal a odebíral vzorky. Dozorci se zatím rozložili kolem a odpočívali.
Když skončil, řekl suše Wessovi: "Je to dobrý, ale potřebuju více vzorků. Budeme pokračovat."
Velitel nebyl tou vyhlídkou příliš nadšený a navrhl, že by mohli poobědvat. Tyler souhlasil a dozorci otevřeli konzervy. Když dojídali, Tyler si všiml, že Tand stojí stranou.
"Proč nejí?"
"To je jeho věc," pokrčil rameny Wess.
Tylera jeho odpověď neuspokojila a vstal. Současně s ním i Bud.
"Půjdu s vámi, pane. Odsouzený může mluvit s civilní osobou, pouze když dostane souhlas od dozorce."
Wess se otráveně ušklíbl. Doufal, že Tand na to skočí. Takhle mu ten pitomec seržant zkazil příležitost Tanda potrestat.
"Nikdo mi neřekl, jak dlouho tato výprava potrvá, pane," odpověděl Ed na Tylerovu otázku. "Zásoby mám omezené a nemůžu si dovolit zůstat několik dní bez jídla. Proto se uskrovňuji už teď."
Tyler mu podal konzervu, ale Tand zavrtěl hlavou.
"To nemůžu přijmout, pane. Seržant Bud vám kázeňský řád vysvětlí lépe než já."
Tyler jen pokrčil rameny a začal se Buda vyptávat na podmínky života v táboře. Wess ze strachu, aby se dozorce příliš nerozpovídal, dal radši rozkaz k další cestě.
Šli teď planinou rozpálenou sálajícím sluncem. Konečně se před nimi objevily nějaké křoviny a velitel k nim zabočil. Chvíli si teď odpočinou ve stínu.
Ivanov, který sledoval postup kolony, si všiml, že odsouzený zůstává stále vzadu a že kulhá.
Když k němu Ed došel, zeptal se ho ostře: "Co se tak vlečete?"
"V noci, v té tmě, jsem si zvrtl kotník, takže vám skoro nestačím."
"Váš problém. Budete mít kratší čas na odpočinek. Nemyslete si, že velitel bude kvůli vám ztrácet čas," napomenul ho poručík.

Dál se už o Tanda nestaral a vrátil se do čela kolony. Když konečně došli ke keřům, velitel nařídil přestávku. Ed byl od nich vzdálený ještě dobrých sto metrů. Muži se s chutí svalili na zem.
A v té chvíli propuklo drama. Vzduch všude kolem jako by se rozechvěl a na výpravu se snesl roj kudlanek. První zareagoval Ivanov. Termometem jedno zvíře zasáhl. Ozval se děsivý jek a Ivanov se obrátil. Jeden z dozorců se už vznášel ve vzduchu. Ivanov automaticky vystřelil, muž a netvor ve vteřině vzplanuli a vzápětí těžce dopadli na zem.
Dozorci stříleli na všechny strany. Většinou sice cíl nezasáhli, ale aspoň udržovali kudlanky v uctivé vzdálenosti. Všichni si však uvědomovali, že takhle dlouho nevydrží. Jedné šikovnější kudlance se podařilo prorazit palebnou přehradu, popadla velitele a vznesla se s ním do vzduchu.
Ivanov si netroufal vystřelit, stále měl před očima obraz dozorce, kterého zasáhl.
Tyler byl tak ohromený, že ani nesáhl po zbrani. Vtom pocítil prudkou bolest v rameni a cosi ho táhlo nahoru. Než si stačil uvědomit, že ho ulovila kudlanka, ozval se výstřel. Dopadl na zem a netvor na něj.
Výstřely nyní následovaly rychle za sebou a pokaždé padla jedna kudlanka. Brzy zbyly jen dvě a ty se daly na kvapný ústup.
Ti, kdo přežili, se chvěli po celém těle a nebyli ani schopni vstát. Jeden dozorce dokonce omdlel. Ivanov se vzpamatoval první. Spatřil Tanda, jak klidně přistupuje ke kudlankám a odřezává trofeje.
Ed skončil u té, která zavalila nešťastného Tylera. Nejdřív odřízl trn, potom zvíře kopnutím odvalil a pomohl vládnímu zmocněnci na nohy.
Tyler se už poněkud vzpamatoval a s odporem se zahleděl na roztříštěnou hlavu.
"Pěkná rána," řekl uznale, "zasáhl jste ji v letu."
Mezitím k nim došel Ivanov a hned se obořil na Eda:
"Proč jste nezasáhl dřív?"
"Byl jsem příliš daleko, pane, a jen bych plýtval municí," odvětil suše Ed. "Zásobník je na deset nábojů a já dostal devět kusů."
"Vyřídíme si to později," zavrčel poručík. "Teď musíme honem pryč."
Všichni souhlasili, a tak bez průtahů vyrazili na cestu. Pochodovali několik hodin, ustavičně pronásledováni obavami, že se útok kudlanek bude opakovat.
Ivanov je vedl. Předpokládal, že se blíží k táboru, ale ve skutečnosti se od něj vzdalovali. Ed je klidně následoval. Bystřejší pozorovatel by si všiml, že se usmívá.

9
Kudlančí hnízdo

Když se setmělo, vyčerpaní muži se zastavili. Usadili se pod vzrostlým stromem a rozdělali oheň. Ed se jako obyčejně natáhl stranou. Mezi Tylerem a Ivanovem došlo k ostré výměně názorů.
"Musím do tábora podat informaci o tom, co se stalo," prohlásil Ivanov. "Ráno nás vyzvedne helimob."
Tyler však zavrtěl hlavou.
"Navzdory té odpolední tragédii musíme pokračovat. Vymohl jsem si na veliteli Kingovi, že loď zůstane na Edenii pět dní. Déle však čekat nemůže. Do té doby musím shromáždit dostatek podkladů pro zprávu. Vláda ji očekává."
Ivanovovi nezbývalo než kapitulovat. Vytáhl z kapsy vysílačku a chvíli do ní hovořil.
"Někde musí být silná bouře," poznamenal pak, "protože spojení je velice špatné. Ale hlášení jsem předal."
Tyler mu cosi pošeptal do ucha a poručík nakonec přikývl.
"Tande, pojďte sem," nařídil vězni. Když se odsouzený přiblížil, řekl mu: "Povoluji vám volně hovořit s panem Tylerem. Chce se vás na něco zeptat."
Zmocněnec naznačil Edovi, aby si sedl. Ivanov zatím poodešel k Budovi a něco mu říkal.
"Blahopřeji vám k té chladnokrevnosti," začal Tyler. "Nebýt vás, byl s námi konec."
"Když chce odsouzený přežít," odvětil chladně Ed, "musí se umět ovládat."
Tylera jeho chladný tón neodradil a pokračoval: "Rád bych vám poděkoval. Bez vašeho zásahu by mě kudlanka sežrala stejně jako velitele."
Tand pokrčil lhostejně rameny a tiše řekl: "Kudlanky nejsou masožravci a velitel není mrtvý, tedy zatím

ještě ne."
Tyler a Ivanov sebou trhli překvapením.
"Co to povídáte?" ozval se poručík.
Ed se kousl do rtů jako někdo, kdo mluvil příliš, a potom odpověděl: "Jsou to býložravci."
"Vy si z nás děláte legraci!" zařval poručík. "Hned jak se vrátíme, tak vás zavřu do díry a živej z ní už nevyjdete!"
"Mlčte už, poručíku!" okřikl ho Tyler. "Nechte ho mluvit. Ví toho o kudlankách určitě víc než my všichni dohromady. A nezapomeňte, že bez něho byste byl už dávno mrtvý!"
Seržant Bud mlčky přikyvoval a Ivanov vztekle zmlkl.
Tyler nahlédl do notýsku a pokračoval:
"Před několika lety jsme měli v muzeu kudlanku, jedinou, kterou se podařilo ulovit živou. Ale navzdory veškerému úsilí za pár týdnů chcípla. A to jsme jí dávali všechno možné. I ty podivné zdejší antilopy. Tehdy mě taky napadlo, jestli není náhodou býložravá, ale rostlinnou stravu rovněž odmítala."
"Nedali jste jí to, co potřebovala," odpověděl Ed. "Podívejte se na tenhle strom."
"Připomíná pozemský jírovec, ale je mnohem vyšší a má dužnatější listy," konstatoval Tyler.
"Přesně tak. Když list utrhnete, vytéká z něj bělavá lepkavá míza a tou se kudlanky živí. Ty silné pařáty jim vlastně slouží jen k tomu, aby si mohly natrhat listí."
"To je směšné," ozval se poručík. "Když se živí stromy, tak proč útočí na lidi?"
Odsouzený se pousmál. "To vám momentálně nemůžu vysvětlit, pane."
Tyler si dělal poznámky.
"Máte naprostou pravdu! Jen se divím, že jsem na to nepřišel sám. I z pitvy vyplynulo, že se musí jednat o býložravce."
"A proč si myslíš, že velitel je pořád ještě naživu?" zeptal se nesměle Bud.
"Kudlanky své oběti hned nezabíjejí, pouze je paralyzují a odnášejí do jakýchsi obrovských hnízd."
"A dokázal bys to hnízdo najít?"
Tand se zamyslel. "Viděl jsem, kterým směrem ta kudlanka odlétala. Myslím, že ano."
"V tom případě hned vyrazíme," navrhl Bud.
Odsouzený však zavrtěl hlavou.
"To hnízdo je odtud dost daleko a ve tmě netrefím. Musíme počkat do rána."
"Můžete mi vysvětlit, proč lovci kudlanky nikdy nenajdou a musí čekat, až zaútočí?" zajímal se Tyler.
"Lovci je prostě nevidí. Žijí v korunách stromů a na lidi nebo na zvířata útočí pouze z jistého důvodu."
"A sice?"
Ed zavrtěl hlavou a neodpověděl.
"Takže možná máme jednu přímo nad sebou?" zeptal se Bud.
Ed se zahleděl do koruny a po chvíli klidně odpověděl:
"Je to dost možný."
Muži vyskočili a rozutekli se na všechny strany. O kus dál se zastavili a odjistili si zbraně. Mlčky hleděli do tmy hrozivého lesa. Pouze Ed klidně seděl dál. Ivanov se po chvíli k němu vrátil.
"Jste lhář a tenhle fór si ošklivě odnesete," řekl vztekle.
Odsouzený si vzdychl a vstal.
"Mohl byste posvítit nahoru baterkou, pane Tylere?"
Zmocněnec vytáhl svítilnu a posvítil do koruny stromu.
"Tak vidíte, že tam nic...," začal Ivanov.
Přerušil ho výstřel, po němž následoval praskot větví. Poručíkovi k nohám dopadla kudlanka a pařátem mu škrtla o obličej. Ivanov vyjekl.
Ed Tand se sehnul pro trn.
"Ale... tahle není zelená," vykoktal Tyler.
"Mají schopnost mimikry," vysvětlil mu lakonicky Ed. "Když odpočívají, přichytí se kmene a přizpůsobí se jeho hnědé barvě. Proto je tak těžké je objevit."
"To je úžasné," vydechl Tyler a prohlížel si nehybné tělo.
Tand odešel stranou a natáhl se do trávy. Bud se k němu přiblížil a ukázal na jiný strom, pod který se teď

dozorci sesedli.
"A na tamtom není žádná?"
"Ne, ten je něco jako eukalyptus. Tam vám nic nehrozí."
Seržanta jeho odpověď uklidnila a vrátil se k ostatním.
O něco později přišel k Tandovi Tyler.
"Všiml jsem si, že ještě nespíte," řekl, "a rád bych si s vámi popovídal."
Ed se posadil a trpělivě čekal na otázky.
"Jak to, že jste zachoval takový klid, když jste věděl, že je nad námi kudlanka?"
"V noci nikdy neútočí."
"A co za svítání?"
"Budím se ještě před svítáním."
"Vy snad, ale co ostatní?"
Odsouzený na to nic neřekl, ale z jeho tváře se dalo vyčíst, že mu po ostatních nic není.
"Dlouho jsem hovořil se seržantem Budem," pokračoval vládní zmocněnec, "a přiznám se vám, že váš případ mě poněkud mate. Proč tady vlastně jste?"
"Obvinili mě z pašování phimu a počítač mě odsoudil."
"A přitom jste nevinný!" pravil Tyler.
"Copak se počítač mýlí?" namítl hořce Ed.
"Jen zřídka, ale někdy ano. Velitel vás rovněž potrestal. Zač vlastně?"
"Za vraždu kamaráda."
"Vážně jste ho zabil?"
"Ano," odpověděl mrazivě Tand.
Tyler zřejmě čekal jinou odpověď a raději rychle změnil téma.
"Ještě vás bolí kotník?"
"Už ne."
"Když se tak vyznáte v životě kudlanek, pak jste jisté tušil, že jsou v tom křoví, ke kterému velitel zamířil, ne?"
"Možná."
"Proč jste nás nevaroval?"
"Nikdo se mě neptal na názor a odsouzený nesmí dozorce oslovit. Velitel čekal jen na to, aby mě poslal do díry."
"Ale tady šlo o životy lidí! To musí jít všechny řády stranou!"
"Já ty řády nevymyslel," odsekl Ed.
"Ale i dozorci jsou lidi," pokračoval Tyler. "Klidně jste je vydal strašlivé smrti."
"Sem mě poslali taky lidi a bylo jim to jedno. Víte vy, jak dlouho přežije vězeň na Edenii?"
"Dozvěděl jsem se to teprve včera a postarám se, aby se to tady změnilo. Ale než odletím, byl bych rád, kdybyste mě považoval za přítele."
"To slovo nikdy nevyslovujte," řekl tvrdě Ed a v očích se mu zablýsklo.
Tylera jeho prudká reakce překvapila a zmlkl. Ale za několik minut tiše poznamenal: "Zřejmě hodně trpíte..."
"Nikdo mě neslyšel, že bych si kdy stěžoval," řekl hořce Ed.
"Ještě jednu otázku. Proč vlastně ty kudlanky útočí na lidi?"
Ed dlouho neodpovídal.
"Dneska vám to neřeknu. Možná později, nenaléhejte prosím."
***
Za svítání se vydali na cestu. Ed Tand šel v čele. Pochodovali celé dopoledne a Ed se vyhýbal stromům, na kterých by se mohly skrývat kudlanky. V poledne dal Ivanov příkaz k odpočinku. Ed jako obyčejně zůstal stát.
"Proč si nesednete," pobízel ho Tyler. "Poručík mi dovolil, abych vám přinesl něco k jídlu."
Tand odmítl. "Znám Ivanova a určitě je to nějaká past. A kdybych si sedl, jen zbytečně riskuji. Podívejte se na ně," kývl hlavou směrem k dozorcům. "Kdyby nějaká kudlanka zaútočila, ani by nestačili sáhnout

po zbrani. Na Edenii musíte být ve střehu od rána do večera."
Brzy opět pokračovali v úmorném pochodu. Únava byla patrná už i na Ivanovovi. Pouze Tand se zdál nezdolný. Když se mu o tom Tyler zmínil, Tand jen ironicky odpověděl:
"Trénoval jsem šest let."
Ke čtvrté odpolední se Tand náhle zastavil.
"Co se děje?" zeptal se Ivanov. Byl dlouhým pochodem celý udýchaný.
"Nevím, jestli bychom měli pokračovat dál, pane."
"Zabloudil jste?"
"Do hodiny budete u velitele, ale máme před sebou velice nebezpečnou oblast."
"Pokračujte," rozkázal poručík, aby odsouzený nemluvil dál a dozorci ho neslyšeli.
"Je to rozkaz, pane?"
"Ovšem. A když ho nesplníte, tak vám přísahám, že v té díře shnijete!"
Ed Tand tedy vykročil. Stromy řídly a zanedlouho vyšli na volné prostranství. Přešli terénní vlnu a potom se zastavili. Před sebou spatřili stovky koster.
"Co to má být?" zděsil se Tyler.
"Takhle naši hodní občané zrušili trest smrti," poznamenal Ed.
Postoupil o pár kroků a ostatní ho následovali.
"Tamhle je velitel," řekl nevzrušeně jako nezúčastněný průvodce.
Před nimi ležel nehybný Wess. Oči měl otevřené a v nich neskutečnou bolest. Měl rozervanou kombinézu a tělo poseté boulemi. Dozorci si netroufli jít blíž.
"Vysvětlete nám, co se s ním stalo," požádal Tyler a vzal Eda důvěrně za loket.
Ed se mu jemně vymanil, potřeboval volnost pohybu pro případ útoku.
"Na člověka útočí pouze samička, která se chystá klást vajíčka," řekl. "Jakmile ho uloví, paralyzuje ho a vstříkne do něj vajíčka, která se mohou vyvíjet pouze v živém organismu. V každé bouli na jeho těle je jedna kudlanční larva. Během dvaceti čtyř až třiceti šesti hodin se vylíhne mladá kudlanka. Ta ještě neumí létat. Několik dní zůstává u těla, z nějž se vylíhla, sežere je, potom vzlétne na strom, který se od té chvíle stane jejím obydlím i potravou." Ed se odmlčel. "Líhnutí larev jsem jednou viděl. Je to zvláštní podívaná."
"Taková hrůza snad ani není možná," vydechl Ivanov.
"Musíme ten cyklus nějak přerušit," řekl Tyler. "Vezměte pušku a zničte velitelovo tělo."
Ed na něj překvapeně pohlédl a na rtech se mu objevil úsměv.
"To nepřipadá v úvahu, pane. Dostal jsem šest měsíců trestu, jaký si nedokážete ani představit, protože jsem ve stejné situaci zabil jednoho kamaráda. Umíte si představit, co by mě čekalo, kdybych zabil velitele?"
Tyler na něj vytřeštil oči a setřel si pot z čela.
"Takže to je ta vražda, za kterou vás potrestali?"
"Přesně tak, pane. Když jsem se vrátil do tábora, domníval jsem se, že bych měl podat veliteli důvěrnou zprávu. Prohlásil, že jsem lhář a vrah. Patrně už změnil názor."
"Podle vás je Wess při vědomí?" zděsil se Ivanov.
"Je to dost pravděpodobné," odpověděl Ed. "Srdce mu tluče a slabě dýchá. Kdyby byl mrtvý, neměl by tak tragický výraz v očích."
"Ale když někoho požírají takhle zaživa, to musí být ukrutná bolest," vydechl Tyler.
"To zjistím, až se mi to taky stane," poznamenal lhostejně Ed.
Poručík sáhl roztřesenou rukou po termometu. Celý bledý a s divokým zábleskem v očích spálil Wessovo tělo a kostry kolem něj.
"Zlikvidujte to všecko!" řval.
Dozorci jako šílení chrlili z termometu plameny, které zaplavily hnízdo kudlanek, až se změnilo v odpornou změť škvířících se uhlíků.

10
Návrat

Tand mlčky stál a díval se, jak plameny stravují velitelovo tělo.

"To byl první," zašeptal.
Ivanov se už poněkud uklidnil a s ošklivým úsměškem namířil na něho termomet.
"Teď se radujete, jak krásně jste se pomstil," řekl. "Já vás prokoukl. Včera jste schválně zůstal pozadu a zasáhl jste, až když to Wess odnesl. Klidně byste si počkal, až nás dostanou všechny. Zavinil jste smrt dvou mužů a vypijete si to tady, rovnou na místě!"
"A jak vysvětlíte mou smrt?" otázal se klidně Ed.
"Řeknu, že vás dostala kudlanka, a všichni mi to dosvědčí."
V té chvíli se mezi ně postavil Tyler.
"Chováte se jako hlupák, poručíku. Okamžitě tu zbraň schovejte. Já v žádném případě nebudu spolupachatelem. Navíc jste si ve svém zaslepení ani neuvědomil, že kdyby tento mladý muž chtěl, mohl vás klidně zabít. Příležitostí měl víc než dost."
Ivanov sebou trhl a poslechl.
"Dokázal by zlikvidovat všechny dozorce, než by vůbec stačili pohnout prstem," pokračoval Tyler. "Na vašem místě bych to pustil z hlavy. Velitel zahynul, ale dopustil se těžké chyby, že Zemi neinformoval o tom, co se tady děje. Kdybychom to věděli, tak bychom tenhle lágr už dávno zavřeli. Všechno nahlásím. Soudím, že jsem tady skončil. Zavolejte helimob. Vracíme se do tábora."
Ivanov poslušně vytáhl vysílačku.
"Co byste dělal, kdybych nezasáhl?" zeptal se Tyler Tanda.
"Taková otázka už nemá smysl," vyhnul se vězeň odpovědi. "Můžete ale mít dobrý pocit, že vám vaše gesto zachránilo život."
"Co tím chcete říct?"
Tand jen bradou ukázal na poručíka. Ivanov nervózně mačkal knoflíky na vysílačce.
"Nějak se nemůžu spojit s táborem," konstatoval. "Navíc se mi úplně zbláznila buzola."
Tyler se opět otočil k odsouzenému.
"Řekl bych, že i tohle nám dokážete vysvětlit."
"V některých oblastech se vyskytují silné magnetické anomálie," odpověděl Ed. "Můžu vás dovést na místo, kde můžete navázat spojení. Jinak se budete motat tak dlouho dokola, až vás dostanou kudlanky. Myslím, že na sebe nedají dlouho čekat. V těchto končinách jich bývá až příliš. Takže má smrt by jen předcházela vaší."
Tyler jen zavrtěl hlavou.
"Už bude noc a chlapi jsou utahaní," podotkl Ivanov. "Měli bychom se tady utábořit a vyrazit ráno."
Odsouzený poprvé porušil řády a promluvil, aniž byl tázán.
"To nejde, pane. Musíme jít přes noc. Ráno tady bude tolik kudlanek, že se už odtud nedostaneme. Proto mi tolik záleželo na tom, abychom sem přišli k večeru. Uvědomte si, že jste zničili hnízdo. Samičky budou zuřit."
Ivanov chtěl být z principu proti, ale Bud a ostatní dozorci se postavili na Tandovu stranu.
"Jdeme s tebou, mládenče. Čím dřív odtud vypadnem, tím líp." Poručík sice zuřil, ale nezbývalo mu než podřídit se většině.
Šli dlouhé hodiny tmou.
"Jak se dokážete takhle v noci orientovat?" divil se Tyler.
"Strávil jsem šest měsíců v naprosté tmě," odtušil vězeň.
Konečně jim Ed povolil odpočinek. Muži klesli k zemi a okamžitě upadli v neklidný spánek.
Tand vstal ještě před úsvitem a vzbudil ostatní.
"Vysílačka by už měla fungovat," řekl Tylerovi, protože s Ivanovem nechtěl mluvit. "Ale dlouho se tady zdržovat nemůžeme. Ať helimob letí na jih k řece a potom pomalu proti proudu. Ozveme se mu."
Tyler předal instrukce poručíkovi, který byl ještě příliš unavený na to, než aby nějak diskutoval.
Chvatně se najedli a pokračovali v cestě. Za dvě hodiny dorazili k řece.
Ivanov hned kontaktoval helimob, který hlídkoval nad řekou. Stroj přistál.
"Koukejte, ať už jste vevnitř," nařídil poručík utahaným dozorcům a obrátil se k Tandovi: "Vás samozřejmě nebereme. Řády znáte a delší pochod vám jedině prospěje."
"Přece ho nemůžete takhle opustit! Bez zásob a tak daleko od tábora!" protestoval Tyler.

"Ani vládní zmocněnec nemůže zasahovat do řádů," trval na svém Ivanov. "Doufám, že toho hajzla už v životě neuvidím."
Tyler to vzdal. Nastoupil si do helimobu a naposled se podíval na odsouzeného, který už stál opět ve střehu.
Helimob se vznesl, opsal kruh a zamířil k táboru.
Ed si nadhodil batoh a rychle vykročil.
***
Druhý den dorazil na své pracoviště. Za čtyři roky stavba značně pokročila. Měla zvláštní šroubovitý tvar a vysoká byla dobré dva metry. Navzdory Rafovým pojistkám unikaly z vrcholu nafialovělé výboje. Ed k ní přidal asi deset kamenů, které nasbíral cestou.
"Doufám, že první test vyjde," zabručel si.
Schválně odklonil trasu helimobu, aby neletěl nad touto oblastí. Na zpáteční cestě ponechal vše osudu.
Vylezl na pahorek a brzy spatřil, co hledal. Helimob se zřítil necelých pět set metrů od něj. Někteří však zřejmě přežili, protože kolem vraku se pohybovaly nějaké postavy.
Klidným krokem zamířil k trosečníkům. První si ho všiml seržant Bud a rozběhl se k němu. Na čele měl řeznou ránu, jinak nebyl zraněný.
"Chlapče zlatá, tebe nám snad posílá samo nebe!"
Přiblížil se i Tyler, který byl na tom podstatně hůř. Levou ruku měl zlomenou a v provizorních dlahách a mezi cáry kombinézy bylo vidět potlučený trup.
"Copak se stalo?" zeptal se Ed.
"Nevím. Helimob to najednou nabral přímo k zemi. Než stačil pilot cokoli udělat, byli jsme dole. Toho to zabilo na místě a s ním ještě dva dozorce. Ivanov zemřel dneska ráno," odpověděl Tyler.
"Doufali jsme, že nás bude hledat jiný helimob," pokračoval Bud, "ale kde nic, tu nic. Pak jsme zjistili, že vysílačka je vyřízená. Ani nevíme, kterým směrem je tábor."
"Jak jste nás našel?" zeptal se náhle Tyler.
"Vracel jsem se do tábora a najednou jsem spatřil vrak," odpověděl pohotově odsouzený.
"Je to ještě daleko?"
"Dobré dva dny a budeme muset jít v noci, protože některé oblasti jsou dost nebezpečné."
"Můžeme vyrazit rovnou?" zeptal se Bud.
"Proč ne? Hlavně si nezapomeňte zbraně a proviant."
Pět zbývajících účastníků té šílené výpravy se dalo na pochod.
Čekala je doslova křížová cesta. Šli, chvíli spali a pak šli dál jako náměsíční, unavení a s bolavým tělem.
Tand cestou zabil několik kudlanek, ale oni si to už ani neuvědomovali.
Dozorce u brány vytřeštil oči, když k němu ten otrhaný a zakrvácený hlouček dorazil.
Ed Tand, jako by se ho to netýkalo, před ním vyrovnal trny a žádal munici a proviant.
Výprava se odebrala na ošetřovnu. Tyler strávil noc v revitalizační lázni a v rukou robotů. Druhý den pak vratkým krokem došel k lodi, kde už neklidně přešlapoval velitel King. Bud ho doprovázel.
"Chtěl jsem ještě poděkovat Tandovi," řekl vládní zmocněnec.
"Já taky, pane," odpověděl Bud. "Hned jak jsem ráno vyšel z ošetřovny, hledal jsem ho, ale na bráně mi řekli, že už odešel se všemi zásobami. To znamená, že bude pryč několik dní."
"Vyřiďte mu, že udělám vše pro to, aby mu prezident udělil milost."

11
Útěk

Uběhly další dva roky. Tand dokončil věž. Když odstranil poslední pojistku, z vrcholu vyšlehla prudká záře.
Polekal se, že všechno vybuchlo, ale nebylo tomu tak. Z vrcholu vycházely dlouhé fialové výboje, které rozechvívaly vzduch a podivně praskaly. Působilo to velkolepě, ale Ed pochyboval o výsledku. Na druhou stranu se kousek odtud zřítil helimob, i když věž nebyla ještě hotová...
Od této chvíle se už od ní příliš nevzdaloval, lovil jen v nejbližším okolí. Kudlanek bylo stále víc a byly stále agresivnější. Do tábora se vracel pouze pro munici a proviant. Vždycky si trošku popovídal s

Budem. Tylerova zpráva zřejmě kdesi zapadla, protože ze Země vozili více odsouzených než kdy jindy. Nastoupil nový velitel tábora. Byl to možná hodný člověk, ale na své úkoly nestačil. Začal zrušením samotky a tím také skončil. A samotku zrušil jen z toho důvodu, že řada vězňů dávala přednost tmě před nebezpečím lovu.
Z Unie docházely stále horší zprávy. Phim se šířil jako epidemie a na následky jeho užívání rok co rok umíraly desítky milionů lidí. Dokonce vypukla válka, jak se na Edenii dozvěděli s dvouměsíčním zpožděním. V soustavě Polluxu se ukázaly cizí lodě a bez varování zaútočily na jedinou obydlenou planetu. Jakýkoli odpor byl marný.
O vetřelcích nebylo nic známo. Pozemský generální štáb připravil odvetnou akci a vyslal tu nejmohutnější flotilu v dějinách Země.
Skončilo to naprostou katastrofou. Než flotila doletěla k planetě, byla zdecimována a uniknout se podařilo jen několika lodím.
Všechny planety Unie se začaly připravovat na obranu a Země sama se změnila v gigantický arzenál. Phim však veškeré přípravy jen zpomaloval.
Spojení s Polárkou bylo stále obtížnější, protože zásobovací lodě se musely vyhýbat Polluxu.
Zásoby tedy přicházely značně nepravidelně a v táboře snížili příděly.
Eda to příliš nepostihlo. Dál zůstával poblíž věže a doufal. Když mu začaly docházet zásoby, sebral všech dvacet trofejí, ještě jednou se podíval na věž a vyrazil do tábora.
V táboře vládl zvláštní ruch. Předešlý den přistála loď s proviantem a zemědělskými stroji.
"Velitel hodlá zúrodnit pár hektarů," vysvětloval mu Bud. "Už vyřadil několik vězňů, kteří budou střežit speciálně tuto oblast. Aspoň se budeme moct částečně zásobit z vlastních zdrojů."
"To radši zůstanu svobodným lovcem," prohlásil Ed. "Dejte mi zásoby a já padám."
"Proč bys zbytečně riskoval život, mládenče? Hodil jsem o tobě řeč s šéfem. Chce tě jmenovat velitelem ochranné jednotky. Uděláš tak pěkný kus dobré práce."
"Díky, seržante, ale v lese je mi mnohem líp. Však víte, že bych se jen těžko podřizoval zdejší disciplíně." Radši vyrazil rovnou, obával se, že kdyby v táboře zůstal přes noc, nemusel by už vůbec odejít.
***
Když dorazil k věži, už svítalo. Chtěl si trochu odpočinout. Už dříve si všiml, že kudlanky zachovávají uctivý odstup od fialového záření.
Na chvíli usnul, ale probudil ho jakýsi pískot. Protřel si oči a údivem strnul. K zemi se rychle snášel jakýsi podivný stroj. Byl docela malý a měl vejčitý tvar. Vůbec se nepodobal pozemským lodím.
Pilot měl zřejmě potíže s řízením, protože stroj prováděl nepochopitelné manévry. Že by Rafova past konečně zabrala?
Stroj opatrně dosedl na tři teleskopické nožky. To rozhodně nebyl stroj Unie. Možná patří těm tajemným vetřelcům...
Ed došel k němu na padesát metrů, schoval se za balvany a čekal. Po chvíli se otevřela dvířka a vysunul se kovový žebřík. Někdo po něm slézal.
Byla to žena! Měla bílou košili bez rukávů, sahala jí vysoko nad kolena. Pak ještě střevíčky. Jinak nic.
Velice jí to slušelo a Eda na chvíli napadlo, jestli to není nějaká pozemšťanka, která prostě přiletěla nějakým novým strojem.
Neznámá však měla zvláštně namodralou pleť a krátké, stříbřitě bílé vlasy.
Udělala pár kroků. Zčistajasna se ukázala kudlanka a zaútočila na ni. Ed se zvedl a vypálil.
Neznámá se otočila spíš překvapeně než zděšeně a s úsměvem na Eda pohlédla.
"Kdo jste a odkud jste?" zeptal se.
Potřásla nechápavě hlavou. Byli od sebe jen pár kroků. Měla krásné fialové oči, zářivé a hluboké jako tůně. Náhle ho přepadla podivná ztuhlost.
Měl pocit, že mu do mozku vniká jakási cizí myšlenka. Ne, nebylo to nepříjemné, spíš takové něžné osahávání. Chtěl nějak reagovat, ale nešlo to. Údy mu vypověděly službu. Obličej před ním byl rozmazaný a hlavou se mu míhaly obrazy: dětství, Akademie, lágr, ale i běžný život, velitelský můstek Betelgeuze. Obrazy se střídaly stále rychleji, až se slily v jeden. Čas jako by se zastavil. Náhle se propadal do prázdna...

Když se probral, uvědomil si, že leží a že se neznámá nad ním s úsměvem naklání.
"Nehýbejte se, za chvíli vám už bude líp." Nepohybovala ústy, a přesto ji slyšel. Slova jako by se mu vtiskávala přímo do mozku. "Jsem telepatka a netušila jsem, že vy ne," vysvětlovala. "Musela jsem vám prozkoumat mysl, abych se seznámila s vaší civilizací."
Sahal po zbrani, ale byl příliš zesláblý.
"Nebojte se. Vytvořila jsem ochranné pole, nic se vám tady nestane."
Ed zavřel oči. Po několika minutách se mu konečně podařilo se posadit. "Odkud jste?" hlesl.
"Mluvit nemusíte, stačí myšlenky," odpověděla. "Uvidíte, jak je to snadné a rychlejší."
Ed se tedy zeptal znovu, v duchu.
"Vidíte, jak si rychle zvykáte. Podle vašich pojmů pocházím z planety, která obíhá kolem Denebu, který se nachází v Labuti. Šest set světelných let Od vašeho Slunce."
"Jak se vám podařilo zdolat takovou vzdálenost? My ještě neprozkoumali ani bližší soustavy."
"Používáme subprostoru stejně jako vy, ale máme rychlejší lodě."
"Cestovala jste sama?"
"Bohužel ano."
"A proč jste se vydala na cestu?"
"To musím vyprávět od začátku. Náš národ je velice starý a značně se liší od vašeho. Jsme zásadně mírumilovní a věnujeme se základnímu vědeckému výzkumu. Například subprostor jsme znali už dávno, ale nevyráběli jsme rakety."
Ukázal na loď, chtěl ji přerušit otázkou.
"Věděli jsme, že jiné národy, nedala se přerušit, jsou agresivní a kolonizují vesmír. A proto naši předkové vytvořili ochranné pole, aby k nám žádná cizí loď nepronikla. A tak jsme žili v klidu a míru, dokud se neobjevili Xulové."
Ed dal najevo údiv nad neznámým jménem.
"Zaútočili i na vaši Unii," dodala neznámá.
"Odkud pocházejí?"
"Z jiné galaxie. Z mlhoviny v Andromedě. Jejich domovská soustava se nachází na okraji této galaxie. Jsou humanoidní, podobají se spíš vám než nám. Jediný rozdíl je v tom, že na jejich buněčném dýchání se podílí měď, a ne železo jako u vás. Proto mají nazelenalou pleť. Vybudovali si dokonalou vojenskou organizaci a jsou velice expanzivní. Dobyli už řadu soustav ve vlastní galaxii, ale naráželi na tvrdý odpor. A tak si řekli, že budou expandovat jiným směrem. Objevili se na Kalu a na něm založili první základnu v naší galaxii."
Edovi mimoděk hlavou bleskla otázka a hned se mu na ni dostalo odpovědi.
"Kal je moje planeta. Ochranné pole bylo proti nim neúčinné a snadno nás obsadili. Naštěstí se většině našich podařilo uprchnout a rozptýlili se po celé planetě. Náš metabolismus nám umožňuje přizpůsobit se nejrůznějším klimatickým podmínkám. Xulové si na naší planetě založili základnu a zotročili naše druhy, které se jim podařilo pochytat. Dost je zklamalo, že u nás nenašli rozvinutý průmysl, který by mohli využít. Z Kalu začali připravovat invazi do vaší soustavy."
Ed se už vzpamatoval a vstal. Jak se vlastně jmenujete?
"Je těžké mé jméno přeložit, zní přibližně jako Crrill."
"Kde jste vzala loď, když jste nikdy lodě nestavěli?"
"Xulská invaze nás naprosto vyvedla z míry a nemysleli jsme na nic jiného než na útěk. Pak jsme zjistili, že vetřelci okupují jen malou část planety, a část našich začala žít jako dřív. Pouze úzký kroužek, ke kterému patřím i já, uvažoval o boji. Bohužel nemáme zbraně."
"Když dokážete číst myšlenky, stačilo by okopírovat xulské zbraně."
"To není zas tak jednoduché, protože i oni jsou telepati a dokážou zbudovat mentální hradbu. Náhodou jsme se zmocnili této malé lodě. Je to jen xulský výsadkový modul a neozbrojený. Napadlo nás, že Xuly předběhneme a budeme ostatní národy varovat. A také jsem doufala, že najdeme natolik technicky vyspělou civilizaci, která nám pomůže."
"V tom případě jste splnila svou misi. Stačí jen navázat kontakt s naší vládou."
"To ne! Netušila jsem, že Xulové pronikli až tak hluboko do Galaxie."

"Zatím dobyli jenom Pollux. Unie má desítky významných planet."
Crrill zavrtěla hlavou.
"Celá Unie je už prakticky v rukou Xulů. Až vás phim dostatečně podlomí, přejdou do ofenzívy."
Ed sebou trhl.
"Takže to oni sem vnesli tu drogu!"
"Ovšem. Phim má dvojí účinek. Jednak snižuje stavy populace a dezorganizuje služby, jednak každý závislý podléhá mentálním příkazům Xulů. Stává se z něj něco jako robot, který si ani neuvědomuje, že poslouchá příkazy. Na nás phim naštěstí nepůsobí."
"A tento vliv má i na dálku?"
"Dokonce na značnou vzdálenost."
"To pak vysvětluje naši nedávnou porážku! Xulové jistě znali plány generálního štábu a při bitvě pak stačilo jen pár závislých..."
"Teď už chápete, proč nemůžu navázat kontakt s vaší vládou. Xulové by se to hned dozvěděli a tvrdě by Kal potrestali."
Ed se dlouze zamyslel. Situace mu připadala bezvýchodná.
"Proč jste vlastně přistála na Edenii?"
"Nechtěla jsem! Jakási silná elektromagnetická vlna mi narušila přístroje a už jsem si myslela, že se zřítím."
"Myslím, že za to můžu částečně já," řekl s úsměvem.
Crrill se ve zlomku vteřiny dozvěděla vše o podivné kamenné věži a užasla.
"Ukažte mi ji, Ede."
Chvíli se na ni dívala a potom zvolala: "Primitivní, ale geniální! Netušila jsem, že na této planetě je tolik naria!" Uvědomila si, že ji Ed nechápe, a proto vysvětlila: "Tak říkáme této hornině. Obsahuje vzácný kov, který byste zařadili mezi trans uranové prvky. Za jistých podmínek není radioaktivní, ale vysílá velice silné elektromagnetické vlnění. Dříve jsme narium hodně těžili, než jsme se je naučili vyrábět uměle."
Crrill se náhle zapotácela. Ed ji zachytil. Její pleť byla zvláštní, suchá a zároveň velice pevná.
"Cesta vás jistě dost vyčerpala," řekl. "Měla byste si odpočinout."
"To ano. Dávejte si pozor na ty netvory, už nemám dost síly, abych udržela silové pole."
Ed Tand popadl pušku a rozhlédl se.
"Nechcete se najíst?"
"Nejíme. Absorbujeme jakoukoli energii. Ale musí jí být hodně."
Ed byl bezradný.
"Nebojte se, váš přítel Raf se postaral o všechno," řekla a ukázala na věžičku.
Vylezla na její vrchol a lehla si do fialových paprsků. Tam ležela celé hodiny, až o ni Ed začínal mít strach.
"Nikdy jsem nevydala tolik energie najednou," řekla později. "Tahle cesta a zvláště přistání mě značně vyčerpaly. Budu muset odletět."
Ed ani nepostřehl, že se zachvěl vzduch. Crrill ho však naštěstí varovala. Prudce se otočil. Avšak kudlanka se na něj už vrhala a neměl čas zamířit.
Vtom ho oslepil jakýsi záblesk a netvor se rozplynul.
"Co se to stalo?" vyjekl.
"Musela jsem ho dezintegrovat. Když chceme, můžeme uvolňovat i silné proudy energie."
"V tom případě nepotřebujete zbraně."
"Smutně zavrtěla hlavou. Naše síla je bohužel značně omezena vzdáleností a má dosah asi jako vaše termomety."
Crrill zamířila ke stroji, jehož vchod byl stále ještě otevřený. Ed ani nestačil pomyslet, natož otevřít ústa, a už vnímal myšlenku:
"Cítím, že i vy byste rád odletěl, ale nevím, jestli mám právo vzít vás s sebou. Cesta bude velice nebezpečná. Sama jsem jen o kousek unikla xulským hlídkám. Na Kalu vás navíc čeká dost těžký život a nevím, jestli se vám nebude stýskat po vašich."
Ed všechny její námitky vyvrátil.

"Rozumím," odpověděla. "Nikdy by mě nenapadlo, že pozemšťané mohou být tak krutí. Dokud jsme nepoznali Xuly, nenávist a pomstu jsme neznali. Dneska je všechno jinak. Když jste ochoten riskovat, tak leťte se mnou."
Ed jí poděkoval a hnal se ke stroji.
"Nezapomeňte na zásoby!" zastavila ho. "Na lodi nic nemám. A hlavně zbourejte tu věž, jinak neodstartujeme."
O dvě hodiny později se Ed usadil v kabině vedle mladé ženy. Palubní deska se značně podobala deskám pozemských lodí. Nezdálo se, že by Xulové byli technicky pokročilejší, zato však cestovali mnohem dál subprostorem.
Crrill spustila motory a člun odstartoval. Ed na obrazovce s pohnutím sledoval, jak se Edenie vzdaluje. Přistál na ní před osmi lety a třemi měsíci. Zopakoval si svou přísahu.

12
Solnikovova závěť

Jakmile pominulo startovní přetížení, Crrill naprogramovala přechod do subprostoru.
"Jaké zbraně mají Xulové?"
"Podobají se značně vašim, ale jsou zdokonalené. Ve vesmíru používají samonaváděcí jaderné střely. Pozemní jednotky jsou vyzbrojeny termomety a těžkými dezintegrátory."
Ed se na okamžik zamyslel a myslí mu proběhla poslední Rafova slova. Strhl ruku Crrill, která už chtěla stisknout tlačítko a dát povel k přechodu.
"Co se stalo, Ede? Nedokážu číst ve vaší mysli. Myslíte na nějakou zbraň, ale nevidíte ji."
"Protože nevím, oč se jedná!"
Crrill mu vnikla do mozku a seznámila se se Solnikovovým příběhem.
"Vy pozemšťané jste skutečně zvláštní..."
"Možná by stálo za to, kdybychom si Rafovy domněnky ověřili," rozvíjel Ed svůj nápad. "Kdybychom onu zbraň na tom asteroidu našli, pak by vaše cesta byla úspěšná."
Mladá žena se letmo podívala na palubní přístroje a řekla: "Energie na to máme dost."
Ed jí chtěl předat souřadnice, ale pak si uvědomil, že Crrill je už zná. Zajímalo by ho, jaký je to život, když jeden přesně ví, co si myslí druhý. Na Zemi si ho nedokázal představit.
"Pozor, Ede! Přechod!"
Přechod byl velice drsný a Ed ztratil vědomí. Xulové neměli o nějakém pohodlí ani ponětí. Když se probral, Crrill se tvářila velice znepokojeně.
"Je vám špatně? Nechcete, abych vás vysadila na první vhodné planetě?"
"V žádném případě! Nedělejte si starosti. To je v pořádku."
"Jste statečný! My už ani nevíme, co je to bolest. A řekla bych, že se jí instinktivně stále obáváme. Asi proto nejsme dobyvatelé."
Ed se zajímal o řízení člunu a rychle se seznámil s přístroji. Zvonění jim hlásilo přechod do normálního vesmíru.
"Už?" podivil se a podíval se na hodinky. "Pak se nedivím, že Xulové dokážou překonat takové vzdálenosti mezi galaxiemi."
Zároveň si uvědomil, že Xulové musí být zřejmě velice odolní vůči přechodům.
"A tady je ten asteroid," ozvala se Crrill. "Ale pochybuji, že se nám na něm podaří přistát. Jen se podívejte."
Na obrazovce se ukázal balvan o průměru necelého kilometru, šedý, bez jediného místa vhodného k přistání.
"Solnikov musel mít stejný problém," uvažoval Ed. "Musíme ho obletět a hledat vhodné místo."
Po deseti minutách objevili jednu relativně rovnou plochu. Ed se chopil manuálního řízení a chystal se přistát. Vyžadovalo to značné soustředění, protože vybrané místo bylo široké necelých padesát metrů a kolem něj trčely skalní hroty. Když člun konečně dosedl, Ed vydechl úlevou.
"A je to," pomyslel si. "Za pár minut uvidíte, jestli ta cesta měla smysl."
Nasadil si těžký skafandr, který našel v člunu, a překontroloval zásobu vzduchu. Ještě štěstí že Xulové

nedýchají kysličník uhličitý nebo čpavek, napadlo ho. Potom pomohl do skafandru Crrill a společně vešli do přechodové komory.
Ani po osmi letech strávených na Edenii neztratil reflexy astronauta. Opatrně postupoval vpřed. Mladá žena udělala prudký pohyb a vznesla se. Na poslední chvíli ji chytil za kotník.
"Dávejte pozor! Je tady tak malá gravitace, že stačí trochu rychlejší pohyb a už letíte. Dolů byste se pak dostávala i hodiny."
"Díky," vydechla.
Tand si všiml hladkého a lesklého úseku. Rozbušilo se mu srdce. Skálu jako by něco roztavilo.
"Podívejte se, Crrill. Tady máte důkaz, že zde někdo přistál. Tohle může udělat jedině atomový pohon."
Pokoušel se vmyslet do uvažování Solnikova. Byl sám a neměl příliš času. To znamená, že hledal úkryt co nejblíž místa přistání.
Asi dvacet metrů od nich byl shluk balvanů. Ed k němu rovnou zamířil. Povrch byl pokrytý jemným šedých prachem, ale v něm nenašel jedinou stopu. Zmocnila se ho beznaděj. Potřeboval by týdny, aby prohledal tento asteroid, a to ani neví jistě, jestli na něm Solnikov vůbec přistál...
Crrill mlčela, ale i ji problém očividně trápil.
Ed vrazil do jednoho kamene a ten se pohnul. To bylo zvláštní, podíval se na něj pozorněji. Připadalo mu, že vidí stopy nedávné činnosti. Zvedl balvan, který by na Zemi vážil nejméně tunu, a odhodil jej. Pod ním našel dvě kovové schránky zalité v průhledné umělé hmotě. Opatrně je vyjmul a s pomocí Crrill je přenesl do člunu.
Shodili ze sebe skafandry a schránky otevřeli.
"Neměli bychom hned odletět?" nadhodila znepokojeně Crrill. "Můžete si to prohlédnout i v subprostoru."
"Na tomhle asteroidu nás nikdo nenajde," uklidňoval ji. "Lepší bude, když se podíváme rovnou, ať víme, na čem jsme."
Z první schránky vytáhl dvoumetrovou kovovou trubku naplněnou jakýmsi červeným sklem. Opatrně ji uložil zpět. V druhé schránce byla krabička, několik tlustých kabelů a stará kožená aktovka plná papírů. Crrill je rychle prolistovala a Ed zatím studoval složité schéma zapojení, kterému vůbec, ale vůbec nerozuměl. K němu byl připojen lísteček se stěží čitelným rukopisem:
‚Zástupci Společnosti pro galaktický průzkum projevili zájem o můj vynález. Chtějí jej odkoupit, aby se nemohl využít a oni mohli dál prodávat své zbraně. Kontakty s armádou nepřinesly úspěch. Zjevně i tam má Společnost lidi. Můj superlaser by ušetřil značné finanční prostředky. Doufám jen, že ti hlupáci toho nebudou litovat. Můj život je ohrožen, ukrývám svůj vynález zde. Až se vrátím na Zemi, prozradím souřadnice tohoto asteroidu několika spolehlivým přátelům.'
Na to už Solnikov zřejmě neměl čas...
‚Mé tajemství bude možná navěky ztraceno. Pak se nedá nic dělat. Jestliže někdo tento dopis najde, rád mu svůj vynález přenechám a doufám, že uspěje tam, kde já selhal.
Solnikov'
Crrill odložila papíry s matematickými symboly a pomyslela si: "Velice jednoduché, a přesto důmyslné."
"Nijak vás to nepřekvapuje," poznamenal Ed.
Šibalsky se usmála. "Princip tohoto přístroje známe už dávno, ale nikdy nás nenapadlo ho takto použít."
Hned postřehla Edovu prosbu. "Ale ovšem, ráda vám ukážu, jak se to propojí."
Ed se hned pustil do práce. Dvakrát musel vlézt do skafandru a provést venkovní instalace na člunu. Potom za pomoci Crrill propojil trubku s dálkovým radarem. Když skončil, zhroutil se únavou v křesle.
"Jakmile si budete přát, můžeme odletět, Crrill. Musíme jen doufat, že se Solnikov nemýlil."
Loď se prudce vznesla k černé obloze.
"Pozor," varoval svou společnici, "tahle oblast je plná úskalí. Nesmíme se srazit s nějakým nepatrným asteroidem."
"Nebojte se, za třicet sekund jsme z toho venku."
V tom okamžiku se na obrazovce ukázaly dva svítící body.
"Všimla si nás nějaká hlídka a pronásleduje nás," polekal se Ed.
Crrill se rychle podívala na údaje v počítači. "Než nás doženou, stačíme přejít do subprostoru. Budou to

patrně pozemšťané a považují nás za Xuly. Ale kdyby nás přece jen dostihli, co pak?"
"Nikdy se nedám chytit živý," zabručel Ed. "Své plány bych změnil, jedině kdyby bylo ohroženo vaše bezpečí."
"Ani já se nevzdám. Xulové se nesmějí dozvědět, že někdo opustil Kal. Ale šel byste i tak daleko, že byste tu zbraň použil i proti svým krajanům?"
"Už nemám vlast, Crrill! Zbavilo mě jí jediné rozhodnutí počítače!"
Přešli do subprostoru tak náhle, že Ed okamžitě ztratil vědomí.

13
Velká cesta
V subprostoru strávili skoro osm pozemských dní. První tři dny se Ed necítil nejlépe. Ještě žádný pozemšťan nepodnikl tak dlouhou cestu subprostorem, a tak nevěděl, zda to jeho organismus vydrží. Nakonec si však zvykl a napadlo ho, že ti Xulové se nebudou od nich zas tolik lišit.
Let probíhal automaticky, takže mohli odpočívat. Mladá žena přijala na Edenii hodně energie a neměla potřebu spát, a tak se Eda ustavičně vyptávala na život na Zemi a na tamní zvyky.
Edovi bylo trapné, že se občas neubrání spánku. Jednoho večera, kdy se mu už vysloveně klížily oči, se zeptal: "To na Kalu nikdy nespíte?"
Pobaveně na něj pohlédla. "Dokud máme dost energie, náš organismus spánek nepotřebuje. Někdy však přesto usneme, třeba ze zahálky nebo když potřebujeme, aby si mysl odpočinula po náročné práci. Zapomněla jsem, že vy jste úplně jiní, a mrzí mě, že jsem vás tak vyčerpala. Odpočiňte si."
Sedmý den seděl v křesle pilota a Crrill zatím prováděla běžné kontroly. Pozoroval ji a zasnil se. Crrill byla vlastně první žena, kterou za osm let spatřil. Na Edenii mu nepřítomnost žen příliš nevadila. Stačilo mu pomyslet na lásku a už měl před očima Line a nenávist utlumila jakoukoli touhu. Jenže teď, když viděl to krásné a pružné tělo, myšlenky mu ubíhaly kamsi jinam... Zarazil se, uvědomil si, že Crrill musí velice dobře vědět, nač právě myslí.
"Nemusíte se červenat," zasmála se. "Ženy na Kalu potěší, když cítí, že po nich někdo zatouží."
"To takhle vnímáte veškeré myšlenky?" zeptal se nešťastný Ed. "Zpravidla ne, ale váš mentální proud byl tak silný, že jej nešlo přehlédnout."
Raději změnil téma. "Povídejte mi o Kalu."
Prohlédla jeho manévr, ale přistoupila na něj. "Je to planeta pozemského typu, čtvrtá planeta Denebu."
"Je vás hodně?"
"Tak milion. Už delší dobu se snažíme udržovat stálý počet obyvatelstva. Dožíváme se zhruba vašich dvou set let a neznáme nemoci. Kdybychom nekontrolovali porodnost, byly by nás brzy miliardy a život by byl nemožný. Museli bychom přejít na expanzivní politiku, dobývat jiné planety a tím se nevyhnutelně dostat do střetu s jinými národy Galaxie, což se neslučuje s naší životní filozofií."
"Jak vypadá vaše vláda?"
"Jeho otázka ji zřejmě překvapila a pobavila. Nemáme vládu, policii ani armádu. Každý občan je plně odpovědný za své činy a žijeme v dokonalé duševní shodě. Když je třeba učinit nějaké zásadní rozhodnutí, prohovoříme je a naslouchámě přitom radám těch nejzkušenějších a nejmoudřejších z nás."
"Existuje u vás manželství?"
"Nikoli v tom smyslu jako u vás na Zemi. Když se dva mají hodně rádi, rozhodnou se žít jen spolu. Rodiče se hmotně starají o děti, dokud nedospějí, což se stane za několik let. Nepotřebujeme školy jako u vás, protože mozek dítěte je v ustavičném styku s ostatními. Učí se jakousi psychickou osmózou."
Hned také odpověděla na Edovu otázku: "Ne, ještě nikoho nemám. Na Kalu mě považují tak trochu za dobrodružku a fantastu. Hodně přátel můj plán schvalovalo, ale nikdo nechtěl letět se mnou."
"Pak jsou to zbabělci."
"To bych neřekla. Po staletí jsme žili šťastně a bez problémů. Byli jsme přesvědčeni, že nemůže být příjemnějšího způsobu života. Ztratili jsme pud sebezáchovy. Proto jsme se nedokázali postavit Xulům. Soudíte nás přísně, ale musel byste žít na Kalu, abyste pochopil." Zamyslela se a pokračovala: "Uvědomte si, že náš organismus je jiný. Nemusíme jíst, pít, spát, bojovat s horkem nebo mrazem, dokonce neznáme ani vášně. Stačí nám, když se pravidelně vystavíme záření. Nezajímají nás hmotné

statky. Naše jediné rozkoše jsou intelektuální a všichni jsme v ustavičném kontaktu."
To už přesahovalo meze Edova chápání.
"Máte těžký průmysl?"
"Jen automatické elektrárny a několik podzemních továren. Než přišli Xulové, dalo by se říct, že Kal byl jediná kvetoucí zahrada."
"Ale musíte mít přece nějaké doly, které vám dávají nezbytné suroviny."
"Ne. Naše elektrárny se zásobují samy, automaticky těží z hlubin planety a všechny ostatní suroviny se vyrábějí synteticky z dodané energie. Předměty běžné potřeby si vyrábíme sami vlastní energií."
Uvědomila si, že se Ed pomalu ztrácí. "Představte si, že bych třeba chtěla zlatý prstýnek, jaký nosí pozemšťanky. Dívejte se!"
Soustředila se a v kabině se rozzářil vzduch. Světlo bylo tak prudké, že Ed musel zavřít oči. Když je opět otevřel, spatřil, jak se před ním vznáší kovový kroužek. Chtěl po něm sáhnout.
"Pozor, ještě je žhavý!" varovala ho.
"A dokážete vytvořit složitější předměty?"
"Ovšem, stačí, když víme, z čeho se skládají, a známe jejich podobu. V téhle kabině to však nejde, vznikl by přílišný žár. Navíc výdej energie je úměrný velikosti a složitosti předmětu a v tomhle člunu se nemůžu patřičně ‚nabít'. Potřebuji záření své planety."
To vše na Eda nesmírně zapůsobilo. Do té chvíle považoval Crrill jenom za mladou ženu pozemského typu s namodralou pletí. Teprve teď si uvědomil, jaký je mezi nimi obrovský rozdíl.
"Odpočiňte si," doporučila mu. "Za pár hodin vstoupíme do normálního vesmíru a přechod vám dá zabrat."
Nevarovala ho zbytečně. Přechod byl nečekaně drsný. Ed zasténal a omdlel.
Když opět otevřel oči, na obrazovce oslnivě zářilo jakési slunce. Nevynořili jsme se moc blízko? znepokojil se.
"Ne, Ede. Deneb je prosté mnohem větší než Slunce. Za necelou hodinu přistaneme na Kalu. Pokud nás ovšem nedostanou Xulové."
Ed pro jistotu zapnul všechny detektory, ale obloha byla prázdná. Za jedenáct minut měli přistát. Už jasně viděl Kal. Dvě třetiny planety pokrýval oceán.
"Máme dva hlavní světadíly," vysvětlovala Crrill. "Jeden na severní polokouli a druhý na jižní. K nim patří řada ostrovů, Xulové si zřídili základnu na jihu. To znamená, že my přistaneme na severu."
Zazněl poplach. Detektory zjistily tři lodě. Telekomunikátor se rozechvěl. Crrill stiskla tlačítko a obrazovka se rozsvítila. Objevil se na ní Xul v přilbě sahající až na zátylek a cosi nesrozumitelného vyštěkl. Obličej měl trojúhelníkovitý s jasně humanoid-ními rysy, pleť nazelenalou a velice žluté oči.
Xul opakoval svůj výkřik.
"Co říká?" zeptal se Ed.
"Tady je velitel Tux. Okamžitě udejte svůj původ a kód mise," tlumočila Crril a bylo vidět, že má strach.
Ed ihned zareagoval. Ujistil se, že je zapnut jenom příjem. To znamená, že je nepřítel ještě neidentifikoval.
"Nezbývá nám než se vzdát," zasténala Crrill. "Proti třem lodím nemáme šanci."
Ed na to nic neřekl a chopil se ručního řízení. Upravil kurz a stiskl kontakt superlaseru. Na chvíli se zděsil, že se nic nestane. Ale vzápětí se xulský stroj proměnil v oblak plynu.
Ed okamžitě namířil na další loď, kterou záhy stihl stejný osud. Nestačil se však ani radovat, protože Crrill vykřikla: "Pozor, ten poslední na nás poslal dvě střely!"
Ed rychle provedl několik manévrů, až člun zaúpěl, a zneškodnil jednu střelu po druhé. Potom se vrátil na původní kurz a zlikvidoval i poslední xulskou loď.
Crrill jen zděšeně hleděla na náhle prázdnou obrazovku.
"Zapněte vysílač," vyzval ji Ed. "Ale jenom zvuk a trhaně xulsky řekněte, co vám řeknu."
Mladá žena automaticky poslechla.
"Tady velitel Tux... zničili jsme neidentifikovatelný objekt... jsme poškozeni... snažím se přistát..."
Ed vypnul spojení.
"A teď doufám, vysvětloval, že až Xulové uvidí na obrazovkách přistávající člun, budou si myslet, že je to

Tux."
Dál řídil člun ručně a mířil k severní polokouli. Brzy se dostal nad oceán.
"Pomaleji, jinak se zřítíme!" varovala ho Crrill.
"To právě chci, aby si mysleli."
Na poslední chvíli pak změnil směr, nabral výšku a udělalo se mu černo před očima.

14
Kal
Když se probral, člun řídila Crrill. Vznášel se asi deset metrů nad obrovskými vlnami s bílou čepičkou pěny.
Pokusila se o úsměv. "Nechápu, že jsme pořád ještě naživu. Tohle bych nikdy nedokázala."
Ed si otřel pot z obličeje.
"Ukažte mi kurz. Gratulovat si můžeme, až se skryjeme na pevné zemi."
Crrill ho naváděla a brzy už letěli nad pobřežím s červenými skalami a písečnými zátokami.
"Dříve jsme se sem rádi chodili koupat," prohodila.
Potom zamířili do vnitrozemí. Pod nimi se střídaly lesy s rozkvetlými prériemi.
"Už tam brzy budeme."
Eda překvapilo, že nikde nevidí žádné město.
"Nestavěli jsme města jako u vás na Zemi," vysvětlovala. "Radši žijeme každý ve svém domě. Občas se někteří dají dohromady, ale taková obec nečítá nikdy víc než deset domů. Proč se tlačit a obtěžovat jeden druhého, když můžeme být v duševním kontaktu s kýmkoli a na jakoukoli vzdálenost? Vznikla už velká přátelství mezi Kalany, kteří se vlastně nikdy neviděli."
"Kam to letíme?" zneklidněl najednou Ed.
"Do mého bydliště. Kolem jsou soustředěni hlavní přívrženci odboje."
"Vědí o vašich plánech kromě vašich přátel i jiní Kalané?"
"Ovšem! Nemáme před sebou tajnosti. Jedni s námi nesouhlasí, jiné to zase nezajímá, ale příliš uznávají osobní svobodu, než aby nám v něčem bránili. Jedině kdyby naše akce ohrožovala samotnou existenci Kalu, pak bychom museli mít všeobecný souhlas."
Ukázala na malý bod na obzoru. "To je můj dům, můžete se připravit k přistání."
"Moment," nesouhlasil Ed. "Přece nezaparkujeme kosmickou loď u vašich dveří jako nějaké obyčejné vozidlo. Všimne si jí první xulská hlídka. Musíme ji pečlivě zamaskovat, je to naše jediná zbraň. Nemáte tady nějaké jeskyně nebo podzemní prostory? Silná vrstva horniny by člun ukryla před běžnými detektory."
Na okamžik se zamyslela.
"Máte pravdu. Hloupě jsem si myslela, že jakmile se dostaneme na Kal, je po starostech. Stočte to na sever. Asi sto kilometrů odtud jsou hory. Chodívali jsme tam na výlety."
Ed změnil kurz a zanedlouho spatřil údolí v horách se zasněženými vrcholy.
"Pusťte mě k tomu," požádala ho. "Tady se musíte vyznat, jinak narazíte do skal."
Přenechal jí řízení a sledoval krajinu. Crrill snížila rychlost a vletěla do úzké soutěsky, jíž protékal bouřlivý potok. Xulský stroj se dal ovládat jako helimob na rozdíl od pozemských člunů, které po vstupu do atmosféry musely co nejdřív přistát na astroportu.
Stěny soutěsky se nebezpečně přibližovaly. Náhle jako by se dostali do slepé uličky. Crrill si z toho však nic nedělala a opatrně pokračovala v letu. Vtom se před nimi ukázal černý otvor. Crril rozsvítila reflektory a člun vletěl dovnitř.
Jeskyně byla mnohem větší, než se podle vchodu zdálo. Člun lehce dosedl na zem a Ed si vydechl úlevou.
"Tady nás nikdo nenajde. Nad námi je přes tisíc metrů skály a ledu. A teď pojďte, ať se konečně seznámíte s Kalem," usmála se na něj Crrill.
V jeskyni byla naprostá tma a Ed opatrně zamířil k východu. "Domnívala jsem se, že lidé ve tmě nevidí."
"Zpravidla ne, ale mně se dostalo velice speciálního výcviku," poznamenal hořce.
"To je ale hrůza! Kdo mohl přijít na něco tak zrůdného? Jsem ráda, že jsem vás odtud odvezla." Crrill ho

vzala něžně za ruku. "Radši vás přece jen povedu. Jsou tady zrádné trhliny."
Brzy se dostali k východu. Ed si nastavil termostat u kombinézy, kterou si vzal v člunu místo své obnošené. S chutí se nadechl svěžího horského vzduchu.
Zamířili ke skalnímu výběžku. Chvíli obdivoval divokou krásu krajiny. Vrcholky byly pokryty ledovcem, zářícím ve svitu Denebu tisíci barvami. Z hor stékaly bystřiny a bouřlivě se hnaly na dno soutěsky.
"Jak se ale odtud dostaneme?" zeptal se, když první okouzlení pominulo.
Neodpověděla, oči měla zavřené. Teprve po několika minutách řekla: "Navázala jsem kontakt s přáteli. Hned jsou tady. Podívejte, tamta hora je vysoká devět tisíc metrů a je to nejvyšší hora na Kalu, snažila se ho zatím zabavit. Než přišli Xulové, ráda jsem na ni lezla. Je odtamtud nádherný rozhled. Ráda bych vás na ni někdy vzala."
Přerušil ji přílet podivného stroje. Byla to plošina s průhlednou kupolí a letěla naprosto tiše.
"Říkáme tomu trans," vysvětlovala Crrill. "Pohybuje se na anti-gravitačním polštáři a neznečišťuje životní prostředí."
"Tyhle stroje stavíte pouze koncentrací mysli?"
Její půvabné rty se usmály.
"Šlo by to, ale bylo by to pracné a zdlouhavé. Na věci běžné potřeby máme plně automatizované podzemní továrny."
Trans lehce dosedl na výběžek. Vystoupili z něj tři vysocí muži v bílých kombinézách. I oni měli namodralou pleť a bělostné vlasy. Zastavili se dva kroky před Crrill a přivřeli oči. Během několika sekund jim předala veškeré informace.
Ed cítil, jak některé myšlenky navazují spojení s jeho mozkem. Od Crrill byl na to už zvyklý, přesto ho však překvapilo, když přijímal tři zprávy současně. Uvolnil se a vnímal pozdrav na uvítanou a blahopřání ke kosmickému vítězství nad Xuly.
Potom si všichni nastoupili na plošinu a odstartovali. Ed si zvědavě prohlížel řídící panel, ale kalská technika byla natolik rozdílná, že stejně nic nepochopil.
Přistáli nedaleko elegantní přízemní stavby. Ani si ji nestačil kloudně prohlédnut, protože ho hned zavedli do oválné místnosti, jejímž jediným zařízením byly velké modré polštáře.
Tam je očekávala mladá žena, oblečená stejně jako Crrill do tuniky bez rukávů. Měla nádherné tělo a nesmírně půvabný obličej. Crrill mu ale stejně připadala mnohem krásnější.
Všichni se posadili na polštáře, které se k Edovu překvapení přizpůsobily tělu. Sedělo se mu mnohem lépe než v tom nejlepším pozemském křesle.
Rozběhla se konverzace a běžnému pozemšťanovi by připadala šílená. Všichni seděli nehybně s přivřenýma očima a nebylo slyšet jediný zvuk. Přesto každý vnímal současně myšlenky všech. Aby šetřili Edův ještě necvičeny mozek, dohodli se, že Crrill mu bude předávat hlavní myšlenky.
Dozvěděl se, že od Crrillina odletu se situace na Kalu prudce zhoršila. Xulové základnu rozšířili a denně na ní startovalo a přistávalo množství lodí. Zřejmě se připravují na poslední úder proti Unii.
"Bohužel potřebují stále více pracovních sil," pokračovala Crrill, "a zotročili už většinu obyvatel jižní polokoule. Navíc zjistili, že jsme fyzicky velice odolní, že nám stačí pouze energie a že se dokážeme adaptovat i na extrémní klimatické podmínky. Uvažují o tom, že nás budou deportovat na jiné dobyté planety, kde jsou horší životní podmínky. První transport se připravuje k odletu. Obáváme se, že Xulové brzy obsadí i severní polokouli, aby měli dost otroků."
Ed požádal Crrill, aby ho nechala chvíli odpočinout. Nestačí tak rychle vstřebávat informace.
"Promiňte, v tom rozrušení jsem si neuvědomila, že vám je předávám tak rychle."
Ed pokýval hlavou. "Už můžete pokračovat. Musím si zvykat. Takže moji spoluobčané si konečně uvědomili, jaké nebezpečí Xulové představují, a jsou nyní ochotni aktivně bojovat. Jenže nevědí, jak do toho, protože války jsme až dosud neznali. Zbraň, kterou jste přivezl, jim dává značnou naději, ale neumějí s ní zacházet. Myslíte si, že kdybychom ji namířili na základnu, že ji zničíme?"
"To určitě ne! Zničili bychom jen část. Xulové by podnikli protiútok a vyslali by do vesmíru bojové lodě. Zakrátko by nás lokalizovali a jadernými střelami by zničili celou tuto oblast."
Všichni se zatvářili zklamaně. Naivně si mysleli, že to půjde náramně snadno. Ed je chápal, ale neměl chuť pouštět se do dobrodružství, jež by mělo katastrofální důsledky pro celou planetu.

"Jste v psychickém kontaktu se zotročenými Kalany?"
"Samozřejmě," odvětila Crrill. "Xulové ještě nezjistili, že jsme telepati."
"A vaši druhové mohou číst v jejich myšlenkách?"
"Ano, ale dělají to jen velice opatrně, aby u Xulů nevzbudili podezření."
Ed se na chvíli zamyslel. Zatracená práce, pomyslel si. Jak jim poradit, když ani nevědí nic o nepříteli?
"Pro začátek potřebujeme podrobný plán základny a informace o jejich výzbroji. Potom byste měli co nejrychleji vyrobit další superlasery. Neměl by to být problém, protože plány máte."
Dva muži okamžitě vstali.
"Postarají se o nezbytné a za několik hodin budete mít požadované informace," vysvětlila mu Crrill.
"Je tu ještě jeden problém," dodal Ed. "Zničením základny se neosvobodíte. Xulové mají i jiné základny a na Kal by zaútočila obrovská flotila. A když jim invaze nevyjde, pak klidně zničí Kal jadernými údery."
"Proč by dělali něco tak barbarského?" podivila se Crrill.
Ed se smutně pousmál.
"Žádný velitel se nemůže pustit do rozsáhlé ofenzívy, pokud nezničí vše, co by jej mohlo ohrožovat zezadu. Rozumíte mi dobře? Než zaútočíme na základnu, musíme mít prostředky, jak odrazit jakýkoli útok z kosmu. Pro vás by bylo ideální, kdyby to ochranné pole, jaké si představovali vaši předkové, bylo taky skutečně funkční."
Crrill dlouho hovořila se třemi Kalany, kteří už byli na odchodu. S Edem navázala kontakt ona druhá mladá žena, která zatím nepromluvila.
"Dobrý den. Já jsem Tzil a vy se mi moc líbíte. Škoda, že se naše organismy tak liší. Ale kdoví? Třeba bychom k nějaké té rozkoši dospěli. Crrill to určitě ani nenapadlo, že?"
"Nech pozemšťana na pokoji," uťala ji Crrill. "Musí si odpočinout."
"S tebou?" poznamenala Tzil. "A proto jsi taky nikdy..."
Crrill vyslala tak silné mentální impulzy, že Tzil umlčela.
Ed byl skutečně unavený. Bez odporu se nechal zavést do jakési temné místnosti, kde okamžitě padl na lůžko. Než usnul, zachytil Tzilino kraťoučké volání plné smyslných představ.

15
Přípravy

Crrill se něžně dotkla Edova ramena a lehce jím zatřásla. Pokaždé, když ho viděla, cosi ji na něm vzrušovalo. Nechápala co. Na té jeho narůžovělé pleti, tmavých vlasech a chlupaté tváři nebylo přece zhola nic přitažlivého.
Ed otevřel oči a usmál se na ni.
"Vstávejte. Přátelé už čekají. Ukázala na velkou sklenici s narůžovělou tekutinou. Vrátila jsem se v noci do lodi, ale bohužel jste spotřeboval všechny zásoby. Tohle je vše, co jsem dokázala za pár hodin syntetizovat. Asi vám to moc chutnat nebude, ale jsou v tom všechny prvky, které potřebujete."
Bylo to mdlé chuti, připadalo mu, že vnímá tak trochu jahody, ale vypil celou sklenici. Potom vešli do téže místnosti jako předešlý den. Tentokrát tam bylo už patnáct Kalanů. Někteří byli starší než Crrill a její přátelé. Crrill ukázala na dva, kteří seděli v první řadě.
"To jsou naši nejlepší fyzici Oxp a Wef. Promýšleli jsme všechno celou noc a nyní můžeme odpovědět na vaše otázky. Pak nám řeknete, co dál."
"Moment," bránil se Ed. "Nesmírně vděčím Crrill za to, že mě vzala na palubu své lodi, a vám všem, že jste mi poskytli pohostinství. Pokud zaútočíme na Xuly, chci se toho zúčastnit, ale vaše povstání vést nemohu. Na Zemi jsem byl jenom obyčejný poručík a včera jsem se poprvé zúčastnil opravdové bitvy. Nemám žádné zkušenosti. Každý z vás musí být mnohem lepší než já."
Oxp ho přerušil. Byl to zřejmě nestor všech vědců, bylo mu skoro dvě stě let a všichni Kalané si ho velice vážili.
"Víme o vás všechno, Tande, i to, jak krutě a nespravedlivě vás pozemšťané potrestali. Ale nepodceňujte se. Máte bojovnický pud, o který jsme my už dávno přišli. Jedině vy nás můžete vést. Když se nám podaří vyhnat Xuly z Kalu, dáme pak svou techniku k dispozici Pozemské unii, aby se jich zbavila i ona." Uvědomil si, že to nejspíš není dostatečný argument, a dodal: "Rovněž vám dáme vše, co

potřebujete, abyste mohl splnit tu strašnou přísahu, kterou jste si dal na Edenii."
Ed náhle zbledl. Už si myslel, že na této planetě by mohl na všechno zapomenout. Teď stačila jen malá připomínka a opět se ho zmocnila nenávist.
"Dobrá, ale vyhrazuji si právo odstoupit, když zjistím, že bych to nezvládl."
"Takže se dáme do práce!" řekl potěšeně Oxp. "Připravili jsme vám plastickou mapu xulské základny."
Dal pokyn a asistent ji rozvinul před Edem.
"Tady je astroport, tohle jsou hangáry. Vedle jsou dílny, tady sklad náhradních dílů a muniční sklad."
"A jak je ta základna vlastně chráněná?" zeptal se Ed, než ho Oxp stačil zavalit dalšími podrobnostmi.
"Po obvodě je osm opěrných bodů. Každý s baterií řízených střel země-vzduch. Navíc má posádku o sto mužích s těžkými dezintegrátory a termomety pro případ pozemního útoku. Opěrné body jsou rozmístěny tak, že palebně pokryjí celou oblast možného útoku. Tři lodě jsou ustavičně na nízké oběžné dráze. Jsou podobného typu jako ty, které jste zničil."
"Nevíte, jak na to Xulové reagovali?"
"Domnívají se, že nešlo o pozemský stroj, ale o jakousi cizí průzkumnou loď. Ta lest vám vyšla. Jsou přesvědčeni, že ji Tux zničil."
Ed dlouho studoval plán.
"Víte, proč vaše ochranné pole nefungovalo?"
"Uvažoval jsem o tom už dávno," odpověděl Wef, "a myslím, že jsem na to přišel. Radiační plášť kolem planety vám těžko vysvětlím... Normálně měla každá loď explodovat, jakmile jím pronikla. Jenže xulské motory mají jednu zvláštnost. Vytvářejí kolem lodě radiační pole, jejich radiace interferovala s naší a vyrušila ji. S pozemskými loděmi by se to například nestalo."
"Lze s tím něco dělat?"
"Domnívám se, že ano. Generátor je naštěstí na naší polokouli a můžeme ho přebudovat. Nebude mít už konstantní frekvenci. A pak bude interference příliš krátká, než aby xulské lodě ochránila."
"Jak dlouho vám ty úpravy potrvají?"
"Nanejvýš čtyři dny. Plány už máme a mohou na tom pracovat tisíce."
"Podívali jste se na ten laser?"
Wefa vystřídal Oxp.
"Je to důmyslné, ale dost primitivní zařízení. Při stejné velikosti můžeme zvýšit sílu a dostřel, anebo naopak můžeme zbraň miniaturizovat na velikost termometu."
Ed se zamyslel a pozorně si prohlížel plán základny.
"Potřebujeme dvacet děl se zaměřovači, umístíme je na transy."
"To by neměl být problém. Co dál?"
"Dál to chce několik tisíc laserů o velikosti termometu. Jste schopni je vyrobit?"
"Samozřejmě! Všichni chceme vyhnat Xuly z Kalu. Zařízení, která potřebujete, budou hotová do tří dnů."
Eda to ohromilo. Ještě štěstí že tento národ je mírumilovný, jinak by klidně dobyl celou Galaxii. Oxp jeho myšlenku přirozeně zachytil a usmál se.
"Máš pravdu, pozemšťane. Naši předkové se klidně mohli stát dobyvateli, ale byli tak moudří, že zůstali radši doma. K boji nás mohou přimět jen mimořádné okolnosti. Jako je třeba tato."
Kalané se rozloučili s tím, že se vrátí druhý den ve stejnou dobu a podají hlášení o postupu prací.
Ed se vyčerpaně svalil na první polštář a třesoucí se rukou si otřel zpocené čelo. Všechno mu připadalo naprosto neskutečné. Zbytek dopoledne strávil studiem plánu xulské základny.
Tak se zabral do práce, že si ani nevšiml Crrill. Otázal se jí, co si přeje.
"Vlastně nic. Pouze Oxp mi řekl, že mám dohlédnout, aby vám nic nescházelo. Přejete si něco?"
"Přiznám se, že mám tak trošku hlad."
"Zkusím vám vyrobit něco lepšího, než jste měl ráno," usmála se. "Bohužel to bude chvilku trvat. Natáhněte se a odpočiňte si, telepatické hovory vás značně vyčerpávají."
Ed přivřel oči a nechal myšlenkám volný průběh. Vtom se ozvala Tzil.
"I já přemýšlela," řekla. "Představte si, že ležím na vás."
Pobavený Ed na hru přistoupil a cítil, jak ho vzrušuje. Tzil mu sugerovala stále konkrétnější a smyslnější představy. K jejímu velkému zklamání však Ed náhle kontakt přerušil a myslel na Crrill!

Mentální impulz byl tak silný, že ho zaregistrovala i zaměstnaná Crrill a hned se ozvala.
"Nech toho, Tzil!" nařídila suše. "Pozemšťan se musí šetřit. Radši dej svou energii do služeb Oxpovi."
***
Následující dva dny Ed usilovně pracoval. Třetího dne mu Oxp při dopolední poradě oznámil, že zbraně jsou hotové. Předvedl mu trans s dělem a podivnou pušku.
Ed si chtěl zbraně vyzkoušet, a proto požádal Crrill, aby ho zavedla do nějaké pusté oblasti. Za hodinu se vrátil. Ničivou silou zbraní byl doslova otřesen.
"Úprava ochranného pole bude hotova zítra," oznámil mu Oxp. "Pak už můžeme rovnou zaútočit."
"Bylo by to ukvapené," namítl Tand. "Je třeba určit, kdo bude mít jakou zbraň, a musí se s ní naučit zacházet. Musí se naučit mířit. A střílet tak, aby zabil!"
Dobrovolníků bylo tolik, že Oxp musel vybírat. Ed je rozdělil do desetičlenných družstev a výcvik mohl začít. První výsledky byly naprosto zoufalé, přesně jak se obával. Ani jeden Kalan nezasáhl terč. A nebyly to zrovna malé terče!
Cvičili přes týden, než dosáhli jakýchstakýchs výsledků. Ed se přesto nemohl zbavit obav. Nedokázal si představit, jak budou Kalané reagovat ve skutečném boji.
Oxp však už hořel netrpělivostí. "Musíme jednat! Začátkem příštího týdne odlétá první transport a po něm poletí už jeden za druhým!"
"Dobrá," vzdychl si Ed, "zaútočíme tedy zítra. Představuju si to asi takto. Nejdřív zapnete ochranné pole, tím budete planetu izolovat. Potom vyletím já. Musím zničit ony tři lodě na oběžné dráze, aby nemohly zasáhnout do pozemních bojů."
"A proč zrovna vy? Užitečnější by bylo, kdybyste vedl pozemní útok na základnu."
"Já jediný dokážu bojovat ve vzduchu. Než bychom vycvičili jiného pilota, trvalo by to příliš dlouho. Vyžadovalo by to i cvičné lety a ty by Xulové zaměřili. Takže - jakmile zničím poslední loď, vy zaútočíte."
Ed přistoupil k mapě. "Ozbrojené transy zaujmou v noci postavení tady, tady a tady... Pěší jednotky budou zase tady. Jakmile bude vydán signál k útoku, je třeba naráz zničit všech osm opěrných bodů. Další trans bude hlídat astroport, aby žádná loď neodstartovala. Nejhorší bude útok na vlastní základnu. Nemůžeme ji zničit těžkými zbraněmi, to bychom pobili i vaše druhy. Pořád jste ve spojení s věznì?"
"To oni nás požádali o rychlý zásah."
Ed ukázal na skupinu budov.
"Tohle jsou výhradně xulské ubikace a zařízení. Tam by vězňové být neměli. Ujistíte se o tom těsně před útokem, a pokud tomu tak skutečně bude, pak trans 12 a 26 je zničí ve chvíli, kdy bude probíhat útok na opěrné body."
"A co mají dělat vězňové?"
"Jakmile se ozvou první výstřely, ať zabíjejí mentálními impulzy. Xulové se určitě soustředí především na útok zvenčí a tohle je překvapí."
Dvě hodiny probírali detaily a Ed odpovídal na dotazy. Když skončil, naposledy je varoval:
"Ještě je čas od toho ustoupit, Oxpe. Útok bude jistě úspěšný, ale bude vás to stát životy. Xulové jsou bojovníci a nevzdají se bez boje."
"Uvědomujeme si, že nás svoboda bude stát hodně. Bohužel nemáme na vybranou. Xulové nás chtějí vystěhovat na jiné planety. To by znamenalo náš konec. Bez vyzařování Kalu bychom dlouho nepřežili. Děkuji ti, pozemský příteli, ať už se stane cokoli, nezapomeneme na tvou pomoc a budeme se snažit splatit ti dluh."

16
Velká bitva

V noci šel Ed za Crrillina doprovodu k lodi schované v jeskyni. Před vchodem se na chvíli zastavil.
"Chci letět s vámi Ede," řekla.
"Ne, Crrill. Nemá smysl, abyste riskovala život, když můžete být mnohem užitečnější tady. Vaši lidé jsou milí, ale obávám se, že je zastaví první překážka. Musíte stát při Oxpovi a dodávat mu odvahu. Vítězství mnohdy závisí i na takových maličkostech."

Přistoupila k němu a navzdory tmě spatřil v jejích fialových očích podivný lesk. Zároveň mu mozek zaplavila vášnivá výzva, strhující, a přesto něžná. Na okamžik se jejich bytosti spojily. Edovi se jen pracně podařilo přerušit kontakt.
"Brzy se vrátím, Crrill."
Nasedl do člunu a nahodil motory. Zapnul všechny detektory a zvolna vyjel na plošinu, ze které hodlal odstartovat.
Čekal asi hodinu, než první paprsky Denebu ozářily vrcholky hor. Východněji položený jižní světadíl byl naštěstí ještě ve tmě.
Snad už posté se díval na hodinky, když ho dostihla Crrillina myšlenka.
"Jsem s Oxpem a v dálce vidíme xulskou základnu. Wef právě zapnul ochranné pole a funguje přesně podle očekávání. Naše jednotky zaujaly postavení a čekají na rozkazy."
Ed odstartoval. Detektory už lokalizovaly nepřátelskou hlídku. Nastavil dráhu letu tak, aby zaútočil zespoda a zezadu. Štěstěna mu přála a xulská loď se rozletěla na kusy.
Druzí dva piloti ihned zareagovali, provedli obrat a zaútočili každý z jiného směru. Ed s takovým manévrem počítal a už stačil změnit kurz. Vypálil a opět zasáhl!
Zbývající člun se ani nepokoušel o boj a dal se na útěk k základně. Pilot si už jistě myslel, že je z nejhoršího venku, když oblohu přeťal rudý záblesk a celý vesmír kolem něj se zhroutil.
Ed dal povel k útoku a zaměřil obrazovku na xulskou základnu. Vládl na ní čilý ruch.
Poslední pilot ještě stačil vyslat varování a ke startu se chystaly čtyři bojové čluny. Náhle jako by nebesa zaplála. Když záblesk pohasl, z osmi opěrných bodů a vybraných budov nezbylo nic.
Na astroportu jako zázrakem zůstal nepoškozený jediný člun. Teď se vznesl do vzduchu, pilot se snažil uniknout a vystřelil na trans. Minul cíl a vzápětí vybuchl.
Eda nepřítelův manévr natolik překvapil, že nedokázal zabránit prvnímu výstřelu. Pohlédl na obrazovku a zjistil, že astroport je poset vraky lodí a hangáry jsou srovnány se zemí.
Dospěl k závěru, že žádný člun se už nemůže vznést, a rozhodl se, že přistane. Nešlo to tak snadno, protože superlasery ošklivě rozryly přistávací plochu.
Tak náhlý útok značně dezorientoval obranu. Xulové rázem přišli o devadesát procent mužů. Odpor kladla pouze jedna budova. Šlehaly z ní záblesky termometů.
Kalany zoufalý odpor vyvedl z míry natolik, že zaváhali. Právě v té chvíli Ed dorazil ke Crrill a Oxpovi.
"Zmocnili jsme se už všeho až na tuto budovu," hlásila mu mladá žena. "Osvobodili jsme tisíce našich druhů. Zbývá už jen tohle ohnisko odporu. Nemůžeme použít těžké zbraně, protože ve sklepích jsou naši a bohužel příliš daleko od posádky, než aby ji mohli mentálně zničit."
Tepelné zášlehy vydávaly pekelný žár a Ed si otřel čelo. Shromáždil asi padesát Kalanů a rozestavil je kolem budovy mimo dostřel termických zbraní.
"Střílejte krátkými dávkami," poradil jim. "Mířte do otvorů, odkud vycházejí tepelné zášlehy."
Šel příkladem. Popadl laserovou pušku a likvidoval jedno okno za druhým. Kalané se snažili ho napodobit, jenže nebyli zdaleka tak přesní jako on. Zásah trval více než půlhodinu.
"Myslím, že mají dost. Zastavte palbu," nařídil konečně Ed.
Crrill se soustředila se zavřenýma očima.
"Už nevnímám žádný mentální impulz. Budou mrtví."
"Radši se ujistím. Ať mě vaši přátelé kryjí. Při sebemenším podezřelém pohybu musí zahájit palbu."
Přískoky se dostal k napůl zničené budově. Přízemí bylo poseto mrtvými těly Xulů, hrůzně znetvořenými laserovými paprsky.
Přidala se k němu Crrill a podařilo se jim najít schodiště do podzemí.
"Naši přátelé jsou za těmito dveřmi," pravila.
Vtom Ed zaslechl za sebou jakýsi zvuk. Otočil se a spatřil na schodech Xula. Laserový paprsek mu uťal levou paži a z pahýlu skapávala nazelenalá krev. V pravici však třímal termomet.
Ed prudce Crrill odstrčil a vystřelil. Paprsek Xula zasáhl, ten však v poslední křeči stiskl spoušť.
Eda oslepil záblesk. Pak pocítil nesnesitelnou bolest. Spálené plíce naposledy vydechly a jeho duch se zhroutil do nicoty.

ČÁST DRUHÁ
POMSTA
1
Vyslanci

Seržant Scott si protřel oči zarudlé od věčného sledování obrazovek. Každou chvíli by ho měl vystřídat Wilson, pokud se zase nezpozdí. Stávalo se mu to často a vždycky měl po ruce nějakou výmluvu. Přitom byla tato lunární základna poslední záštitou Země.

"Všimni si, Scotte, že jdu dřív o celý dvě minuty. Něco se dělo?" hlaholil Wilson ve dveřích.

"Klídek! Snad si nemyslíš, že si ti ještěrové troufnou tak blízko k Zemi?"

"Od té doby, co vpadli do soustavy Polluxu, jdeme od porážky k porážce. Už jsme přišli o Fomalhaut, Regulus, Procyon a Sirius. A ke všemu minulý měsíc byl velkoadmirál krutě poražen při obraně Rigil Centauri."

"Základna na Plutu už několik dní hlásí průlety nepřátelských lodí. Ještěrové si nás zkoušejí před útokem. Proč by se měli zastavit, když zatím měli vždycky úspěch?"

Muži se odmlčeli a zachmuřili se. Generální štáb nedávno posílil bezpečnostní opatření, protože se dalo očekávat, že nepřítel brzy zaútočí na základnu na Plutu a na Ganymedu.

Ke startu byla připravena zásahová jednotka, aby pomohla ohroženým základnám. Morálka mužstva však klesla skoro až na samé dno. Po čtyřech letech ustavičných porážek měli astronauti pocit, že je posílají na jistou smrt.

"Stejně pochybuju, že by k tomu došlo zrovna dneska," prohodil žertem Wilson. "Můžeš si dát klidně dvacet."

A právě v té chvíli se rozezněl poplach. Ze subprostoru vystoupila nějaká loď, nepříliš daleko od Měsíce, a nyní byla jasně vidět na hlavní obrazovce.

Scott se vyděsil a chtěl odpálit střely, ale Wilson mu strhl ruku.

"Moment! To nevypadá na nepřítele! Byl jsem nasazenej už třikrát a viděl jsem je blíž, než mi bylo milý."

"Kdyby to byl náš, tak se ohlásil," namítl Scott a opět sahal po tlačítku.

Zablikala červená signálka a Wilson ji automaticky stiskl. Rozsvítila se obrazovka videorádia a na ní se ukázal obličej. Překvapila je namodralá pleť a bílé vlasy.

"Tady je loď z planety Kal ze soustavy Denebu," představil se neznámý. "Rád bych se spojil s vaší vládou."

"To je jeden z těch zatracenejch ještěrů!" zařval Scott. "Musíme je rovnou sundat!"

"Nejanči, vole!" zařval Wilson. "I ještěry jsem viděl a takhle vůbec nevypadají. Běž pro Colsona, a makej!"

Scott poslechl.

"Dáme vědět nadřízeným," řekl Wilson. "Přejděte laskavě na nízkou oběžnou dráhu. Tady jsou souřadnice."

K jeho úlevě loď uposlechla.

Krátce nato přispěchal kapitán Colson, skoro dvoumetrový obr s hranatým obličejem. S Xuly bojoval už několikrát a patřil k těm několika málo posádkám, které se mohly pochlubit zničením nepřátelské lodi.

"Co je to za blbost?" řekl hned ve dveřích.

Seržant ukázal na obrazovku.

"Takovou loď jsem v životě neviděl," zavrčel kapitán. "Vyhlaste poplach. Spusťte všechny detektory a sežeňte všechny experty. Já zatím navážu kontakt."

Jakmile se rozsvítilo videorádio, zavrčel: "Odkud sakra jste?"

"Jsme z planety Kal v Denebu."

Colsonovi poklesla čelist.

"A to vás nedostali ještěři?"

Otázka neznámého zřejmě překvapila. Usmál se.

"Tak patrně říkáte Xulům. Celou cestu jsme urazili subprostorem a sám dobře víte, že tam nás zjistit nemohli."

"A co tady chcete?"

"Chceme se spojit s vaší vládou. Můžeme přistát tady, nebo máme pokračovat až k Zemi?"
"Zatím zůstaňte na oběžné dráze," řekl zmateně kapitán. "Musím to nahlásit veliteli. Ale pozor. Míří na vás několik jaderných střel. Jakmile se trošku vychýlíte z dráhy, je po vás!"
"Budeme čekat na vaše pokyny," odvětil klidně neznámý.
Kapitán přerušil spojení a zavolal guvernéru Sandersovi. Musel se prorvat přes dvě sekretářky, které poukazovaly na to, kolik je hodin, a nechtěly guvernéra budit.
"Co je, Colsone?" zeptal se rozespalý guvernér.
Kapitán mu podal podrobné hlášení.
"Počkejte na mě, hned jsem tam!"
Když vešel do místnosti, vládla v ní už horečná činnost. Všichni specialisté byli na svých místech a vyhodnocovali informace z počítačů.
"Zajímavé," řekl guvernér, "takovou loď jsem ještě neviděl. Ale tak trochu se podobá bojovým člunům ještěrů..."
Skutečně to původně byla xulská loď. Když se Kálané pro tuto cestu rozhodli, vybrali si jednu z lodí, které zůstaly na xulské základně, ale všemožně ji vylepšili, takže se jí nevyrovnala žádná jiná v Galaxii.
"Je vyzbrojená?" znepokojil se Sanders.
"Těžko říct, pane guvernére. Střílny zatím nevidíme a detektory radioaktivity zjistily pouze jediný zdroj - v pohonné sekci. Jaderné střely podle mě nenese."
"A tvrdíte, že v ní určitě nejsou ještěři?"
"Mají namodralou pleť a bílý vlasy. Jen se podívejte."
Colson si dal přehrát záznam hovoru s neznámým. Sanders si však všiml jedné maličkosti, která kapitánovi unikla.
"My těm vetřelcům říkáme ještěři, protože ani nevíme, odkud jsou. Ale on je nazval Xuly. To přinejmenším dokazuje, že je zná. A co když jsou spojenci? Bezpečnostní složky jsou připraveny?"
"Ano, pane. Stačí váš rozkaz a pošleme na ně salvu."
Sanders váhal. Dobře znal kritickou situaci Pozemské unie. Generální štáb neměl prakticky žádnou naději odrazit další útok. Ledaže by se stal zázrak nebo přišla pomoc zvenčí... Poslední porážka u Rigilu Centauri je stála většinu lodí. Velkoadmirál se pokoušel shromáždit síly, ale velkou flotilu už dohromady nedá. Pokud existuje šance, třeba sebemenší, že tento cizinec přináší nějaké informace o nepříteli, pak je třeba jí využít.
"Zavolejte jim," nařídil.
Jakmile bylo navázáno spojení, pozdravil se s cizincem a dovolil mu přistání na astroportu. Dodal jen: "Bohužel jsme ve válce a musíme dbát na svou bezpečnost. Pečlivě dodržujte naše pokyny. Jakmile přistanete, přejdete plochu ve skafandru a odeberete se do lékařského centra, kde vás vyšetří. Chceme se ujistit, že nejste přenašeči žádných choroboplodných zárodků. Pak budu mít tu čest se s vámi setkat. Potřebujete nějak upravenou atmosféru?"
"Vaše nám naprosto vyhovuje. Takže brzy na viděnou!"
Colson navedl loď na přistání. Bezpečnostní složky namířily zbraně a těžké tanky s termickými děly zaujaly postavení. Loď přistála přesně na určeném místě.
Z lodi vystoupily dvě postavy ve skafandrech a vchod za nimi se hned zavřel. Cizinci přešli do lékařského centra, ujistili se o složení vzduchu a svlékli se ze skafandrů. Hlas z reproduktoru jim nařídil, aby si lehli na stoly, kolem nichž byly rozmístěny různé přístroje.
Lékaři netrpělivě čekali na výsledky analýzy.
"Zvláštní organismy," zabručel jeden. "Co bych dal za to, kdybych je mohl pitvat!"
"Nemyslím, že je vhodná chvíle na žerty," pokáral ho guvernér. "Podobají se ta těla ještěrům?"
"Nikoli, pane. Liší se i od našich. Vypadá to, že jsou nabita energií. Znemožňuje to správnou funkci analyzátorů."
"A není to nějaká finta?"
"Neřekl bych. Nenašli jsme ani jeden iont mědi, která je základní podmínkou metabolismu ještěrů."
"V tom případě mi nezbývá nic jiného, než je přijmout," rozhodl se Sanders. "Pusťte kamery, ale buďte pořád ve střehu."

Oba cizinci byli v prostých bílých kombinézách a v jednoduchých střevících. Guvernér s překvapením zjistil, že jeden z nich je velice půvabná žena.
"Jmenuji se Tor a má společnice Crrill," pravil muž, se kterým už hovořili přes videorádio.
Guvernér se galantně uklonil.
"Vítám vás na naší skromné základně. Omlouvám se, že válka nás donutila k některým bezpečnostním opatřením." Ukázal na křesla a posadil se proti nim. "Mohu vám nabídnout něco k jídlu nebo k pití?"
"Děkuji, pane guvernére. Jak vám vaši lékaři již jistě řekli, máme poněkud jiné organismy a neživíme se potravinami," odpověděl Tor poněkud drsným, přesto však příjemným hlasem.
"Mluvíte velice dobře naší řečí," řekl uznale Sanders.
"Přede dvěma lety jsme měli to štěstí, že jsme se setkali s jedním pozemšťanem. Za několik dní nato ten nešťastník zahynul, když nám pomáhal bojovat se Xuly. Na tuto cestu jsme se vydali jen proto, že jsme mu něco slíbili."
"Takže jste rovněž bojovali s těmi proklatými ještěry?" zeptal se dychtivě guvernér.
"Ano, a vyhnali jsme je z naší planety."
V té chvíli si Sanders uvědomil, jak je tato návštěva důležitá. Zasypával Tora otázkami. Tor zdvořile odpovídal, ale o phimu se nezmínil ani slovem. Po hodině se guvernér zvedl.
"Musím bezodkladně informovat prezidenta Unie. Jste samozřejmě mými hosty a kapitán Colson je vám plně k dispozici."

2
První kontakt

O šest hodin později si guvernér zavolal Colsona. "Jak se ti naši ptáčci chovali?"
"Velice spořádaně. Ani si nechtěli prohlédnout základnu. Jenom se mě vyptávali na život na Zemi. Hodně se také zajímali o válku s ještěry."
"Doufám, že jste nebyl příliš sdílný."
"Mluvil jsem jenom o porážkách, ale o výši ztrát jsem se nezmínil. A o dobytých planetách ještěři tak jako tak už vědí všecko," zažertoval smutně Colson. Sanders pokýval hlavou.
"Dlouho jsem hovořil s prezidentem. Chce se s těmi Kalany, když si to tak úspěšně rozdali s ještěry, setkat co nejdřív. Zeptáme se jich, jestli jsou ochotni vydat se na cestu už dnes. Doprovodí je dva bojové čluny. Ideální by však bylo, kdybyste vy mohl letět jejich lodí."
Kalané měli radost, že je prezident přijme tak rychle, a souhlasili s okamžitým odletem. Tor jako by uhodl guvernérovy myšlenky: "Jestliže poletí i kapitán Colson, možná by přijal pohostinství na naší lodi. Snáze by se mi manévrovalo při přistání. Neznám vaše navigační předpisy."
Kapitán si oblékl skafandr a nejistým krokem došel ke kalské lodi. Vchod se otevřel a vysunul se žebřík. Tor usadil Colsona do křesla kopilota a varoval ho: "Akcelerace vám asi bude připadat příliš drsná. Náš organismus není totiž tak citlivý na změny gravitace jako váš."
Když se loď stabilizovala na dráze, Tor se začal vyptávat na současnou pozemskou vládu. Colson ho informoval, vyjmenoval mu jednotlivé ministry a jejich portfeje a potom přišla na přetřes armáda.
"Jak je vlastně organizovaná?" zeptal se Tor.
"Flotile velí nyní místo prezidenta velkoadmirál Mortimer Darf."
"To má pěkně těžký úkol," poznamenal Tor.
"Před deseti lety byl ještě poručíkem. Pak objevil bohatou planetu v soustavě Regulus. Přes různé potíže se mu podařilo doletět na Zemi. Z odměny, kterou mu vyplatila Společnost pro galaktický průzkum, by si klidně mohl žít až do smrti, ale dál chtěl velet lodím. Když na nás zaútočili ještěři, byl už plukovníkem. V jedné velké bitvě byla jeho loď jako mnoho jiných zničena a Darfa odepsali. Za čtrnáct dní se objevil v záchranném člunu na Procyonu! Od té doby se účastnil všech bitev a jeho loď se vždycky vrátila. Chlapi se přímo perou, aby mohli sloužit pod ním a využít jeho legendárního štěstí."
"Je ženatý?" zeptal se jen tak mimochodem Tor.
"Oženil se s radistkou ze své první expedice. I ona dostala pěknou sumičku od Společnosti. Nyní spravuje jejich společné jmění. Tvrdí se, že jí dělá poradce Bar Gals, nynější prezident Společnosti pro

galaktický průzkum a známý finanční mág."
Tor projevil zdvořilý zájem. "Povídejte mi o té úžasné osobnosti."
"I on patřil k té první výpravě do soustavy Regula a Společnost mu svěřila těžbu. Počínal si natolik úspěšně, a to jak pro Společnost, tak pro sebe, že rychle postupoval, a než vypukla válka, byl už viceprezidentem. První srážky a ztráta některých planet způsobily Společnosti těžké ztráty. Pouze Gals si dokázal poradit, včas prodal své akcie na vzdálených planetách a investoval do zbrojního průmyslu."
"Tak proto správní rada Společnosti nahradila starého prezidenta Galsem."
"Pozor!" varovala je Crrill. "Začne brždění. Nechcete se spojit s pozemskou základnu a zeptat se na souřadnice?"
***
Prezident Unie Mekkel svolal své hlavní spolupracovníky do vládního salonku na astroportu. Prozatím v něm byl sám. Byl vysoký, štíhlý, s ostrými rysy a orlím profilem. Unaveně si protřel oči zarudlé od nevyspání. Za ty dva roky, co ho centrální počítač jmenoval do úřadu, nespal nikdy víc než pár hodin. Zmocňovala se ho už pomalu deprese. Rozběhl ten největší kosmický zbrojní program, jaký kdy Země pamatovala. Během několika měsíců vyzbrojili celé eskadry, ale ty byly zničeny v první bitvě s ještěry. Země ztrácela jednu planetu za druhou, byla odkázána už jen na vlastní zdroje a nedokázala dodávat suroviny průmyslu. Přílet vyslanců z velice vzdálené planety byl něco zásadního, co nesměl zanedbat. Z chmurných myšlenek ho vytrhl příchod velkoadmirála Darfa.
"Dobrý den, Darfe, říkal jsem si, že u přijetí kalských vyslanců byste neměl chybět."
"Doufám, že to nepotrvá dlouho. Jsem jenom voják a potřebuji se plně věnovat přípravě flotily, která je naší poslední záchranou."
"Všichni víme, jak jste oddán svému úkolu, admirále."
Na krátkých nožičkách přispěchal i kulaťoučký mužíček. Nebyl to nikdo jiný než ministr galaktických věcí. Pozdravil se s oběma muži a padl do křesla.
Za ním se dostavil Bar Gals. Prezidentovo pozvání jej překvapilo.
"Požádal jsem vás o přítomnost z toho důvodu," vysvětlil mu Mekkel, "abychom využili vašich nesmírných zkušeností v oblasti financí. Kdyby ti cizinci náhodou chtěli navázat obchodní styky, pak s nimi můžete kompetentně jednat jedině vy."
Do místnosti vklusal jakýsi důstojník a hlásil, že loď právě přistála. Nejdřív vstoupil podivně rozpačitý Colson, potom vešli Kálané a byli představeni prezidentovi a jeho spolupracovníkům.
Lehce se uklonili a nehnuli ani brvou. Po úvodních zdvořilostech prezident navrhl:
"Pokud nejste příliš unaveni, můžeme přistoupit rovnou k jednání."
"Chápeme vaši netrpělivost," odvětil Tor, "a jsme vám k dispozici."
Mekkel se hostů nejdříve vyptával na Xuly. Tor vysvětlil, jak přiletěli z mlhoviny v Andromedě, přistáli na Kalu a zaútočili na Pozemskou unii, ale nejdříve v ní rozšířili phim.
"Teď už lépe chápu naše porážky," povzdychl si prezident. "Stačí, když je na palubě dostatečný počet narkomanů, a loď se dá zničit prakticky bez boje. Admirále, bude třeba zvýšit dozor nad posádkou."
"To jistě, pane, ale příliš bych té historce o nějakém psychickém ovlivňování nevěřil," řekl tiše Darf.
"Zeptejte se jich, jak se jim nad Xuly podařilo zvítězit."
"Naše zdánlivá pasivita otupila jejich pozornost," odpověděl na prezidentovu otázku Tor. "Posádka nebyla příliš početná a překvapivý útok ji zničil."
"A to nepřišla odveta?" podivil se Mekkel.
"Obehnali jsme Kal radiačním prstencem, který zničil veškeré lodě."
"Neporadili byste nám, jak zřídit něco takového kolem Země?"
Tor jen pomalu zavrtěl hlavou. "To bohužel nejde. Pracovali jsme na tom velmi dlouhou dobu, a když nás Xulové napadli, stále ještě jsme nebyli hotovi. A pak, pouze Kal vydává potřebné záření."
Prezidenta to očividně zklamalo.
"Přiletěli jste nám nabídnout smlouvu o vzájemné pomoci?"
"To v žádném případě," odvětil Tor. "Jsme zásadně mírumilovný národ. Xulové na nás zaútočili a museli jsme je vyhnat. Nyní je vše v pořádku. Nevidíme důvod, proč bychom vstupovali do války, která se nás už netýká."

"Tak proč jste přiletěli?" zeptal se netrpělivě admirál.
Tor na něj pohlédl a fialové oči mu potemněly.
"Jednak chceme navázat kontakt s vaší civilizací. A pak obchodovat, pokud to půjde."
"A co nám nabízíte?" zeptal se Gals přímo.
Kalan se nedal vyvést z rovnováhy.
"Záleží na tom, jestli tu najdeme něco zajímavého ke koupi," pravil povýšeně.
Prezident vstal. "Pokud se jedná pouze o obchod, zanechám vás tu s panem Galsem."
Rozhlédl se a všiml si kapitána Colsona, který se navzdory svému vzrůstu snažil udělat co nejméně nápadným, protože se poprvé v životě setkal s nejvyššími představiteli Unie.
"Kapitáne, dohlédnete na ubytování našich hostů a na všechno kolem. Pro případ jakýchkoli komplikací vydám příkaz, aby vás kdykoli spojili s mým tajemníkem."
S prezidentem odešli i ministr galaktických věcí a velkoadmirál. Tor a Gals osaměli. Crrill jednání očividně nezajímalo. Colson se ještě nevzpamatoval z překvapení a představoval si, jaké problémy ho očekávají.
"Mohl bych se dozvědět," otázal se Gals se zdvořilým úsměvem, "o jaké zboží by se jednalo?"
Kálán se zamyslel.
"Kdyby se náš pobyt protáhl na několik neděl, nerad bych zde byl na náklady vaší vlády. Uvažuji o tom, že bych si zde založil konto. Domníval jsem se, že jste i bankéř."
"Vzhledem k tomu, že své finanční prostředky ustavičně přesunuji, považoval jsem za výhodné, když budu vlastnit tu nejlepší banku Unie."
Tor vytáhl z kapsy pěkně naditý váček a vysypal jej na stůl.
Vykutálelo se z něj deset diamantů. Jejich záře bankéře tak oslnila, že na okamžik přivřel oči. Každý byl velký nejméně jako holubí vejce!
"Domníval jsem se, že na Zemi mají takové kameny značnou cenu," prohodil nedbale Tor.
Gals si diamanty pečlivě prohlédl.
"To ano. Pokud mě pověříte jejich prodejem, mohl bych za kus dostat pět milionů dolsů."
Tor přikývl a podíval se na Colsona.
"Kapitáne, mám u pana Galse úvěr padesát milionů dolsů. Buďte tak laskav a sežeňte mi nějakou vilu poblíž hlavního města s dostatečně velkým pozemkem, abych na něm mohl přistát. Rovněž mi opatřete nějaký rychlý dopravní prostředek, abych se snadno dostal do města."
Colson chtěl něco namítnout, poukázat na to, že takový úkol je značně obtížný, ale Gals ho chytil za loket.
"Ticho, pomůžu vám," pošeptal mu.
Tor předstíral, že nic nevidí, a pokračoval: "Počkáme zatím v lodi, trochu si odpočineme."
Při loučení Gals řekl: "Nijak nepochybuji o tom, že náš kapitán vyřídí vše k vaší naprosté spokojenosti. Bylo by mi ctí, kdybyste dnes večer přijali mé skromné pohostinství. Pozval bych pár přátel, kteří budou nadšeni, když se s vámi seznámí."
"Budiž," souhlasil Kalan. "Řekněte Colsonovi, kam se máme dostavit a v kolik hodin, nerad chodím pozdě." Potom vzal svou společnici důstojně pod paží a opustili salonek.

3
Recepce

Kalané leželi vedle sebe pod radiačním generátorem a telepaticky si vyměňovali dojmy.
"Co si myslíš o tom přijetí, Crrill?"
"Zatímco jsi s nimi jednal, zkoumala jsem jejich myšlenky. Prezident Mekkel je bezúhonný člověk, kterého drtí tíha jeho úkolu. Byl značně zklamaný, že jsme mu nepomohli. Ministr galaktických věcí je trouba. Zbývající dva jsou mnohem zajímavější. Admirálovy myšlenky nebyly příliš jasné. Moc by ho zajímalo, jestli nemáme nějaké nové zbraně, ale jeho myšlenky se soustředily spíš na mě a nebylo v nich nic čistého."
"Je pod vlivem phimu?"

"Ne, nikdo z přítomných drogu nebere."
"A co Gals?"
"To je ten největší bídák, jakého jsem kdy potkala. Zpočátku uvažoval o tom, že by nás zavřel do klece a vystavoval nás jako v zoo! Když jsi začal mluvit o phimu, byl poněkud zmatený. Ukázalo se pár obrazů, bohužel příliš nejasných. Ale přísahala bych, že má něco společného s pašováním. A pak tě jistě nepřekvapí, že ty diamanty mají pětinásobnou cenu a že chce Colsonovi pronajmout svou vlastní vilu za dvojnásobek, než je zde zvykem."
Dlouho leželi pod generátorem a dobíjeli svou energii.
V šest večer Crrill řekla: "Přišel kapitán. Právě se nás chystá upozornit vysílačkou. Ušetříme mu práci, ne?"
Tor otevřel vchod a spustil žebřík. Krátce nato Colson vešel do kabiny. Byl celý zpocený a rozpačitě podával Torovi svazek papírů.
"Udělal jsem vše podle vašeho přání, pane. Vila je asi sto kilometrů od astroportu a je úžasná. Bohužel i dost drahá, protože majitel ji původně ani nechtěl prodat. Zde je kupní smlouva, vaše bankovní karta a taky se mi podařilo získat poslední model helimobu. I v tomto případě jsem musel dát víc, protože se vyrábí výhradně pro armádu. Čeká vás před vilou."
"Úvěr na to stačil?"
"Ovšem, pane, zbývá vám ještě..."
Tor mávl rukou. "V tom případě jsem spokojen a zmíním se o vás prezidentovi. Dejte mi souřadnice domu, rovnou poletíme."
Colson dopadl na křeslo kopilota a otřel si čelo. Kalanovo chování mu vyhovovalo. Obával se, že vyslanec nebude s obchodem souhlasit.
Tor si prohlédl vilu a přidělil Colsonovi ten nejlepší pokoj.
"Spát můžete tady, kapitáne. My s ženou si vezmeme ten pokoj, co vede do zahrady, abychom měli blízko k lodi. Budeme do ní často chodit."
Vrátili se do velkého, honosně a nevkusně zařízeného salonu. Bylo patrné, že Galsovi chybí vkus a že chce jen vystavovat na odiv své bohatství.
"Na kolikátou hodinu jsme pozváni?"
"Na osmou, pane. I s cestou máte ještě hodinu čas."
"Jsme připraveni. U nás slavnostní oblečení neexistuje." Tor ukázal na bohatě zásobený bar. "Posluž te si, kapitáne. Zasloužíte si to."
Colson se nedal dvakrát pobízet. Všiml si staré láhve cinzana, které nevypadalo na syntetické, a nalil si pořádnou sklenici.
"Bojoval jste už se Xuly?" zeptala se ho Crrill.
"Třikrát, madam. Než mě povýšili na kapitána a převeleli na Měsíc, sloužil jsem na válečné lodi."
"A to jste přežil?"
"Měl jsem zatracený štěstí. První dvě bitvy byly jen potyčky mezi patrolami. Ještěři mají dobré stroje, ale nejsou o moc lepší než naše. V boji lodě proti lodi jsme zvítězili. Naposled to bylo u Siria. Ještěři přilétali ze všech stran, jako by nás tam čekali. Během několika minut jsme byli jediní. A velitel se v té chvíli rozhodl, že bude hrát vabank. Místo aby přešel do defenzivy, zaútočil, prorazil obklíčení a my proletěli a cestou jsme ještě zničili aspoň tři lodě."
"Možná jste neměli na palubě jediného narkomana," nadhodil Tor.
Colson se na okamžik zamyslel.
"To nevím, pane. Před bitvou se mi důstojník, co řídil palbu, zdál trošku divný a nereagoval hned na rozkaz. Náhodou jsem byl poblíž a vzal jsem to za něj. Vážně se tvářil divně a připadalo mi, že mi chce zabránit v palbě."
"A co jste udělal?"
Kapitán se usmál. "Trochu ho pošimral pěstí. Někdy se mi stane, že dost dobře neodhadnu sílu, takže mě už neobtěžoval. A pak šlo všechno ráz na ráz. Motory zabraly, velitel přešel na manuál a já pálil o sto šest."
"Takže váš úder pěstí zachránil loď," poznamenal Tor. "A teď si představte, co se asi dělo v jiných

lodích, když část posádky v rozhodujícím okamžiku neuposlechla rozkazu. Kdy jste vlastně absolvoval?"
"Před devíti lety, pane."
Tor jen pokýval hlavou. "Myslím, že vyrazíme, kapitáne."
***
Colson přistál s helimobem na ploché střeše obrovské rezidence prezidenta Společnosti pro galaktický průzkum.
Dostavilo se již padesát hostů a Gals se jim všem snažil představit kalské vyslance. Když pominula první vlna zvědavosti, zavedl hosty do rozlehlých salonů. Spatřili velkoadmirála Darfa ve společnosti velice půvabné a elegantní plavovlásky.
"Dovolte, abych vám představil svou choť Line, přímo umírala touhou, aby se s vámi mohla seznámit," řekl admirál.
Tor se lhostejně uklonil a podanou ruku očividně přehlédl.
Tento obyčej mu zřejmě není znám, pomyslela si Line.
Admirál měl na krku jakýsi kámen na zlatém řetízku.
"To je zvláštní šperk, pane admirále!" zajímala se Crrill.
"Suvenýr, madam. Přivezl jsem si ten kámen ze své první expedice na Regulus a nosím ho pro štěstí."
Tor a Crrill na zlomek sekundy zavřeli oči. Nikdo si toho mžiknutí ani nevšiml. Ve skutečnosti si vyměnili několik vět.
"To je vzrušující," pokračovala Crrill. "Musíte mi vyprávět, jak jste k tomu přívěsku přišel."
"To je dlouhá historie," bránil se Darf, "a nerad bych vás nudil."
Náhle admirál zavrávoral a Tor ho rychle zachytil, jinak by se byl skácel na zem. Uběhlo pár vteřin, než si Gals a Line uvědomili, že se s ním něco děje.
"Co je vám, pane admirále?" zeptala se Crrill.
Darf si přejel chvějící se rukou po čele.
"Asi závrať," řekl. "Už je to lepší. Poslední dobou jsem příliš pracoval."
"Jděte si na chvilku lehnout," doporučil mu Gals.
"Myslím, že to není třeba," zavrtěl hlavou admirál. "Ale i tak mě prosím omluvte."
Rozloučil se s oběma Kalany, ještě jednou se podíval na Crrill a v doprovodu své ženy odešel.
"Vaše excelence," usmál se Gals na Tóra, "to by nám nemělo pokazit večírek. Provedu vás po domě, ano?"
Zavedl je do hudebního salonku, potom jim ukázal ztemnělou místnost, kde se milovalo několik párů.
"Jsem rád, když si hosté trochu užijí," prohodil s chlípným úsměvem.
Narazili tam na Colsona, který si zrovna upravoval uniformu. Prudce zrudl. Ale Tor na něj jen spiklenecky zamrkal.
V dalším sále se hrál kulečník, kuželky, minigolf, a dokonce se tam provozovala elektronická střelba.
Colson pobaveně sáhl po pušce a namířil na postavy na obrazovce. Dosáhl vynikajícího skóre a přítomní mu zatleskali.
"Nechcete si to taky zkusit?" nabídl Gals Torovi. Doufal zřejmě, že se vyslanec ztrapní.
"Proč ne," odvětil Tor, "i když na Kalu si nemyslíme, že je to rozumná zábava."
Prohlédl si zbraň a opřel si ji o rameno. Rychle za sebou vyšlehlo deset záblesků a všechny zasáhly cíl.
Colson mu poblahopřál.
"Znal jsem na Akademii jednoho, co střílel stejně dobře jako vy. Vyřadili ho dva nebo tři roky přede mnou."
"To je zajímavé," poznamenal klidně Tor a odložil pušku. "Jak se jmenoval?"
"Myslím, že Tand. Pak jsem o něm už nikdy neslyšel."
"Půjdeme dál, ne?" přerušil ho Gals.
"Myslím, že to stačí. Vidím, že jste skvělý pán domu. Pokud vás teď mohu na chvíli vytrhnout ze společnosti, rád bych si s vámi promluvil obchodně."
Galse návrh evidentně potěšil a vedl je do své pracovny.
"Máte na prodej ještě nějaké diamanty?"
"To není důležité," mávl rukou Tor. "Slyšel jsem, že soustava Polárky je součástí Pozemské unie."

"Je to tak, ale museli jsme ji kvůli Xulům opustit."
"Je tam prý jakási planeta pozemského typu. Jmenuje se Edenie nebo tak nějak. Nevíte, jestli ji Xulové už obsadili?"
"O tom bych pochyboval," zachechtal se Colson. "Tam jsou takový mrchy, co..."
Gals po něm vztekle šlehl pohledem a Colsonovi zamrzla další slova v hrdle.
"A co by vás na Edenii zajímalo?" zeptal se prezident Společnosti.
"Vyslali jsme z Kalu automatické sondy a zjistili jsme, že je tam nerost, který by nás mohl zajímat."
Gals stiskl několik tlačítek a na obrazovce se okamžitě ukázaly údaje o Edenii.
"Jaký nerost? Naši prospektoři tam nic zvláštního neobjevili."
"Nazýváme jej narium a obsahuje jeden transuranový prvek, který vy neznáte a pro který nemáte použití."
Gals chvíli přemýšlel. Dostal se na neznámý terén a nevěděl, co by měl po cizincích žádat.
"Když to narium začnete těžit, hodláte je zpracovávat přímo na místě?"
"Možná."
"V tom případě bych vám mohl nabídnout automatizovanou továrnu. Stačí, když technikům dodáte bližší informace o tom kovu."
"Vynikající nápad," souhlasil Tor a Gals si pomyslel, že ti cizinci jsou pěkně naivní. I kdyby byla Země obsazena, ví o někom, kdo za toto tajemství hodně zaplatí.
"Ale než tuto dohodu uzavřeme, rád bych se setkal s někým, kdo na této planetě byl a zároveň se vyzná v galaktické biologii."
Gals se zamračil a v duchu proklínal toho pitomce Colsona.
"V tom případě byste se měl setkat s profesorem Tylerem, který pracuje v muzeu," řekl kapitán.
"Vzpomínám si, že před několika lety publikoval o Edenii nějaký článek."
Tentokrát už Colson zasáhl schválně. Pochopil, oč Galsovi jde, ale protože věděl, jak jsou kudlanky nebezpečné, nechtěl, aby Kalany podvedl.
Tor vstal.
"Budete-li mít zájem, můžeme v tomto hovoru pokračovat zítra. Musím si opatřit ještě nějaké informace," řekl se zvláštním úsměvem.
Gals jen stěží ovládal vztek. Neotesaně se zeptal: "A jak chcete platit? Když dodáte příliš mnoho diamantů, jejich kurz klesne. Budete si muset najít něco jiného."
Kálán nehnul ani brvou.
"To není problém. Všiml jsem si, že vaše lodě jsou dost pomalé, a mohu vám dodat plány nového motoru, který je stejně dobrý jako xulský."
"To by bylo mnohem užitečnější než ty vaše kamínky," neudržel se Colson.
Tora jeho podpora potěšila a usmál se. "Zdá se, že armádu by to zajímalo. A když nebudete mít zájem vy, určitě jej projeví vláda."
Gals by byl kapitána s chutí zaškrtil. Tomu blbovi stačily tři věty a zhatil všechno.
Vyprovodil hosty na střechu, kde nechali helimob. Tor počkal, až si Colson sedne k řízení, a potom Galsovi pošeptal:
"Než odletím, budu možná potřebovat větší množství phimu. Na nás nepůsobí, ale vím o planetě, kde by působit mohl, a my bychom se jí mohli zmocnit bez boje."
Gals namítl, že něco takového vůbec není možné, protože obchodování s phimem je na Zemi zakázáno.
"Uvažujte o tom," řekl jen Tor. "Vaší vládě by to nijak neublížilo, protože pak hned odletím, a kdo by podezříval všemocného ředitele neméně mocné Společnosti pro galaktický průzkum, že obchoduje s drogou? Mám ještě několik váčků drahokamů, které rád předám do vašich trezorů. Odlétám za dva dny. Rozmyslete si to."
Rychle si nastoupil do helimobu a dal Colsonovi pokyn ke startu.

4
Past

Colson se domníval, že jeho cestující podřimují, a tak mlčel. Ve skutečnosti si vyměňovali dojmy.
"To nebyl špatný nápad s tou drogou," poznamenala Crrill. "Mohla jsem tak zachytit jeho nejtajnější myšlenky. Měl jsi pravdu, skutečně řídí obchod s phimem. Znám už jména jeho hlavních kompliců a místo, kde drogu skladují."
"Ví, že ji dodávají Xulové?"
"Ovšem! Zpočátku si myslel, že je to jen obyčejná droga. A když vypukla válka, pokračoval v tom dál, protože se nedokázal zřeknout těch pohádkových zisků."
"Tím se nám jedna věc vysvětlila. Jakmile to bude možné, uvědomíme prezidenta."
"Ještě jednu maličkost, Tore. Víš, kam Xulové tu drogu dodávali před válkou?"
Tor si už odpověď v její mysli přečetl, ale nechal ji pokračovat.
"Na třetí planetu Regulu, kterou Gals jako její objevitel pravidelně navštěvoval!"
"A na co jsi přišla u Darfa? Proč jsi ho sondovala tak důkladně, že málem omdlel? Nechytit ho, svalil se na zem. Byl by z toho pěkný rozruch a mohli by nás podezřívat."
"Situace je mnohem vážnější, než jsme si mysleli, Tore. Prostě jsem chtěla získat najednou informace, které bychom jinak sháněli několik dní." Na chvíli se odmlčela.
"Už od prvního pohledu jsem v něm cítila silné nepřátelství. Jenže toho rána byl pouze zvědavý. Ustavičně myslel na rozkaz, který mu dali Xulové. Zajmout nás i s lodí a poslat nás na Alfu Centauri. Chtějí zjistit tajemství silového pole kolem Kalu. Ve vile na nás čeká komando. Jsou čtyři."
"A jak mohl admirál přijímat rozkazy od Xulů, když není pod vlivem phimu?"
"Tomu jsem se taky divila. A pak jsem si všimla toho zvláštního přívěsku. Lhal, když tvrdil, že si ho přivezl z první expedice. Není to žádný obyčejný kámen, ale maskovaný psychický zesilovač. Xulové jsou technicky mnohem dál, než si myslíme. Nemohou sice komunikovat telepaticky, ale vyvinuli tyto zesilovače, takže Darf může dostávat rozkazy přímo z Rigilu Centauri."
"Ale proč je poslouchá?"
"To všechno začalo na počátku války, v době bitvy o Pollux. Darf utekl v záchranném člunu a nepoškozenou loď ponechal svému osudu, Xulové ho zajali a dali mu na vybranou. Buď padne do zajetí jako ostatní, anebo se vrátí na Zemi jako zrádce. Darf příliš neváhal, protože Xulové mu po válce slíbili vedoucí místo. Takže ho v záchranném člunu pustili dál a vybavili ho tímto psychickým zesilovačem."
"Za takových podmínek nemůžou ti chudáci pozemšťané vyhrát jedinou bitvu," usmál se Tor. "Půlku flotily mají zdrogovanou a jejich vlastní admirál spolupracuje s nepřítelem."
"To ještě není všechno! Za tři dny bude zlomen poslední odpor. Xulové zaútočí podle obvyklého scénáře na Pluto. Admirál vydá flotile rozkaz, aby letěla ke Ganymedu. Xulové budou ukryti za Jupiterem a vrhnou se na flotilu ze všech stran."
"Kolik jich bude?"
"Necelá tisícovka lodí. Vyvolají v pozemských řadách takový zmatek, že snadno zvítězí. Co máš v úmyslu, Tore?"
"Musím chvíli přemýšlet, než se definitivně rozhodnu," odpověděl.
"Za dvě minuty přistáváme, pane," ozval se v té chvíli Colson.
Stroj lehce dosedl do zahrady mezi kosmickou loď a vilu. Sotva vystoupili, už je oslnilo světlo a zaslechli energický hlas: "Stát! Policejní prohlídka."
Přistoupili k nim tři muži a čtvrtý stál kousek opodál. V rukou se jim leskly termomety.
"Vy jste se snad zbláznili!" zařval Colson. "Jsou to vyslanci z Kalu!"
Víc už říct nestačil, protože dostal pažbou do hlavy, klesl na kolena a z čela mu crčela krev.
"Oč vám jde?" zeptal se s naprostým klidem Tor.
"Otevřete loď. Musíme se podívat dovnitř."
"Jsou to jen vykonavači a jsou narvaní phimem," informovala ho Crrill. "Ten vzadu ale něco ví. Podívám se do něj."
"Pospěš si a nešetři ho. A buď připravená, až dám znamení. Moc času nemáme."
Tor předstoupil před ony tři muže a snažil se získat čas.
"Na to nemáte právo. Sám prezident mi dal slovo."
Ten nejbližší namířil na Crrill. "Jestli okamžitě neposlechnete, tak ji spálím!"

V té chvíli jejich velitel zasténal a volnou rukou se chytil za hlavu. Crrill se mu nešetrně hrabala v mozku. Trojice se udiveně ohlédla. Colson se zoufale snažil vstát.
"Jdeme na to!" vydal povel Tor.
Oba Kalané soustředili svou energii na zásobníky dvou nejbližších útočníků. Přehřáté zbraně vybuchly a ožehly své majitele.
Colson se konečně probral. Vytáhl zbraň, a než stačil Tor zasáhnout, pokropil plamenem třetího útočníka. Poslední už neměl šanci. Sotva ho přestala bolet hlava, už viděl své tři pomocníky jako živé pochodně. Pudově zvedl zbraň, ale kapitán byl rychlejší.
Tor pomohl Colsonovi na nohy a vřele mu poděkoval.
"Nebýt vás, bylo po nás. A navíc jim naštěstí ty zbraně vybuchly. Asi byly nějak vadné."
Kapitán byl ještě trochu mimo, a tak přikývl. Nechal se odvést na ošetřovnou, kterou byla vila vybavena.
"Musím podat hlášení," mumlal.
"Ovšem, ovšem, ale nejdřív se musíte dát do pořádku. My se vrátíme do lodi, kde budeme před dalším případným útokem v bezpečí."

5
Muzeum

Druhý den před polednem vystoupili Kalané z lodi a našli Colsona u baru. Rána na čele se mu už zajizvovala, ale tvářil se ustaraně.
"Ohlásil jsem noční incident panu prezidentovi. Mám vám vyjádřit jeho hluboké politování. Bylo zahájeno vyšetřování, ale smrt útočníků je ztěžuje. Policie si to nedokáže vysvětlit a domnívá se, že to byl čin nějakých šílenců. Máme zvýšit bezpečnostní opatření?"
"Podle mě to nemá cenu, kapitáne. Jste ten nejlepší tělesný strážce," usmála se Crrill. "Všechno dobře dopadlo, tak proč se tváříte tak zničeně?"
"Špatné zprávy, madam," vzdychl Colson. "U Pluta se ukázali Xulové a zřejmě brzy zaútočí." Kálané na sebe rychle pohlédli, ale neřekli nic. "Můžete nám rychle zařídit setkání s profesorem Tylerem?"
"Už se stalo, pane. Přijme vás v muzeu, kdykoli budete chtít."
"Nenecháme ho tedy čekat. Rovnou vyrazíme." Helimob přeletěl větší část města a přistál před budovou muzea. Ředitel je už očekával. Za deset let hodně zestárl a vlasy mu prokvetly.
"Kapitán mi říkal, že se zajímáte o faunu na Edenii. Připravil jsem pro vás několik filmů," řekl na uvítanou. Během půlhodiny jim ukázal kudlanky a vysvětlil jejich nebezpečnost.
"Pokud uvažujete o těžbě, pak bych vám doporučoval roboty. Než na Edenii přistáli lidé, kudlanek tolik nebylo, protože pro vývoj larev mohli využít jen těch pár antilop. Příchod nových obětí, nejdříve kolonistů a potom trestanců, jim umožnil rychlejší rozmnožování. Budeme muset počkat pár desítek let, než se jejich počet zase sníží. Už jsem svého času navrhoval prezidentovi, že odchytíme pár antilop, převezeme je na Zemi a zbytek vyhladíme. Kudlanky by se nemohly tolik rozmnožovat a brzy by zašly."
Crrill se při pohledu na netvory tvářila zděšeně, ale Tor nehnul ani brvou. Blahopřál Tylerovi k úspěšné práci.
"Máte to výborně zpracované. To jste musel na Edenii strávit celé měsíce, že?"
"Pouze pět dní, ale měl jsem to štěstí, že jsem se tam setkal s výjimečným vězněm, který nejenže mi několikrát zachránil život, ale řekl mi o těch netvorech všechno."
Tor projevil zájem a ředitel pokračoval: "Když jsem předal hlášení minulému prezidentovi, žádal jsem, aby onen člověk dostal milost, a domníval jsem se, že jsem uspěl. Jenže ten potrestaný byl bývalý voják, a tak se k tomu musela vyjádřit i armáda. Ta něco takového rezolutně zamítla, a třebaže jsem několikrát naléhal, nebylo to nic platné."
Tyler chvíli listoval v tlustém spisu a vytáhl dopis: Vzhledem k provinění odsouzeného (obchodování s phimem) nemůžeme souhlasit s žádostí o prezidentskou milost. Litujeme a zůstáváme s pozdravem. V zastoupení velkoadmirála plukovník Darf.
"Když byl tábor na Edenii zrušen, vězně rozdělili do různých zařízení podle jejich schopností. Okamžitě jsem reklamoval Eda Tanda, chtěl jsem ho zde v muzeu. Doufal jsem, že mu pomůžu dokázat jeho

nevinu. A dozvěděl jsem se, že je nezvěstný. Ale stejně se mi nechce věřit, že by se dal nějakou kudlankou překvapit. Věřím, že se jednoho dne vrátí a že mu budu moct poděkovat."
Tor prudce vstal.
"Děkuji za informace, pane řediteli. Teď už vím, co dělat dál."
Ředitel muzea se nikdy nedozvěděl, že během necelé hodiny zachránil Zemi.
Kalané se vrátili rovnou na loď a zůstali v ní až do večera k nesmírné Colsonově úlevě, kterému se tak zjednodušila práce, a k velké rozmrzelosti muže, který nepřetržitě sledoval vilu dalekohledem.
Když kapitán končil s osamělou večeří, Kalané vešli do salonu.
"Jaké jsou poslední zprávy z Pluta, kapitáne?"
"Upřímně řečeno velice špatné. Ještěrů je tam stále víc. Naše flotila se shromažďuje a vyrazí zítra ráno."
"Tak brzy?" podivila se Crrill.
"Zpočátku byl útok plánován na pozítří, ale velkoadmirál vše o dvanáct hodin uspíšil. Štve mě, že musím být tady, zatímco druzí budou bojovat."
"Možná i tady tak trochu pomůžete," usmál se Tor. "Můžete se spojit s prezidentem?"
"V naléhavém případě ano."
"Mohl byste mu v tom případě sdělit, že jsem se rozhodl vrátit se na Kal zítra odpoledne a že by mi bylo ctí, kdyby mě mohl navštívit v této vile zítra v deset hodin? Pokud by váhal nebo chtěl za sebe poslat nějakého zástupce, tak mu řekněte, že mu musím sdělit něco závažného o obchodu s phimem a že to chci sdělit jedině jemu."
Kapitán odešel navázat spojení a Tor zatím zavolal velkoadmirálovi. Hovor převzala jeho paní. Kalan jí sdělil, že hodlá odletět, ale před odletem by se s nimi ještě rád rozloučil. Pozval je rovněž na druhý den dopoledne.
"Rád bych předal skromný suvenýr z naší planety té nejkrásnější pozemšťance, kterou jsem kdy viděl," pravil galantně.
Přijala kompliment s úsměvem, a dokonce mu dala číslo, na kterém může zastihnout manžela. Darf byl údajně přetížený prací a nebyl tak dobře naložený. Přesto slíbil, že se dostaví. S Galsem problémy nebyly, dobře věděl, že jde o velký obchod s drogou. Nebude to snadné jednání, říkal si, ale jestli ten cizinec chce své zboží, pak musí dobře zaplatit. Už viděl, jak mu do trezoru přibudou další diamanty.
"Prezident přiletí zítra v deset. Bohužel se může zdržet jen chvíli, protože v této kritické situaci..."
"To je v pořádku, kapitáne, děkuji," řekl Tor. "Počítám s vámi zítra od devíti. Takže my se vrátíme na loď."
"Doprovodím vás," řekl Colson a poklepal na pažbu termometu. Stále mu vrtalo hlavou, kdo mohl dát příkaz k likvidaci mimozemšťanů. Policejnímu vysvětlení příliš nevěřil.
Crrill na okamžik zavřela oči. Kapitán otevřel dveře a chystal se vyjít jako první. Mladá žena ho však prudce strhla zpět. Žhavý paprsek mu jen ožehl vlasy. Tor zabouchl dveře a Colson se s obdivem zahleděl na Crrill.
"No tohle! Jak jste věděla, že po nás budou střílet?"
"To vám vysvětlíme později," řekl Tor. "Půjčil byste mi zbraň?"
Colson mu celý zmatený předal termomet. Tor přistoupil k oknu a zeptal se Crrill: "Kolik jich je?"
"Čtyři jako včera. Ten nejbližší je za tím keřem vpravo."
Tor stiskl spoušť. Ozval se řev a potom vyšlehl prudký oheň.
"Teď vlevo. Tam, to je ono..."
Nocí zazněl další výkřik a po něm ještě dva.
Tor klidně vrátil zbraň kapitánovi.
"Pro dnešek je pokoj, už můžeme vyjít. Buďte tak laskav a zlikvidujte všechny stopy po boji. A nikam nic nehlaste, chci mít dnes večer už klid."
"Kdo vlastně jste?" zakoktal Colson. "Včera termomety samy od sebe vybuchovaly a dneska střílíte jen tak poslepu. To máte v hlavě radar?"
"Však víte, že jsme trochu jiní než vy," vyhnul se Tor přímé odpovědi. "Vnímáme infračervené paprsky, takže vidíme i v noci."
Colson jeho vysvětlení přijal a usmál se: "To už je lepší. Docela by mě otrávilo, kdybyste byli jen nějací

obyčejní roboti."

6
Odhalení

Ve tři čtvrtě na deset vešli Tor a Crrill do salonu. Usmívali se a Colsona by ani ve snu nenapadlo, že celou noc tvrdě pracovali.
Jako první se dostavil Gals. Tor ho přátelsky přivítal.
"Jsem ochoten jednat o jakémkoli zajímavém obchodě. Určitě se dohodneme."
"O tom vůbec nepochybuji," odvětil s naprostou vážností Tor.
Mezitím už přiletěl velkoadmirál s chotí.
"Takže vy nás už opouštíte," konstatoval zklamaně.
"Ano. Nejsem bojovník jako vy, ale představitel zásadně mírumilovné rasy, který přijel jen obchodovat. Obávám se výsledku nastávající bitvy. Proto bych rád vyrazil s vaší flotilou. Mohla by mi poskytnout ochranu, dokud nepřejdu do subprostoru?"
Taková slova se Colsonovi nelíbila. Oba Kalany si oblíbil a byl zklamaný, že nejsou statečnější. Přitom mu Tor připadal jako dost drsný chlapík a jeho družka projevila neuvěřitelnou chladnokrevnost při obou přepadeních.
"Pokud si to přejete, doprovodíme vás, ale musíte nám dát souřadnice místa, kde hodláte přejít do subrostoru," odpověděl admirál a doufal, že jim s pomocí Xulů přichystá léčku. Tím napraví nepochopitelné selhání svých lidí. Určitě za to může tenhle zatracený kapitánek. Pošle ho do první linie.
"Ale samozřejmě," odpověděl důvěřivě Tor.
"Přichází pan prezident," ohlásil v té chvíli Colson.
Za dva dny se Mekkel hodně změnil. Rysy měl ještě ztrhanější než při posledním setkání a v očích podivný lesk. Crrill hned pochopila, co se stalo. Upozornila telepaticky Tóra. Ten se obrátil k hostům a ona hned vedla prezidenta do pracovny.
"Kapitáne, buďte tak laskav a dělejte panu Galsovi společnost," požádal Tor Colsona, "a já zatím předám admirálovi a jeho paní dárek."
Colson se zašklebil, protože Gals mu nebyl dvakrát sympatický a mnohem radši by mu dal jednu do zubů.
Tor zašel do svého pokoje a přinesl odtud podivnou sošku vyřezanou z jakési modré průhledné hmoty.
"Ta je krásná!" zaradovala se Line.
"Jen si ji prohlédněte zblízka," poradil jí Tor.
Admirál s chotí se upřeně zadívali na sošku, která náhle vypadala mnohem modřejší. Darf se od ní snažil odvrátit zrak, ale jakási síla mu v tom bránila. V posledním vzepětí vůle se pokoušel sošku rozbít, ruce mu však vypověděly poslušnost. Klesla mu víčka a tvrdě usnul.
Tor ho uložil vedle Line, která podlehla o něco dříve. Sošku jim nechal ležet mezi hlavami. Ve skutečnosti šlo o induktor spánku, který Crrill v noci vyrobila speciálně pro admirála.
Crrill zavřela dveře pracovny. Když s prezidentem osaměla, zeptala se přímo.
"Kdy jste vzal phim, pane prezidente?"
Mekkel sebou trhl, ale nevymlouval se.
"Nevím," zašeptal. "Patrně mi ho podal někdo z mého okolí. Teprve včera jsem si začal uvědomovat jeho účinky. Proč mi ho dali?"
"To není tak těžké uhodnout. Xulové zničí vaši poslední flotilu zítra a doufají, že se co nejdříve vylodí na Zemi. Chtějí se vyhnout dalším bojům, které vedou jen k hmotným škodám, proto z vás chtějí udělat robota bez vůle, který přistoupí na bezpodmínečnou kapitulaci. Tak jim padne do rukou netknutý průmysl. To kvůli němu nebombardovali Zemi jako jiné, méně bohaté planety."
"Uvažoval jsem podobně. Ale to jim nevyjde, já jim to překazím. Jakmile flotila odletí, vezmu si život. Co mi chce říct váš manžel?"
Crrill neodpověděla. Nalila do sklenice vodu a do ní vhodila jakýsi bílý prášek.
"Vypijte to!" nařídila mu.

Mekkel zpočátku váhal, pak pokrčil rameny a obrátil sklenici do sebe. Zmocnila se ho závrať a klesl do křesla, které mu mladá žena rychle přistrčila. Viděl tmu a jakési pruhy.
Když se konečně vzpamatoval, skláněla se nad ním Crrill a usmívala se.
"Co se mi stalo?"
"Jste z toho venku, pane prezidente. Dala jsem vám antidotum. Zbavilo vás účinků drogy a navíc budete proti ní minimálně rok imunní."
Mekkel vyskočil z křesla, jako když ho píchne.
"Vy tedy máte protijed!"
"Ano."
"Proč jste mi to neřekli dřív?"
"Teprve teď přišla ta vhodná chvíle," odpověděla vyhýbavě. "Naši vědci provedli analýzu phimu. Jeho složení není o moc složitější než u jiných drog. Phim je totiž ve skutečnosti něco jako virus. Váže se na určité buňky mozkové kůry a narušuje buněčný metabolismus. Tím vznikají ony halucinace a poslušné plnění příkazů Xulů. Jakmile je infekce dostatečná, virus přinutí jádro mozkové kůry, aby pracovalo pro něj a vytvořilo identický virus. Tím se vysvětluje, že postižený je stále intoxikován a že směřuje už jen k smrti, třebaže drogu už nikdy nevezme."
"A vy jste našli lék?"
"Ano. Rovněž se váže na mozkové buňky a neutralizuje viry, které tam již jsou nebo které vznikají."
"Uměli bychom jej vyrábět i my?"
"Vzorec je dost složitý, ale vysvětlíme vašim vědcům, jak je třeba postupovat."
V té chvíli vešel do pracovny Tor. Prezident mu chtěl poděkovat, ale Tor mu podával jakýsi papírek.
"Než se začne s léčbou, je třeba zlikvidovat zdroj nákazy. Tady máte jména hlavních obchodníků s phimem a místo, kde jej skladují. A nyní vám představím hlavního pozemského šéfa."
Gals prezidenta familiárně pozdravil. Považoval se za skoro stejně mocného jako on, ale určitě mnohem bohatšího.
"Tak to je hlavní mozek obchodu s phimem," prohlásil Tor.
Oba muži ztuhli překvapením.
"Tohle je žertování poněkud pokleslého typu," pravil nejistě Gals.
"Pane prezidente, nařiďte několika spolehlivým mužům," pokračoval Tor, "aby okamžitě zatkli tyto osoby: Argylla, Robertsona, Duchesna, Erba, Bordegha a další na seznamu."
Při vyslovení každého jména Gals bledl stále víc a čelo se mu orosilo potem.
"Nemáte jediný důkaz!" zařval.
Tor jen pokrčil rameny a prohodil k Mekkelovi: "Dejte ho pod psychosondu. Pak uvidíte, kdo má pravdu."
"Na to nemáte právo!" protestoval Gals.
"A pokud jsem měl pravdu, získáte důkaz, který vám chybí," pokračoval Tor. "Pokud ne, můžete se mu omluvit. I kdyby se musel zotavovat několik týdnů, na výsledku nadcházející bitvy to stejně nic nezmění. Země se bez takových individuí klidně obejde."
Colson sledoval scénu mlčky. Natolik důvěřoval svým přátelům z Kalu, že ani v nejmenším nepochyboval.
"Sonda bude možná zbytečná," zabručel.
Levicí popadl Galse za klopy a pravicí mu vyťal takovou facku, až mu rozsekl ret. Ředitele Společnosti to zaskočilo, chtěl protestovat, ale facka nebyla zdaleka poslední a k řeči se už nedostal.
"Dost! Dost!" křičel a z úst a nosu se mu valila krev.
Prezident by byl rád zasáhl, ale nakonec raději počkal.
Colson byl pěkně rozjetý a cloumal svou obětí. "Poslouchej dobře, prevíte!" řval. "Jsem přesvědčenej, že v ty droze máš prsty! Jestli to nevyklopíš, tak ti zpřelámu jednu kost po druhý. Na palici ti nesáhnu, to ne, na tu ti nasaděj psychosondu!"
Gals nebyl zvyklý na fyzickou bolest a v té chvíli nepochyboval o tom, že ten barbar svůj slib splní. Musí především získat čas a později mu to vrátí.
"Ano," přiznal se vztekle, "to já zorganizoval obchod s phimem. Zítra, nejpozději pozítří, tady už budou

vládnout Xulové. Já na tom budu pořád stejně, ale z vás se stanou otroci!"
Mekkel se zhnuseně odvrátil.
"Měl jste pravdu," vzdychl si. "Hned dám zatknout jeho komplice."
"Ono je to bohužel mnohem vážnější," řekl Tor. "Nejdřív je však třeba Galse zajistit, aby nám ještě neutekl. Colsone, buďte tak laskav a odveďte ho na mou loď do kabiny D. Až budete odcházet, nezapomeňte za sebou zamknout."
"Rozkaz, pane," řekl řízně kapitán a strčil do Galse tak nešetrně, že dojel ke dveřím po břichu. Vytáhl pistoli a upozornil ho:
"Kdyby ses o něco pokoušel, tak ti s potěšením upálím nohy a tví xulští přátelé najdou jenom mrzáčka na vozejčku."
Jakmile opustili místnost, Mekkel se prudce obrátil na Tóra. "Jakou katastrofu jste mi chtěl ještě oznámit?" zeptal se s obavami.
Tor ho zavedl do místnosti, kde spal admirál s chotí. Ukázal na kamínek na jeho krku, strhl ho z řetízku a rozšlápl. V drti se ukázaly drátky. Prezident se sehnul a zmateně si tu změť prohlížel.
"A co má být tohle?"
Crrill mu vysvětlila, oč jde. Mezitím se vrátil Colson a nechápavě na ně zíral.
"Takže vy jste telepati," zabručel prezident.
"Kdyby jen to!" zvolal kapitán. "Vidí i na dálku a dokážou, aby pistole explodovaly v rukou!"
Crrill se na něj usmála a kapitán zmlkl.
"Co mám dělat?" zeptal se prezident. "Flotila se připravuje ke startu a Xulové ji očekávají. Když flotila nedorazí na očekávané místo, Xulové pochopí, že jejich člověk byl odhalen, a zaútočí na Zemi. A našich pět set lodí se zdrogovanou posádkou jim stejně nedokáže dlouho odolávat. Přišli jste bohužel příliš pozdě."
"Zbývá nám ještě naděje, ale musíme ihned na mys Canaveral, kde se flotila připravuje."
"Dám vědět..."
"Hlavně to ne!" vykřikl Tor. "Nevíme, jestli nerozdali ještě víc psychických zesilovačů. Tohle musí zůstat v naprosté tajnosti."
Mekkel už neměl stání. "Vyrazíme hned."
Tor požádal Colsona, aby mu pomohl s oběma těly. Colson se hnal k admirálovi, protože usoudil, že bude těžší, ale Tor mu řekl: "Popadněte tu ženskou a zavřete ji s Galsem. Jsou to ostatně dávní přátelé. Já se postarám o admirála. Čeká ho ještě jedno překvapení."

7
Bitva u Ganymeda

Prezidentův přílet vyvolal na základně vzrušení. Přivítal ho náčelník generálního štábu Patterson. Mekkel suše vyslechl hlášení.
"Za půl hodiny svolávám poradu velitelů lodí. Připravte v důstojnické jídelně nápoje pro všechny."
Potom s Kalany a Colsonem zamířili do operačního sálu. Mlčky si prohlížel operační plány a dal si všechno vysvětlit. Kalané se drželi taktně vzadu a Crrill zatím sondovala mozky. Více než polovina důstojníků byla pod vlivem phimu, ale žádný z nich neměl psychický zesilovač. Dostavil se zpocený a udýchaný Patterson. "Velitelé vás očekávají, pane prezidente." Mekkel přistoupil ke Crrill, a než se stačil zeptat, odpověděla mu: "Ne, Patterson pod drogou není."
Prezident pak náčelníkovi štábu přikázal, aby dal pečlivě střežit budovu, v níž se bude konat porada. Nikdo další už do ní nesmí vstoupit.
Když vešel do jídelny, důstojníci se postavili do pozoru. Kalané zatím přistoupili ke stolu, kde bylo připraveno pohoštění.
"Nejdříve si všichni vypijeme skleničku," pravil prezident, když se dveře zavřely.
Muži se nahrnuli ke stolu a Kálané je jako dobrovolní barmani ochotně obsloužili.
Prezident zvedl skleničku a pronesl přípitek: "Na vítězství!" A obrátil obsah do sebe.
Důstojníci rovněž a vypukl zmatek. Polovina jich dostala závrať a někteří se dokonce svalili na zem.

Když se vzpamatovali, prezident jim vysvětlil, že právě dostali lék proti phimu.
"Je to ještě supertajný výrobek. Naši kalští přátelé vám pak vydají prášky pro vaše posádky. Rozpustíte je v nějakém nápoji a dáte ho svým mužům bez jakéhokoli upozornění. Dohlédnete na to, aby to vypili. Ještěři se tak nedozví, že phim už na vás neúčinkuje. Nadcházející bitva je pro Zemi rozhodující. Je nás méně než nepřátel, ale poprvé budete bojovat jako rovní s rovnými a bez zrádců!"
Muži odměnili prezidentův krátký proslov potleskem.
"Poletím s vámi lodí našich přátel. Směrnice budou na kanálu 357. Rozkazy budete přijímat pouze ode mě nebo od plukovníka Colsona, kterého tímto jmenuji náčelníkem mimořádného štábu. Skončil jsem, pánové. Vraťte se na své lodě a nemluvte s nikým z pozemního personálu. Start je v osmnáct nula nula."
Jakmile důstojníci odešli, Crrill s úsměvem přistoupila ke Colsonovi.
"Gratuluji, pane plukovníku."
Colson se ještě nevzpamatoval z překvapení a jen rozpačitě potřásl hlavou. "Za to povýšení vděčím jedině vám!"
"To neříkejte. Tor se nechtěl plést do pozemských záležitostí. Ale vaše chování změnilo jeho názor."
Prezident si zavolal Pattersona a podal mu papír.
"Letím s eskadrou, ale můj odlet se musí utajit. Přerušte všechna spojení základny s okolním světem. Seberte spolehlivé muže a zatkněte tato individua. Jsou to hlavní překupníci phimu. Zničte zásoby a zavřete zatčené na tajném místě. Vyřídíme si to, až se vrátím. Jste odpovědný za úspěch této operace, která se musí rovněž utajit."
Patterson byl tak překvapený, že jen přikývl.
V osmnáct nula nula lodě odstartovaly.
"Jak si to představujete dál?" zeptal se prezident Tóra.
"Xulové na nás podle dohody s Darfem čekají v sektoru Ganymeda. Nesmíme je proto zklamat, jinak nepůjdou do boje. Naším cílem není je pouze odrazit, ale uštědřit jim takovou porážku, ze které se už nevzpamatují."
"Mám obavy, že když dál poletíme v tomto kurzu, padneme do pasti," namítl Mekkel.
Tor se zamyslel. "A proto poletíme sami. Nařídíte flotile, aby se rozdělila na dvě části, které obletí Jupiter a vpadnou Xulům do zad."
"Ale Xulové uvidí přilétat pouze jedinou loď a..."
Kálán se jen usmál.
"Budou si myslet, že nás jsou stovky. Jeden náš fyzik, jmenuje se Wef, si vymyslel takovou hračičku. Je to vysílač zvláštních vln, které budou interferovat s xulskými lokátory a vzbudí dojem, že naše loď je uprostřed formace stovky lodí."
"Budete sami proti celé xulské flotile! Ne, nedovolím, abyste dělali návnadu, když nejste ani ozbrojeni!"
"S tím si nedělejte starosti, pane prezidente," vstoupila do hovoru Crrill. "Máme něco mnohem lepšího než jaderné střely!"
Mekkel, napůl přesvědčen, s plánem souhlasil a spojil se s flotilou. Vydal rozkazy a dodal: "V případě, že by naše loď zmizela, velení přebírá nejstarší důstojník každé skupiny. Až do konce bitvy nepřijmete jediný rozkaz ze Země."
Brzy kalská loď letěla sama a Tor zapnul Wefův přístroj. Na obrazovkách se rozsvítily stovky bodů.
"Plukovníku," požádal Tor Colsona, "došel byste laskavě pro pana velkoadmirála? Zavřel jsem ho do kabiny C."
Colson přivlekl ještě spícího Darfa a složil ho do křesla kopilota. Crrill mu píchla nitrožilní injekci.
"Co se děje?" zamumlal admirál.
"Jenom malá nevolnost, lékaři nám doporučili, abychom vás nechali vyspat," řekl Tor. "A protože pan prezident se chtěl zúčastnit bitvy, letěli jsme s vaší flotilou a domnívali jsme se, že nejlépe bude vzít vás s sebou, abyste mohl vydávat příslušné rozkazy. Máte k dispozici veškeré naše komunikační prostředky."
Darf se podíval na obrazovky a na simulátor trasy.
"Brzy budeme v sektoru Ganymeda," informoval ho ochotně Tor.
Admirál si automaticky sáhl na krk a přívěšek nenahmatal.
"Promiňte," řekla jakoby mimochodem Crrill. "Když jsme vás přenášeli, řetízek se přetrhl, a tak jsem ho

pro jistotu předala vaší paní, která nás doprovázela na astroport. Aby se nějak neztratil. Slíbila, že ho dá spravit."
Darf jen zasténal. Nervózně si otřel čelo a bázlivě se podíval na obrazovky. Nemohl dát Xulům jako obyčejně zprávu, aby neútočili na loď, na které se nachází.
"Obraťte to! Rychle! Za pár minut je pozdě. Ještěři zaútočí!"
"A jak to víte?" zeptal se suše prezident. "Jste s nimi snad ve spojení?"
Admirál padl do křesla a uvědomil si, že se prozradil.
"Plukovníku Colsone," nařídil Mekkel, "můžete admirála dovést do jeho kabiny. Tam si počká na rozsudek."
Colson tvrdě popadl admirála za rameno. Darf se mu chtěl vymanit, jeho brada se však střetla s obrovskou pěstí a hned nato ztratil vědomí.
"Teď už ho můžete zavřít k ostatním, ať aspoň ušetříme místo," řekl Tor.
Uplynulo několik minut a napětí neustále stoupalo.
"Tamhle jsou!" vykřikl Colson.
Náhle je ze všech stran obklíčil nepřítel a vzápětí zaútočil. Tor jen klidně stiskl tlačítko. Jejich loď se teď doslova utápěla v rudé záři. Wef na ní totiž instaloval čtyřiadvacet zdokonalených superlaserů propojených s automatickým palebným radarem.
Co salva, to čtyřiadvacet zničených lodí. Xulové přes těžké ztráty pokračovali v útoku. Polovina flotily se přiblížila na dostřel a odpálila jaderné střely.
"Tohle je konec," řekl bledý Colson. "Ty nikdy nezastavíte."
Tor stiskl jiné tlačítko. "Teď se dívejte."
Střely se najednou začaly všelijak křížit, jako by nemohly najít cíl, a nakonec si je přitáhl Jupiter. Přesto asi dvacet dál pokračovalo v letu.
"Klid," řekla Crrill Colsonovi. "To ještě není všechno." Plukovník nespouštěl oči z obrazovky. Střely se blížily značnou rychlostí a měl pocit, že s nimi se blíží i jeho konec. Náhle jako by narazily na neviditelnou překážku, vybuchly a lodi neublížily.
"Co se to stalo?" divil se a otřel si čelo.
"Říkali jsme vám přece, že jsme svou planetu obklopili silovým polem. Wef nám zhotovil přístroj, který vytváří stejné pole kolem lodi."
Lasery zatím pokračovaly ve střelbě. Zbývala už jen necelá stovka nepřátelských lodí. Na nepříteli byl patrný jistý zmatek.
"Brzy se dají na ústup," poznamenal Tor. "Teď by měli zaútočit vaši."
Prezident vydal rozkazy a pozemské lodě se vrhly na zbývající Xuly. Bitva byla jen krátká. Pozemšťané likvidovali jednu loď za druhou a brzy nezbyla ve sluneční soustavě jediná nepřátelská loď.
Teď už mohl být vydán rozkaz k návratu. Poprvé se vraceli bez jediné ztráty.
Mekkel si zdříml, Tor přepnul na automatického pilota a požádal Colsona, aby hlídal obrazovky. Sám přešel do kabiny D.
"Gals, Darf a Line na jedné lodi," řekl. "To by ve vás mělo vzbudit jisté vzpomínky, ne? Je to jako před deseti lety. Jenže někdo na téhle schůzce bývalé posádky Betelgeuze chybí."
"Ed Tand," zabručel admirál.
"Možná není tak daleko," poznamenal Tor.
První pochopila Line.
"Ede, to jsi určitě ty!" vykřikla a chtěla se mu vrhnout do náruče.
Tor ji odstrčil a ona klesla s nářkem k zemi.
"To není možné," zakoktal Darf. "Podle analýz nejste pozemšťan."
"Máte určitě pravdu, mám kalské tělo, ale v něm duši Eda Tanda."
Udiveně na něj pohlédli.
"Vaše past sklapla," vysvětloval. "Odsoudili mě na doživotí na Edenii. O tom, co jsem tam zkusil, mluvit nebudu. Odvezla mě odtamtud kalská loď. S Kalany jsem porazil Xuly a ve chvíli vítězství jsem dostal plný zásah termometem."
"Takový žár nikdo nepřežije," namítl Gals.

"To ne, ale právě v té chvíli zasáhl osud. Xulové stříleli dost nízko a mozek mi neshořel. Neměl však kyslík a nemohl přežít déle než tři minuty. Crrill dokázala skutečný zázrak. Pouze svou vůlí zařídila jeho dostatečné okysličování. A Oxp potom dostal geniální nápad."
Tor se odmlčel a po chvíli pokračoval:
"Střela z poslední xulské lodě přinesla smrt řadě Kalanů. Oxp vybral jedno skoro neporušené tělo a oživil je. Smrt si samozřejmě vybrala svou daň a mozek už nefungoval. A tak můj mozek přenesl do tohoto těla."
"Transplantoval," poznamenal Darf.
Tor zavrtěl hlavou. "To nešlo. Jsme přece jen rozdílní. Přenesli obsah každičkého neuronu a vtiskli ho do prázdné buňky kalského mozku. A uvědomte si, že my lidé jich máme miliony, třebaže nejsme tak vyvinutí jako Kalané. Pracovaly na tom tisíce Kalanů několik týdnů! Když jsem se probral, musel jsem si několik měsíců zvykat na nové tělo a na jeho nové možnosti. Pro Kalany jsem pořád ještě dítě, ale každý den získávám nové znalosti."
V kabině zavládlo tíživé ticho.
"To vše pouze posílilo mou touhu po pomstě," pokračoval Tor. "Kalané nenávist neznají. Ale respektují mé přesvědčení. Proto mi postavili tuto loď, která sama dokázala zničit xulskou flotilu."
Tato věta zbavila vězně poslední naděje. Jejich spojenci jim už nepomohou!
"Vrátil jsem se jen proto, abych vás potrestal. A chtěl jsem sledovat konec Země, kterou jsem nenáviděl s vámi."
"A proč jste změnil názor?" zeptal se ironicky Gals.
"Díky jednomu kapitánovi a starému profesorovi. Ti mě přesvědčili o tom, že ještě existují slušní lidé."
Tor položil ruku na kliku a dodal: "Za pár hodin přistaneme a já vás předám vašim spoluobčanům. Vím, že jejich soud bude nemilosrdný. Ale chtěl bych, abyste si uvědomili, že jste si to způsobili sami svým prvním zločinem. Když jste zradili důvěru mladého a naivního poručíka, který věřil v přátelství a v lásku jedné ženy."
Line se k němu vrhla.
"Ede! Zachraň mě! Nikdy jsem nemilovala nikoho jiného než tebe! Já za nic nemůžu!"
Rysy mu ztvrdly. "To nemá cenu, Line. Dobře vím, že ten phim jsi mi podstrčila do kabiny ty. A nezapomeň, že jsem teď telepat, sice ne tak dobrý jako Crrill, ale dokážu ti číst v mysli."
Opustil místnost. Crrill na něj čekala na chodbě a podala mu ruku.
"Je po všem," zašeptal. "Co nejdřív se vrátíme na Kal."

8
Sbohem, Země!

Nazítří po památné bitvě u Ganymeda se prezident s Colsonem dostavili do Torovy vily. Mekkel vypadal dost rozrušeně.
"Právě jsem se od plukovníka dozvěděl, že chcete dnes večer odletět!"
"Přesně tak," odpověděl Tor. "Naše poslání skončilo a chceme domů."
"Ale to nejde!" vykřikl Mekkel. "Nedokončili jste své dílo! Musíme vyléčit miliony pozemšťanů, a hlavně se připravit na další útoky Xulů."
Tor zůstal neoblomný.
"To není naše věc. Už po staletí si Kalané nedovolují zasahovat do galaktických záležitostí. Tohle byla výjimka."
Mekkel chtěl protestovat, ale Tor pokračoval: "Jako projev vděčnosti za pomoc, kterou jim kdysi poskytl jeden pozemšťan, a z čistého humanismu jsou mí druzi ochotni pomoci zase vám a vydat vám tajemství antidota."
Podal prezidentovi spis.
"Je to formulováno tak, aby tomu vaši vědci porozuměli. Výroba se může spustit velice brzy."
"Hned dneska vydám pokyny a všichni lidé se podrobí léčbě, aby se taková tragédie už nemohla opakovat."

Tor sáhl po dalším svazku papírů.
"Válka s Xuly bude dlouhá a těžká. Musíte dobýt zpět všechny soustavy, které jste kolonizovali. Bohužel nemohu vaše lodě vybavit ochranným polem, které je specificky kalské, ale nabízím vám dva dary. Zaprvé plán xulského pohonu. Vaši inženýři ho určitě dokážou přizpůsobit pro vaše lodě."
Prezident dokumentaci převzal a strčil ji do rukou Colsonovi.
"Dále," pokračoval Tor a podal mu starou koženou aktovku, "vám tady předávám práci jednoho pozemského vědce. Jsou to plány Solnikovova superlaseru, kterým je vybavena moje loď. Sám jste viděl, jak je účinný. Mohli jste ho mít už na samém počátku války, kdyby Solnikova nezavraždili!"
Krátce vysvětlil konflikt vynálezce se Společností pro galaktický průzkum a nespravedlivé obvinění Abeho Rafa. Pouze pomlčel o tom, jak se mu dokumentace dostala do rukou.
"Aby se něco takového už neopakovalo, doporučuji vám rozpustit Společnost a převést ji pod státní správu."
"Znárodnit ji? To nejde!" namítl živě prezident. "Na to je Společnost příliš mocná!"
"Už není. Přišla o veškerou těžbu v Galaxii a žije pouze z výroby zbraní. Nový laser nahradí staré střely. Společnost si to velice dobře uvědomovala, a proto vědce zlikvidovala. Gals je navíc zatčený a jeho společníci určitě nezasáhnou, jen aby je neobvinili ze spoluviny."
"Když mi dáte rozkaz, pane prezidente," nabídl se Colson, "tak ten chlív do zítřka vyčistím."
Mekkel se usmál. "Do dvou hodin dostanete písemný rozkaz. Nesmíme jim dát čas, aby se zreorganizovali."
Potom se obrátil k Torovi. "Takže vidíte, že byste měl zůstat na Zemi. Kdo nám poradí?"
"Nepřemlouvejte mě, pane prezidente, odlétáme ještě dnes."
Mekkel pochopil, že jakékoli další naléhání je marné, a doprovodil je k lodi.
"Co jste udělali s vězni?" zajímal se Tor.
"Prošli psychosondou, abychom zjistili, jestli jsou na Zemi ještě další psychické zesilovače. Překvapila mě jedna věc. Našli jsme to v mozku všech tří. Podíval jsem se do soudního počítače a našel jsem informace o odsouzení jistého Eda Tanda."
Upřeně se na Tora zahleděl, ale Tor neuhnul pohledem.
"Ed Tand zemřel na Edenii," řekl. "Nemá smysl hrabat se v minulosti. Co bude s vězni?"
"Vládní rada je jednohlasně odsoudila k smrti."
"Všechny tři?"
Prezident svěsil hlavu. "Trest byl již vykonán."
Kalan zatajil dech. Nepřehnal to s pomstou? Vzpamatoval se a obrátil se ke Colsonovi.
"Plukovníku, vaše nové pověření vás bude nutit, abyste v hlavním městě pobýval častěji."
"Zřejmě ano, ale zatím jsem ještě neměl čas o tom uvažovat, pane."
"V tom případě vám přenechávám tuto vilu, helimob a všechno, co mi zbývá na kontě. Obávám se však, že ta banka brzy zkrachuje."
Colson se bránil, ale Crrill Tora podpořila: "Přijměte to jako vzpomínku na nás."
Plukovník nakonec přestal protestovat.
"Ale budu chtít od vás službičku," řekl Tor. "Až vyženete Xuly, určitě znovu obsadíte soustavu Regula. Byl bych rád, kdybyste se zúčastnil hned první expedice. Na čtvrté planetě se setkáte se zvláštními modrými medvědy, pokud je ovšem Xulové nebo Společnost nevyhubili. Ať se na ně xenobiologové podívají, jsou to totiž inteligentní bytosti. A utrpení jednoho mladého poručíka pak nebude marné."
"Dávám vám své slovo," řekl Mekkel, který náhle všechno pochopil.
Ve dveřích se Tor otočil. "A ještě jednu radu, pane prezidente. Pokud budete chtít dobývat celou Galaxii, soustavu Denebu vynechte. Možná se za sto let přiletíme podívat, kam jste dospěli."
Dveře se zavřely a motory zaburácely. Prezident a plukovník se dívali za lodí, dokud se jim neztratila z očí.
"Mohl jsi zůstat na Zemi," řekla Crrill.
Tor ji něžně uchopil za ruku.
"Nyní bude mou vlastí Kal. Ve skutečnosti jsem byl na Galse a Darfa nespravedlivý. Bez nich bych tě nikdy nepotkal. Jim vlastně vděčím za své štěstí."